HYPERIDIS

ORATIONES SEX

CVM CETERARVM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICVS BLASS.

EDITIO TERTIA

INSIGNITER AVCTA.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.

MDCCCLXXXXIV.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI.

HERMANNO SAVPPIO

PIETATIS CAVSSA

Praefatio editionis tertiae.

§ 1. Hyperidis orationum sat magnam partem cum locupletibus scholiis etiam XVI. saeculo Budae in bibliotheca Matthiae Corvini regis exstitisse memoriae traditum est; sed antequam inde in lucem prodirent, capta urbe a Turcis a. 1526 bibliotheca illa neglecta periit. Salvusne sit Hyperidis codex an iniqua fortuna absumptus sit, nunc nescimus, neque magis de ceteris qui alibi exstitisse incertioribus rumoribus feruntur, quicquam compertum habemus.*) Plura fortasse aliquando sciemus, si bonae fortunae placuerit magis etiam memoriam clarissimi oratoris resuscitare, quam proximis decenniis fecit

Codices Hyperidis deperditi

*) De his rebus omnibus cf. Kiessling. Comment. de Hyper. I p. 9 (140); Babington. Journal of classical and sacred philology I p. 407; H. Hager. Quaest. Hyperid. (Lipsiae 1870) p. 1 et 76. — De illo codice Budensi I. A. Brassicanus tradit: „vidimus," inquit, „integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum multis etiam censibus redimendum". — In Gesneri biblioth. editionibus quae post a. 1545 prodierunt s. v. Hyperides legitur: „Hyperidis fragmenta quaedam orationum exstant apud Paulum Bornemiza episcopum in Hungaria" (h. e. in Transilvaniae oppido Alba Iulia, quod hodie Karlsburg nominatur). — Io. Taylorus porro in praef. ad Demosth. (Schaefer App. crit. I p. 102) describit codicem membranaceum, in quo infuerint „antiquorum rhetorum selectae orationes, ut Demosthenis, Aristidis, Himerii, Hyperidis, Libanii"; eum codicem in possessione Iacobi Harris Sarisberiensis fuisse. At iure Kiessling.: „quid, si Hyperidis nomen ortum sit ex Himerii sive Libanii declamatione Hyperidia?"

insperantibus omnibus. Nemo enim unquam opinatus est, fore ut primum sepulcra illa quae prope Aegyptias Thebas deserti montes continent, haud contemnendam partem Hyperidis operum nobis redderent, deinde ex aliis partibus Aegypti novae insuper copiae accederent.

Volumina prima in Aegypto inventa.

§ 2. Ingentem vim voluminum papyraceorum in Aegypto passim per sepulcra domuumve ruinas inventam esse invenirique notum est, sed eorum longe maxima pars libellos vario argumento de privatis rebus conscriptos continet, pauca admodum admixta sunt operum scriptorum vetustorum exemplaria. Illarum regionum incolae Arabes, postquam animadvertere volumina quoque illa a peregrinis in pretio haberi, diligenter conquirunt et inter ceteras res venditant. Exstitit igitur in sepulcro quodam Thebarum volumen papyraceum Hyperidis tres orationes continens, quod patefacto sepulcro ab Arabibus circa principium anni 1847 inter cetera inventum elatumque est.*) Habitabat illic inter ruinas vetustae urbis Castellarius quidam homo Italus, qui Arabes assuefecerat quaecunque invenissent ad se deferre, inde pretio exiguo eis soluto peregrinantibus eadem magno venditabat. Itaque cum vere anni 1847 A. C. Harris Britannus, qui Alexandriae domicilium constituerat, Thebas venisset, a Castellario, quem sane ipse non nominat, triginta duo fragmenta maiora minorave accepit, continentia illa reliquias orationis contra Demosthenem priorisque partis eius quae pro Lycophrone habita est. Sed haec fragmenta prioris tantum partis voluminis erant, misere habitae foedeque dilaceratae; altera pars et integra manserat neque in manus Castellarii venerat. Iosephus enim Arden, iureconsultus Britannus, cum Cal. Ian. a. 1847 Thebas venisset et ultra etiam processurus, dein Thebas reversurus esset, Arabes commonefecerat ut si qua interea invenissent sibi

---

*) De his conferas praefationes editionum Britannicarum, Ardenianae maxime, ubi diserte narrantur quae a me obiter *indicata sunt.*

reservarent; unde illi maioris pretii spe inducti amplum illud volumen Castellarium diligenter celaverunt, redeuntique Ardenio noctu clam Italo trecentis et quinquaginta nummis Turcicis vendiderunt. Sciscitanti tamen, ubi inventum esset, callidi homines numquam locum prodere voluerunt, neque aliud indicarunt quam circa locum qui Gournou dicitur in lignea arca sepulcrali inclusum repperisse. Volumen ab Ardenio in Britanniam asportatum, ubi diligenter evoluto cognitum est orationis pro Lycophrone posteriorem partem Euxenippeamque integram inesse. Nondum tamen copias Thebanas exhaustas esse tempus patefecit. Anno enim 1856 tertius Britannus H. Stobart ex peregrinatione Aegyptiaca alius voluminis, quod orationem funebrem Hyperidis continuerat, fragmenta in patriam secum attulit, quae a tabernario quodam Thebis habitante, quem eundem Castellarium esse putaveris, empta referebat. Praeterea parvula fragmenta prioris illius voluminis inter Ardenii varias schedas Babington investigavit, alia Parisios ad Michaelem Chasles devenerunt, quae Eggerus a. 1868 edidit; tum longiore tempore intermisso his proximis annis et C. C. Tancock Britannus ex Aegypto nova quaedam secum attulit (quae edidit F. G. Kenyon a. 1892), et in ipsa Britannia rursus alia paucis assibus emit O. C. Raphael, quae videlicet in illa terra iam diutius apud alium possessorem latuerant. Itaque spes est haud exigua, eadem ratione ceteras quoque particulas huius voluminis, si non omnes, at plerasque certe aliquando nos recuperaturos esse.

§ 3. Altera deinde aetas inveniendi litterarum Graecarum reliquias ex Aegyptiis sepulcris effossas insecuta est, priore quidem illa etiam multo splendidior: ad quam et Aristotelis Πολιτεία Ἀθηναίων inventa pertinet et Herodae carmina Platonisque librorum fragmenta mira vetustate insignia aliaque in vulgus nunc nota. Inter quae etiam Hyperidis aliae duae orationes prodierunt: qui quantum praeter ceteros oratores, Demosthene fortasse excepto, in Aegypto lectitari solitus sit, magis

Voluminis recens inventa.

magisque perspicere nobis videmur. Novorum voluminum alterum habebat orationem Hyperidis κατὰ Φιλιππίδου et Demosthenis epistulam tertiam; sed deest eius voluminis et initium et pars extrema, ut neque sciri possit utrum praeterea alia infuerint necne, et ipsa haec magisque Hyperidea oratio parum integra habeamus. Tacent tacebuntque curatores Musei Britannici, apud quos est id volumen, unde et a quo acceperint; itaque nos ne simus curiosi. Paullo plura de altero horum voluminum innotuerunt, quod eodem fere tempore in lucem prodiit, illud dico quo oratio κατὰ Ἀθηνογένους prior — duae enim fuerunt — quamvis non plane integra exhibetur. Francogallorum et volumen hoc est et laus inventionis, quae quidem laus tota ad unum hominem pertinet, Eugenium Revillout, Musei Aegyptiaci celeberrimi Parisiaci praefectum. Anno 1888 negotiator quidam Graecus ei viro volumen papyraceum obtulit, male habitum nequedum evolutum, cuius quamvis pauca legi possent, extemplo ille et quid fere inesset divinavit et ut emeretur curavit, pretio quidem minime immodico, denariis Gallicis mille et quingentis. Videtur et ipsum ex Aegypto superiore provenisse; negotiator enim ille circa Panopolin vetustam hodiernumque Sohag habitat. Fuit autem ingens labor emptum volumen et evolvendi et recte digerendi; dilabebatur enim in fragmina interdum minutissima, quae oportebat cura exactissima examinare coagmentare reponere, donec est fere totum, quantum quidem eius superest, ad ordinem suum pristinum revocatum. Est autem ne hoc quidem omittendum, omni cura studioque virum doctissimum Francogallum usum esse, ut eas particulas quae deessent quasque putandum esset in Aegypto adhuc latere recuperaret, et recuperavit quasdam, quamquam non pro studio egregiaque voluntate ea res successit.

ditiones yperidis.

§ 4. Primus igitur Harrisius anno 1848 fragmenta sua lithographica arte diligenter expressa oculis hominum doctorum subiecit eorumque studia magna excitavit. Eodem tempore in Germania Sauppius Boeckhius-

que, neque multo post in Britannia Samuel Sharpe et Churchill Babington, vir de Hyperide imprimis optime meritus, operam in eis legendis componendis adornandis collocaverunt. Anno deinde 1853 Ardenius suum volumen edidit, splendidius etiam magnificentiusque quam Harrisius fecerat lithographi arte expressum, colore quoque papyri rimisque omnibus summa diligentia effictis; adiunctus erat commentarius Babingtonis locupletissimus ceteraque quae ad orationes legendas perpoliendas restituendas pertinebant ab eodem diligenter confecta. Integra quae iam prodierat oratio simulque ampla alterius pars multo maius etiam studium ubique evocaverunt: editorem Britannum secuti sunt in Germania Schneidewin et Caesar, in Batavia Cobet, apud Suecos quoque Linder et in Italia Comparetti, qui partim utramque orationem, partim Euxenippeam solam emendatiorem integrioremque reddere studuerunt. Tum anno 1857 oratio funebris ab eodem Babingtone parique splendore atque illae duae edita est; quam postea recensuerunt Sauppe, Kayser, Tell in Germania, apud Batavos Cobet, porro Italus idem Comparetti et Francogalli Dehèque et Caffiaux. Multi praeterea homines docti his orationibus Hyperidis operam navarunt, quorum enumerandorum postea locus erit. Philippideae autem editio princeps ab orationis funebris integris triginta quattuor annis discreta est; prodiit enim una cum Heroda aliisque chartis Londinii a. 1891, curante viro de litteris graecis insigniter merito F. G. Kenyon. Pro specimine scripturae adiuncta est tabula phototypica arte expressa, qua extremae duae columnae exhibentur. Post Kenyonem ediderunt in Batavia Henr. van Herwerden, in Gallia Henr. Weil, ego ipse in Germania, in Britannia idem iterum Kenyon; minime autem mirandum est, et Aristotelem et Herodam eodem fere tempore inventos ad se plerosque totos convertisse. Eugenius Revillout orationis ab se inventae primum duas columnas (tertiam quartamque) publici iuris fecit a. 1889; dein totam cum commentario amplo edidit eodem illo anno 1891; denique

a. 1892 et orationem iterum et tabulas phototypicas omnium columnarum et fragmentorum. Sed cum sibi diffideret vir egregius, in studiis Aegyptiarum litterarum ad id tempus magis versatus quam Graecarum, ultimi laboris socios sibi esse voluerat et me et Hermannum Dielsium Berolinensem, qui quidem multo plura contulit, pauciora ego, cum putarem scilicet non posse sine imagine chartae sollerti arte expressa pleraque recte satis constitui. Doctam praeterea et insignem statim post priorem Revillouti editionem huic orationi operam navavit Henr. Weilius; tum eidem recensuimus qui Philippideam: Herwerdenus Kenyon ego. Sunt postea singula scripta suo loco indicanda; nunc de quattuor voluminum ipsorum forma rationeque omni, simul aetate indole auctoritate quam brevissime potero absolvam.

Descriptio voluminis A.

§ 5. Itaque volumen illud quod ab Harrisio Ardenioque inventum est, quodque A littera designabo, chartam melioris notae habet omninoque cum aliqua cura neque ineleganter confectum est. Margo infra supraque et spatium commodum inter binas columnas; versus recte decurrunt; columnae quas dicimus — paginae rectius vocentur — longitudine inter se satis aequabiles. Numerus versuum in singulis columnis ita variat, ut neque plus triginta sint neque minus viginti septem; versus ipsi litteras continent nusquam fere plus XVIII, nusquam minus XIII. Litterae omnes paene eadem sunt magnitudine, nisi quod Φ et Ψ et sursum et deorsum versus producuntur nec non B aliquantum prominet. Ductus non ita pingues, satis elegantes; litterae maiores quam in ullo alio Hyperidis libro. C et Є rotundam formam habent, et huius media lineola summae quam maxime admota coniunctaque, M quoque rotundioribus ductibus exaratum; porro Ω eadem forma bipertita est qua in nostra scriptura vulgari. Atque haec quidem non tam huius voluminis propria quam omnium communia sunt, paucis antiquissimis exceptis. In litteris Λ et Δ postremus ductus aliquantum prominet, pariterque in A, ubi ceteri ductus in formam laquei

redacti. B litterae infra linea satis crassa in utramque partem producta affixa est; Ξ mediam lineolam cum exterioribus duabus in nostrum modum coniunctam habet, nisi quod sinistrorsum arcus spectant; porro ibi quoque infima linea longitudine notabilis. Denique Ψ crucis figuram monstrat. Frequenter litterae inter se colligantur, transversis lineis earum quae sunt Γ Τ Π Η Є Θ usque ad proximam litteram productis, id quod claritati aliquantum officit. Quae corrector addidit, multo minoribus litteris exarata; inscriptio Euxenippeae indexque totius voluminis prorsus aliud scripturae genus monstrant, id scilicet quod cursivum vocamus. Accentus spiritusve nusquam apponuntur, exceptis tribus locis in Euxenippea, ubi ἡγοῦ in textu, ἧι et ἃ a correctore adscripta spiritu aspero signata sunt; frequentius in initio syllabarum iota et semel bisve υ quoque punctis binis notatur: itaque ϊδιον, ϊππαρχος, ϋπερ scriptum est, eodemque modo εισ]ϊηϲ, τουτουϊ, ουτοcϊ. Quod etiam in codicibus antiquis factitari editores adnotaverunt; atque inde recentiorum consuetudo fluxit, ut eae litterae punctis augerentur. — Verborum nulla divisio; versus cum vocabulis pariter excurrere nulla necessitas; at in syllaba semper finiri Boeckhius primus perspexit. Si artius spatium, librarius litteras minores facit vel etiam versum paululum producit; est quoque compendium unum scripturae syllabae ων, quae in fine versuum saepe Ω littera et supra eam linea transversa in dextram ducta scribitur. Contra sicubi spatium superat, signum adhibetur etiam in voluminibus Herculanensibus alibique usurpatum, hac forma: 7. Ceterum in dirimendis syllabis sunt in quibus librarius parum sibi constet: modo ει|cαγγελιαc, ε|ξηλεγξα, α|ναπογραφων, etiam ἐ|να[ῖc, modo, idque multo saepius, ειc|αγγελια, cυν|ηγορουc, προc|ηκεν scriptum est; cumque semper extet α|πεcτελλετε, υ|πελαμβανεc, non solum ταῦ|τ' οὐχ, ὑ|φ' ὑμῶν, ἀλ|λ' ἐκ, sed etiam τοῦθ'|ἡμῖν et οὐδ' | ὅcτιc invenitur. Οὐ|κ ἐποίηcαc, οὐ|κ ἂν constanter scribi non mirabitur, qui meminerit οὐκ', οὐχ'

(i. e. οὐκ(ί), οὐχ(ί)) et praecepta esse a quibusdam grammaticorum et adhuc scripta inveniri.*) Porro bis in mediis vocabulis C ab insequente consonante divellitur: ἐπικος|μῆcαι, προδεδανειc|μένοc; alias semper ἀναγινώ|cκειν, ἑκά|cτοιc et ad hanc normam cetera. Interpunctionis ea ratio est, ut ubi insistat diutius oratio, vacuum quantumcunque spatium relinquatur, deinde eius versus principio lineola transversa supponatur, quae tamen saepissime, in minoribus praesertim distinctionibus, omissa est. Quam lineolam et in ceteris Hyperidis aliisque papyris**) et in codice Novi Testamenti Vaticano aliisque etiam recentioribus et in inscriptione tegeatica tertii fortasse a. Chr. n. saeculi***) eadem ratione adhibitam ipsam illam παραγραφὴν sive παράγραφον esse constat, quam primus commemorat Aristoteles.†) Notabile interpunctionis exemplum est in oratione contra Demosthenem: οἱ δ' ἀντὶ τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβον ἀπηλλάχθαι — τιμωρίαc καθ' αὐτῶν καὶ ζητήcειc ἔγραφον: scilicet noluit librarius τιμωρίαc tamquam genetivum cum ἀπηλλάχθαι coniungi. Omnino interpunctum non sine diligentia, et in quibusdam locis paragraphos non recte posita cancellis circumscripta est. — Correctoris manum liber ubique

---

*) ΟΥΚ' exstat in Sapphus fragmento Berolinensi VIII. fortasse saeculi, quod edidi Mus. Rhen. 1880 p. 287.

**) Ut in Platonicis antiquissimis, Chrysippeo, Alcmanico, Herculanensibus, etiam privatis quibusdam scriptis (v. Notices et extraits de manuscripts XVIII, 2 nr. 49; Gardthausen Palaeogr. p. 273; I. Müller Handb. d. klass. AW. I², 311).

***) I. Müller Handb. l. c. (Collitz Dialektinschr. I, 1222). Sunt etiam antiquiora paragraphi in titulis exempla: C. I. A. I, 319 (V. saec.), Roehl Inscr. gr. antiquiss. nr. 79 (tit. laconicus Damononis); sed ibi reliquum versus spatium omnino non expletum, quae est antiquior ratio. At in tit. Ephesio (Brit. Mus. III, 2 nr. 477) linea illa non infra versum sed in ipso versu interpunctionis loco posita.

†) Aristot. Rhet. III, 8: δεῖ δήλην εἶναι τὴν τελευτήν, μὴ διὰ τὸν γραφέα (qui versum finiat vel vacuum spatium relinquat), μηδὲ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. cf. etiam Harpocr. s. v. παραγραφή et Ath. X, 453 CF.

cum magno fructu est expertus. Signa haec sunt: delenda littera vel transfigitur vel puncto superposito notatur; omissa supra versum loco debito apponitur; in mutandis utrumque fit. Semel in Euxenippea versus totus omissus et supra columnam additus: ubi deest, ante columnam ductus brevis rotundus, post eam $\overset{\nu}{\alpha}$, hoc est ἄνω (vide supra) appictum, ante versum ipsum idem ille ductus, post $\overset{\tau}{\kappa\alpha}$, quod κάτω (vide infra) interpretandum est. Semel totus versus male iteratus, semel etiam plus quam quattuor versus: ille uncis rotundis inclusus, haec punctis supra singulas litteras positis notata sunt.

Orthographia vocabulis minis

§ 6. In orthographia liber complura notanda habet. Primum iota quod mutum dicitur quodque illa aetate revera obmutuerat, summa libidine vel omittitur vel ubi locum nullum habet ponitur: itaque περιήρημαι, τῆ, πολέμω, rursusque πλείωι, ἐπιεικῆι, ἤδηι, ἀλλάι, δικαστήριαι, ἐγώι, ἠτήσωι scripta reperimus. Scimus porro in Aegyptiis aliisque proximorum iam ante Christum saeculorum monumentis iota longum et ει diphthongum prorsus confundi, neque πολείτης solum et νεικᾶν, sed etiam ἰμί adeoque ἐστείν in privatis certe Aegyptiis libellis persaepe exstare, id quod et ipsum e pronuntiandi ratione repetendum, quae ει diphthongo, nisi ubi vocalis insequebatur (nam Ἀλεξάνδρηα et Πληάδα tum quidem scribunt), iota simplicis vocalis sonum tribuerat. Huius generis in Hyperidis libro reperiuntur προδεδάνισται, μιρακίων, ἐκλελιμμέναι, μειкράς, βέλτειον, ἀφειγμένας, aliaque exempla circiter viginti. Quod in istis libellis etiam ε et η, ο et ω, raro οι quoque et υ et paullo saepius αι et ε confunduntur, earum rerum non extant nisi perpauca vestigia, si quidem scriptura ακουειν κελευειν pro ἀκούειν καὶ κελεύειν inde facilius explicatur, quod librarius voculam istam κέ pronuntiaverit.*) — Id quoque non omittendum, extremae litterae praepositionum

*) V. etiam quae adnotata sunt ad or. III, col. XXI, 22.

ἐν et σύν in vocabulis compositis legitimas mutationes saepe neglegi. Pronuntiabatur sine dubio συγχωρεῖν et συλλαμβάνειν, sicut in Latina lingua „imperator“ et „attollere“; sed in scribendo alii praepositionem sequenti litterae accommodabant, alii, maxime ab Alexandrina inde aetate, genuinam formam ei relinquebant. Itaque hic librarius, quamquam aliquoties ἔγκλημα et συλλήψει, saepius tamen ἐνκαλεῖν et συνκατηγορεῖν et συνλέξειν scribit, etiam συνσκευάζεσθαι, in quo apud nos, sicut in ceteris, altera ratio evicit. Contrarium plane accidit in ἐκ praepositione, quam nos semper κ littera, sed Hyperidis librarius aliique omnes paullo antiquiores ante δ, ubi revera sonus emolliebatur, aurem suam secuti ea quae est γ paene constanter scribunt; semel est ἔκδοσις in fragmento orationis I. recens reperto. Quae ratio cum perinde iusta et antiquitus usitata sit atque ea quae est in συλλέγειν et ἐγκαλεῖν, retinendam eam iudicavi. Ἐκλελιμμέναι semel totiesque ἐγλειπομένην reperitur: nempe ante liquidas quoque scribebant ἐγ.*) — Porro N paragogicum quod dicitur ante vocalem diligenter additur: sed frequenter etiam ante consonantem, ubi noster usus, diversus ab antiquo inscriptionibus quoque confirmato, in pedestri certe oratione prorsus respuit. In fine enuntiati librarius ν istud ex libidine vel omittit vel addit. Hiatus porro, etiam illi qualis est in διὰ ἄλλον, saepe elisione vocalis removentur, saepe etiam tolerantur, quod et ipsum orthographiae magis quam sermonis esse puto, cum nemo aliter ac δι᾽ ἄλλον diceret. Pertinet et hoc ad accommodationem vocabulorum alterius ad alterum, quam accommodationem in inscriptionibus et in quibusdam chartis valde antiquis multo etiam latius patere notum, ut ἱερῶγ χρημάτων et τὸλ λόγον aliaque plurima hoc genus scribantur; sed talia ab hoc libro aliena sunt.

Fortunae voluminis A.

§ 7. De fortuna autem qua volumen A usum est haec addenda videntur. Harrisius sua fragmenta chartae

*) V. Ausspr. d. Griech. 123³.

agglutinata in undecim tabulis marginatis inclusit, ordine fortuito, qui necessario nunc eis retinendus est, ut ne recomponi quidem possint quae olim cohaeserunt. Diu Harrisius apud se habuit, sed post eius mortem curatores Musei Britannici emerunt. Ardenii volumen, postquam evolutum agglutinatum in forma lignea inclusum est, per multos annos in villa senis venerabilis, quae est in loco qui „Rickmansworth Park" vocatur, insigne atrii ornamentum fuit; quippe non exstat usquam terrarum papyrus Graecus qui hunc longitudine aequet.*) Sed postquam Ardenius hac vita excessit, uno eodemque die et hoc volumen et clarissimum Bankesianum Iliadis a Musei curatoribus emptum est. Itaque quae dissipata erant iam maiorem partem rursus convenerunt.

Fortunae statusque voluminis A^3.

§ 8. Orationis funebris codex (nunc A^3), cum in Britanniam portatus est, in XV fragmenta discerptus erat; at Babingto primus editor et sollertia usus et acumine id effecit, ut sex tantum essent particulae earumque ordo praeter unam minutissimam certo constitutus. Neque quicquam fere reliqui ille fecit proximis editoribus, nisi ut duo prima fragmenta ad unam columnam efficiendam coniungerentur. Tertium fragmentum secundo continuatur, columnas quattuor quintaeque partem complexum; inde continuo quartum excipit, in quo et quintae columnae maior pars et aliae quinque exstant. Extrema sane harum, undecima numero, ab initio usque ad finem nimium quantum mutilata est, neque haec pars eius usquam comparet. Quintum fragmentum insequentes duas continet; reliquae cum epilogo orationis periisse videntur. Nam sextum quidem fragmentum, quod sive ad harum aliquam sive ad undecimam pertinuit, XI est litterarum; aliudque postmodo inventum nequedum a Babingtone editum VII litteras habet. Ceterum ordine collocatis omnibus, explanatum volumen chartaeque caeruleae im-

*) Ipse Aristotelis liber non est excipiendus: non enim in una charta sed in quattuor id scriptum ab initio exstitit.

missum, deinde vitro ab utraque parte ligneaque forma munitum in Museo Britannico repositum est.

De partibus leque tergo voluminis A².

§ 9. Ideo autem sextum fragmentum ad posteriorum columnarum aliquam pertinuisse affirmo, quod chartae species prioribus id adscribi vetat. Namque inde ab XI. columna fibrae non rectae ut antea sed transversae decurrunt, neque cuiquam qui papyrum inspexerit dubium esse potest, quin ex duabus chartis olim separatis conglutinatus sit. Id autem quanti momenti sit statim apparebit. Est enim opisthographus, suntque in aversa eius parte scripturae cuiusdam astrologicae columnae sex, quarum capita imis Hyperidearum partibus ex adverso posita sunt. Itaque prima illa duo fragmenta libri, quae coniungenda esse dixi, ab altera quoque parte primam columnam habebant; tertium quartumque fragmentum reliquas habent; sed quintum eaque quarti pars, in qua XI. Hyperidis columna scripta est, a tergo omni scriptura vacant. Ita ex duabus chartis, e quibus constat volumen, altera tantum ὀπιςθόγραφος est. Accuratius quum inspexeris, videbis e sex aversae partis columnis ultimam mirum in modum coangustatam esse, ut alterutrum tibi sumendum sit: aut defecisse spatium eum qui scripserit, aut eius columnae partem aliquam abscisam sive alterius chartae agglutinatione inductam esse. Inde autem necessario consequitur, eo tempore quo haec astrologica scripta sint duas chartas nondum coniunctas fuisse, et in eius demum usum eas esse coniunctas, qui Hyperidis orationem scripserit. Consentaneum autem est, prioris chartae non aversa parte sed adversa illum astrologum usum esse, hoc est (id quod Udalrici Wilcken opera nunc plane constat) ea in qua fibrae transversae superiacent, subiectae sunt rectae, atque inde differentia illa quam inter duas partes notavimus facile explicatur. Hyperidis autem librarius priorem partem ὀπιςθόγραφον reddidit. Unde quid rursus sequatur, postmodo videbimus, cum sit antea descriptio libri absolvenda.

Descripti volumini A².

§ 10. Itaque astrologica illa a Musei Britannici curatoribus nuper splendide edita sunt,*) ut nihil opus sit his nunc immorari. Hyperideae autem orationis exemplar multo deterioris notae esse quam trium iudicialium orationum facile perspicitur. Iam ipsius chartae genus longe ab alterius bonitate distat; tum scriptura inaequabilis et longitudine ac latitudine columnarum et versuum densitate et litterarum magnitudine. Puto librarium pro orationis ambitu non ita amplum volumen habuisse; quare quum animadverteret spatium vix suffecturum esse, coactus est omnia in artius constringere neque marginibus parcere, cumque primam columnam XXXIV, alteram tertiamque tricenorum ternorum versuum fecisset, in proxima XXXVIII, dein XL, dein XXXIX, in ultimis duabus quadragenos quaternos facere. Singulas columnas satis exiguum spatium discernit, eoque ductus crassi singuli binive dirimendi causa additi. Numerus litterarum in singulis versibus adeo fluctuat, ut et in eadem columna modo quattuordecim sint, modo viginti quattuor, et in quibusdam usque ad unam et triginta litteras librarius progrediatur. — Scriptura crassioribus ductibus est quam in altero libro litterisque minus in latitudinem extensis neque tam crebro colligatis; quare in universum clarior evasit; at nulla in ea facilitas, nulla elegantia. Formae litterarum eaedem ferme, nisi quod angustiora omnia: itaque in Ξ littera exteriores lineae vix longiores media, neque B semper lineam illam infra appictam habet. — In dirimendis syllabis sunt quae peculiaria codex habeat, sunt etiam quae contra sanam rationem admittat. Semper C in mediis vocabulis divellitur ab insequente consonante: ἐϲ|τίν, Λεωϲ|θένηϲ, δεϲ|πότου, ἀϲ|φαλέϲ.**)

---

*) Greek papyri in the British Museum (ed. F. G. Kenyon 1893) nr. 98 p. 126, Facsimil. tab. 72 sqq. V. etiam C. Wessely Denkschr. d. Akadem. Wien 1888, 2 p. 150 sqq.

**) Eadem dirimendi ratio est in breviario illo astronomiae, quod inter papyros a Parisiensibus editos (Notices et extraits de manuscr. XVIII, 2) primo loco positum est. Rationes aperire

Porro non modo με|τηλλαχότων, ὑ|παρξάσης, sed etiam παρ|ών, ἀν|ήρηται. Haec facile tolerantur; sed neque πρώτου|ς ἀντιταξαμένους dirimere sani hominis est, neque προστῆν-αι, γέγον-εν, ἡγεμόν-α, τοσ-αύτας, τοσ-οῦτον, ὅσ-ον. Aegyptius, credo, homo Graeceque parum doctus, cum in litteras N vel C toties in fine vocabulorum positas incidisset, dormitans tamquam finito vocabulo versum clausit. Ad versum explendum eodem illo signo 7 vel semel vel bis posito utitur; praeterea aliquoties etiam lineis transversis longissimis, quarum loco commode totas syllabas vel etiam voces scribere potuit, praesertim cum illorum versuum litterae quoque mirum in modum distractae sint; itaque ibi alia ratio valuisse videtur. Rursus in angustiis spatii vel minores fiunt litterae vel ultima paenultimae superponitur. Interpunctionem praeter paragraphum etiam lineola punctumve (στιγμή) in summo versu interpositum significat*); sed maxima neglegentia in hac re librarius versatus est. Initio scribendi alacrior fuit; post magis magisque somno oppressus et ubi debebat interpungere omisit et ubi non debebat signa sua apposuit. Neque correxit quisquam, et omnino e maximo numero erratorum paucissima a librario ipso inter scribendum emendata, reliqua intacta manserunt.

Orthographia voluminis A[2].

§ 11. De rebus orthographicis haec monenda videntur. Iota mutum satis diligenter additum, raro omissum; ἐγώι, ἐπιεικῆι quaeque similia sunt nusquam reperiuntur. ΕΙ diphthongus pro Ι longa vocali frequenter

---

studui in „Miscellaneis epigraphicis" (v. Saturam philologam Herm. Sauppio oblatam p. 123); cf. etiam Iw. Müller Handb. l. c. p. 310.

*) Cf. Handb. l. c. Puncta bina (:) cum paragrapho coniuncta habet privatus libellus quem iam supra commemoravi (v. p. XII adn. **); puncto solo distinctum est in Iliade Bankesiana; sed id punctum ibi etiam circuli minuti vel semicirculi formam assumit, ponitur autem semper in summo versu. Eadem ratio obtinet in Euripidis fragmento membranaceo IV. fortasse saeculi, quod edidi in Mus. Rhen. 1880 p. 290 (U. Wilcken Tafeln z. älteren gr. Palaeogr. T. IV).

usurpatur, adeo ut etiam semel πολιτικῆϲ in πολειτικῆϲ mutatum sit; sed haud minus saepe πολίτηι et τιμᾶν quaeque similia sunt. Tum πόλι pro πόλει et ὕβριϲ pro ὕβρειϲ et οἰκίᾳ pro οἰκείᾳ, quibus ιναι pro εἶναι accederet, nisi id quidem ipse correxisset. Mendosum barbarumque δυναμειν pro δύναμιν positum. — Tum ἐπεδ[εύθηϲαν pro ἐπαιδεύθηϲαν et αιωρων pro ἑώρων primo, quod deinde correctum est, et μετε pro μήτε et οικηταϲ pro οἰκέταϲ, ac saepius consonantes perperam geminatae, ut ἐλλαττόνων et frequenter γεγέννημαι pro γεγένημαι. Accedit proprium peccatum Aegyptiorum Δ mediae Τ tenuem substituendi, quod etiam in privatis eorum libellis cernitur: πατρίτι igitur legimus et ατου pro ᾅδου, quibus accedunt statim correcta ἄντρα, εὐτοξίαν, ἐφότιον. In universum igitur iudicanti hoc genus menda in epitaphii libro si non crebriora, foediora certe multo quam in altero reperiuntur.

Origo scholica voluminis A[3].

§ 12. Itaque si in unum omnia collegeris: menda foeda a nemine correcta, manum rudem atque inelegantem, chartae mediocritatem, denique quod chartae adversa pars iam pridem erat alia scriptura occupata: manifestum tibi erit non esse hanc orationem eo consilio scriptam, ut pretium liber mereret. Est autem dudum perspectum, duo genera esse chartarum Aegyptiarum quae litterarum monumenta continent: alterum foro mercatuique destinatum, quos libros proprie voces, alterum quod intra privatum usum mansit, cuius generis clarissimum exemplum Aristoteleus liber est. Aliud eiusdem generis specimen est papyrus ab H. Weilio editus, continens poetarum locos a pueris adulescentulisve compluribus exercitationis causa scriptos. Ad huius igitur voluminis aliorumque similium societatem accedit papyrus Stobartianus, cuius scribam facile putare possumus puerum aliquem scribendo se exercentem fuisse. Nempe et inelegantiam in Weiliano eandem quam in hoc invenimus et manus perinde inexercitatas et menda non minus foeda; at in libris veris, ut in Ardeniano volumine reliquisque Hyperideis duobus, omnia contra se habent.

Descriptio voluminis A[1].

§ 13. Accedamus iam ad tertium volumen, quod cum inventoris nomen non praesto sit vel A[1] vel Londiniense vocabimus. Vidimus priorem tantum eius partem ad Hyperidem pertinere, alteram autem ad Demosthenem, neque scripsit utramque eadem manus, quamquam correxisse videtur priorem eadem quae scripsit alteram. Vacuum spatium amplum, in latitudinem vel pedis unius, inter duo scripta relictum est; sed neque subscriptio consueta Hyperideae orationi adiecta neque inscriptio epistulae Demosthenicae. Num igitur hic quoque liber in usum privatum scriptus est? Nam etiam quod miscellaneus est neque unius auctoris, sic facile explicari videtur. At cetera omnia eum quam longissime ab hoc genere separant; vel enim similem reperimus esse Ardeniani libri vel etiam illo superiorem. Sunt autem etiam inter membranas nostras miscellanei codices multi, et in ipsa Alexandria traduntur fuisse multa milia βίβλων συμμιγῶν, quamquam hoc ipsum, quod eorum librorum summa quadruplo maior traditur quam ἁπλῶν καὶ ἀμιγῶν, profecto suadet ut aliam notionem sub hoc συμμιγῶν appellatione latere suspicemur. Hoc igitur mittamus (neque enim quaerendo quicquam proficiemus); videamus cetera. Charta est tenuissima atque optima, scriptura utriusque manus valde elegans, alterius quidem, quae Demosthenem scripsit, etiam minutior; litterarum formae partim eaedem atque in A, partim peculiares. Manus quidem α (sic enim priorem appellemus) primum hoc habet, quod litteris Α, Δ, etiam Β a sinistra parte inferiore quasi laquei parvuli appicti sunt, manente ductu litterae sinistro; exstant eaedem appendiculae litterarum Α et Δ etiam in β, sunt autem ibi mirum in modum porrectae. Ceterum in β littera Α saepe etiam vetustam formam epigraphicam habet, a qua interdum ne α quidem manus ita longe abest; semel autem in Hyperide cursiva forma vulgaris in extremo versu exstare videtur (col. 4, 25). Ξ et α et β tribus partibus discretis pinxit. *In Ν ductus* medius extremum non infra sed paullo su-

perius attingit; idem fere fit in β. Sed hoc α et β inter se maxime distant, quod in Hyperide pleraeque litterae eadem fere sunt magnitudine, nisi quod in utramque partem porriguntur Φ et Ψ, in inferiorem Ρ et Β; contra in Demosthene mira est litterarum inaequalitas. Praeterea notandum, quod manus α litteris Γ, Π, Ρ, Τ, (Ν) addit infra ductus sinistrorsum porrectos, maxime quidem conspicuos in principio versuum; tum, quod supra adduntur ductus dextrorsum porrecti his litteris: Κ, Μ, Ν, Ο, Υ, Ω, quibus ductibus fit colligatio cum proximis litteris, claritati scripturae interdum valde officiens. Sunt autem haec ne a β quidem aliena. — Columnae sive paginae in Hyperide angustiores sunt quam in Demosthene; continent illic versus litteras raro minus quam XVI, neque saepe plus quam XIX vel XX. Columnae versus habent neque minus XXVI neque plus XXVIII. Compendia nulla sunt; ad explendum spatium versus adhibetur vel 7 nota (semel geminata, semel punctis aucta) vel =, sed neutra saepe. In dirimendis syllabis eaedem leges valent atque in Ardeniano volumine, nisi quod semper c ab insequente consona divellitur; notanda προc|ήκει (3, 2) et ἀν|αιρεθεῖcαι (5, 14), tum οὐ|κἄξιον (7, 8) ex more scriptum. Accentuum, spirituum, notarum talium plane nihil est. Interpungendi ratio in universum eadem quae in volumine A; paragraphi forma est interdum rotundior, sicut semper in Demosthene; spatium vacuum amplius quam in A relinquitur. Raro correctum est, bis quidem manu simili manus β et fortasse eadem hac, quae etiam suum opus ipsa correxit. Addo haec orthographica. Iota mutum saepius vel omittitur parum recte vel additur. Longum ι plerumque ЄΙ scribitur, estque aliqua in hac re constantia, quamquam occurrunt etiam λέγιc (2, 19) et ἐκῖνο (5, 10). Pari modo haec scribit manus β.*) Tum et cυγγνώμην est et cυμφέροντα aliaque id genus cum assimilatione, et semel etiam ἂμ μὴ (8, 11); at β cυνβαίνει

---

*) Cf. infra § 18.

et ad hanc normam cetera scribere solet. N paragogicum ab α paene constanter additur. Foeda vitia vitavit et α et β, apparetque librarios homines fuisse minime rudes, sed et scribendo valde exercitatos neque a litteris alienos.

Condicio voluminis A^1.

§ 14. De condicione libri A^1 qua nunc est haec sunt commemoranda. Cum deperierit prior pars, tamen earum paginarum quae ante eam quae nunc prima est fuerunt fragmina sunt servata. Eorum nullum eo tempore, quo prior Kenyonis editio prodiit, vel unum versiculum integrum habebat. Itaque ego cum Londinii essem a. 1892 interque manus ea fragmenta haberem, periculum faciendum esse putavi, num ex coniunctis eis quae per se nulli usui essent aliquid effici posset, neque conatus successu caruit, praesertim cum adesset Kenyon fragmentaque, quae non essent chartae recenti agglutinata sicut Harrisiana, statim adaptari possent. Itaque coniuncta opera nostra neque post discessum meum omissa id effectum est, ut sit ubi totae sententiae nunc uno tenore legantur. Duo autem ex illis fragmentis columnae primae accesserunt, unde factum ut ibi versus male truncati vel integri evaderent vel rectius suppleri possent. Ceterorum etiam ordinem quadamtenus constituit Kenyon, paginarum successiones cohaerentiasque ex aversa quoque chartae parte quaerens atque rimans, neque videtur amplius quicquam nunc effici posse, nisi miserae harum paginarum condicioni nova fragmenta libri reperta subvenerint.

Descriptio voluminis A^2.

§ 15. Inter omnes libros Hyperideos facile palmam habet volumen Revillouti (A^2). Scriptura ea est, quae etsi vix dici possit elegans, tamen ne inelegans quidem possit; grandis est, nigra, clarissima; neque enim colligantur inter se litterae, sed unaquaeque per se exstat. Magnitudo earum satis aequalis, quamquam praeter Φ et Ψ etiam Ρ longius est, infra versum enim alte descendit; tum ductus dextri litterarum Δ et Λ supra aliquantum prominent. Epigraphicam formam habet A, ut aliquoties in A^1, Ξ litterae ductus non magis quam illic sunt colligati; ceterae formae, etsi partim habent quod peculiare

sit, non tamen magnopere a consuetis papyrorum distant. Conspicuam autem differentiam facit paginarum latitudo; sunt enim grandium harum litterarum in unoquoque versu vel vicenae octonae vel etiam plures, usque ad tricenas ternas quaternasve. Fit ea ratione, ut difficilius lacunae resarciri possint; dimidiis enim versibus ablatis nimis multae litterae cuiusque desunt. Versus autem sunt in paginis viceni septeni octonive. Desunt accentus; adduntur hic illic puncta bina ι litterae in principio syllabarum: ϊνα, ουτοcϊ; semel bisve apostrophus exstat (c. VII, 3. XIII, 14?). Interpungendi diligentia in A[1] paullo maior est, ratio eadem in utroque, praeterquam quod in A[2] paragraphus non incurvatur neque sunt tam ampla interstitia. Correctum est hic illic vel ab ipso librario vel ab aliis manibus; sed sedulo id a nemine factum. Quod ad orthographiam attinet, non noverat librarius iustum usum ι muti, quod satis saepe vel omittit falso vel addit (εἴηι 1, 3. 2, 6. 11, 11. ποιήcωι 6, 11, ἀξιῶι 13, 8, ἀπέχρηιcε 7, 18, al.); etiam ει pro ῑ vel contra est ubi scriptum sit: Χολλίδου 1, 24. γείνεται 3, 9. ὑμεῖν 5, 26. πολείταc 15, 10. Ex Attica scribendi ratione mansit fortasse ἀνείρηκεν pro ἀνήιρηκεν 1, 25. Syllabae in fine versuum ita dirimuntur, ut c cum τ, θ, aliis consonis coniunctum maneat, id est inversa ratione atque in A[1].*)

Aetas voluminis A.

§ 16. Proximum est ut aetatem quattuor voluminum quam minime late patentibus finibus includamus. Itaque de A olim Sauppius sententiam dedit, non videri id volumen post medium saeculum secundum ante Chr. natum confectum esse. Collegit hoc ex comparatione aliorum voluminum, quorum aetas certius definiri poterat; neque olim modo virum doctum J. B. Lightfoot assensorem nactus est, sed etiam post tot nova inventa ipsum Kenyonem, virum imprimis magnae in his rebus auctoritatis, qui vel secundo vel primo a. Chr. n.

*) Notandum praeterea προc|εδέξαντο] quod fuisse vid. c. 8, 20.

saeculo librum tribuit. Equidem in tanta obscuritate, quae per hanc partem disciplinae palaeographicae etiam nunc obtinet, nihil de hoc volumine affirmare praeferrem, ni accessisset ceteris eius reliquiis fragmentum indicis cursivo genere scripturae confecti. Id autem eas quarundam litterarum formas habet, quae in ceteris libellis papyraceis ante secundum post Chr. n. saeculum fere non usurpentur. Nam et N formam Π litterae induit et Π eam quae Λ propria fuit, et Φ adeo deformatum amputatumque est, ut haud multum inter illud et vulgare Λ intersit: quippe si huius formae laqueum parvulum a sinistra parte addideris dextramque lineam deorsum produxeris, Φ quod dico habebis. Sit igitur hic liber, si me audias, Hadriani vel Antoninorum temporibus conscriptus.*)

Aetas voluminis A^3.

§ 17. Epitaphii codicem Babingto, assentiente Sauppio, ad alterum post Chr. n. saeculum refert; at Comparettius suo iure contendit, ex eo quod deteriora in eo sunt omnia quam in altero, recentiorem esse concludi non posse; itaque si illum, hunc quoque alteri ante Chr. n. saeculo adscribere licere. Ad hanc autem rem disceptandam maximi momenti est genitura illa, quam in altera papyri parte scriptam esse supra commemoravi. De ea qui primus scripsit C. W. Goodwin ex positionibus planetarum ibi indicatis computavit annum spectari post Chr. n. 154.**) Ego quoque cum in hanc rem inquirendum esse ducerem, collegam coniunctissimum Kiliensem G. D. E. Weyerum rogavi ut eam computationem denuo institueret. Sunt autem hae positiones, quae partim diserte leguntur, partim, ubi lacuna haustae sunt, ex ceteris quae auctor addit certo restituuntur: Saturnus in Virgine, 1^0. Iuppiter in Virgine, $8^0\,20'$. Mars in Geminis, $6^0\,12'$. Venus in Tauro, $20^0\,45'$. Mercurius in Ariete, 20^0. Ea

*) V. quae exposui in Herm. vol. X. p. 24 sq. Tamen V. Gardthausen (Griech. Palaeogr. p. 154) negat ea argumenta ad definiendam voluminis aetatem sufficere videri.

**) V. annales Lepsii (Zeitschr. f. aegypt. Spr.), VI (1868) *p. 18; Mélanges* égyptologiques, 2me série p. 294.

autem non in ipso caelo observata, sed e tabellis astronomicis quales illa aetate fuerunt computata esse recte Weyerus affirmare videtur; itaque ut cum vera aliqua positione exactis numeris congruant fieri vix potest. Duo autem anni intra ea saecula quae omnino in censum venire possunt positiones similes stellarum errantium exhibuerunt: quarum positionum conspectum iam exhibebo.

	Sat.	Iupp.	Mars	Venus	Merc.
A. 95 post Chr. n. d. I. Apr.	147° 44′	155° 53′	58° 45′	50° 21′	27° 22′
A. 155 p. Chr. n., d. XV. Maii.	161° 33′	176° 15′	66° 51′	37° 58′	28° 23′
Papyrus	151°	158° 20′	66° 12′	50° 45′	20°

Iam cum optio inter duos annos haud difficilis sit, certum esse videtur annum spectari 95 p. Chr. n., et post id tempus cum genituram tum Hyperidis orationem scriptam esse.*) Etenim prius illam quam hanc in charta exstitisse supra demonstravi.

§ 18. Volumen Londiniense A[1] ab editore Kenyone merito antiquius esse quam A dicitur. Id et ex formis quarundam litterarum colligi potest, velut A et Ξ (testatur Kenyon Z quoque formam non nimis longe ab epigraphica vetusta I distare), et paullo maiore cum confidentia ex orthographia; non enim multum abest quin ει pro ῑ tanquam iusta scribendi ratio sit, a qua uterque librarius non ita saepe declinat. Caesarum primorum aetate scimus eam normam a multis neque indoctis viris adhibitam esse, quae postea ex Herodiani maxime auctoritate abiecta est. Ne in ι quidem adscripto puto hos librarios, satis doctos homines, tantopere titubaturos fuisse, si disciplina orthographica iam fuisset eorum tempore ex-

Aetas voluminu A[1] et A[2]

*) Δεκανός nomen, quod saepe in genitura usurpatur, pro Latino vulgo habetur; confirmari id putes inscr. Alexandrina a. 166 p. Chr. n. (Bull. de corresp. hell. II, 177): Δεκανῶν τῶν ἐν στόλῳ πραιτορίῳ τὸ προσκύνημα θεῶν Καισάρων ἐν τῇδε τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται. Itaque hoc quoque vetabit papyrum ad ea tempora quae ante Augustum fuerunt referri.

culta. Quare si circa Augusti Tiberiive tempora sive paullo post ea hunc librum scriptum esse putabimus, non nimis longe a vero aberrabimus. Minime autem necessarium est cum Kenyone ad secundum usque a. Chr. n. saeculum regredi, id quod ne orthographia quidem facile pati videtur; accedit forma litterae N, non ita longe distans ab illa quam in A exstantem Hadriani fere aetatem indicare paullo supra diximus. Itaque saeculum secundum a. Chr. Revillouti volumini reservemus, quod sine dubio omnium antiquissimum est. Sunt enim in tergo eius scripta quaedam privati generis, lingua aegyptiaca concepta, quae Ptolemaeorum aetatem diserte indicant, ipsiusque Hyperidis scriptura, maxime quidem A litterae forma, egregie cum hac aetate convenit. Ni essent orthographica illa peccata quae retulimus, tertium quoque saeculum statui posset; verum etsi ει pro ῑ iam tum a quibusdam scribi coeperat*), confusio tamen quae in A^2 est inter ωι et ω plane ab illo saeculo aliena videtur.

Fides voluminis A. § 19. Quae cum ita sint, antiquitate quidem librorum manuscriptorum plurimum abest ut quisquam ex oratoribus aliis cum Hyperide certare possit; at nimirum non sola antiquitas bonitatem fidemve facit. Edidit H. Weilius amplum papyrum, in quo praeter alia poetarum fragmenta opusculave etiam Medeae Euripideae octo versus scripti sunt: papyrum scimus annum 161 ante Chr. n. vetustate superare, at Medeae ne unus quidem versus, quorundam versuum ne unum quidem vocabulum incorruptum est. At enim, inquies, istum papyrum non librarius qui proprie dicendus sit conscripsit, sed pueri exercitationis gratia. Id autem ipsum fere in Hyperidis quoque librum A^3 cadere supra exposuimus. Sed non cadit profecto in reliquos tres. Ei autem omnes cum sint aetate inferiores Platonicis illis quorum pretio-

---

*) In papyris III^1 saeculi a Mahaffio editis (Flinders-Petrie Papyri, magis etiam in t. altero, Dublin 1893) vel ἐν Πτολεμαιδει et βασιλεικην quamvis raro invenitur; sed ι quod mox obmutuit neque omitti solet multoque minus falso poni.

sissima fragmenta Mahaffius in lucem protraxit, num sunt minus mendosi putandi? Non consentio equidem de Phaedonis libri lectionibus novis cum Usenero, sed a Gomperzii partibus confidenter sto; at mendis immunem omnibusque locis membranis nostris praeferendum esse illum librum neque Gomperzius affirmavit neque potest a quoquam affirmari. Ardenianum quidem volumen suo tempore plane inter vulgares libros fuisse putaverim. Ipse corrector eius orthographica non curavit: reliquit intacta τῇ, πλείωι, δικαστήριαι; semel tantum εἰσαγγελίᾳ pro εἰσαγγελία, semel ἔπειτα pro ἔπειται, semel συνείλεκται pro συνίλεκται repositum, et cum ἐπείκεια ἐπεικῆς bis non tetigisset, uno loco ι omissum adscripsit. Porro semel ν ἐφελκυστικόν sine necessitate additum rursus deletum est. Quare in his rebus omnibus libro nulla fere fides habenda est, neque multo maior in eis quae ad dialectum spectant, cum ne ex hoc quidem genere praeter οιομαι loco eius quod fuit οιμαι semel repositum usquam quicquam correctum reperiatur. Non tamen ideo statim Πειραιῶς pro Πειραιέως cum Cobeto reposuerim, neque omnia ad normam severissimi Atticismi exegerim: quid enim? Hyperidem vel in vocabulis ipsis neglegentiorem num scimus in declinandis eis diligentem fuisse? Sic ille, opinor, et loquebatur et scribebat, quemadmodum ceteri eius aetatis Athenienses, quorum usum ex inscriptionibus satis cognitum habemus; itaque quidquid in eis usurpatum videmus, Hyperidi quoque concedamus. Genuina enim Ἀτθίς, si ei fides qui quinto saeculo librum de re publica Atheniensium scripsit, iam tum commercio peregrinorum hominum infecta erat; quarto autem in civitate, ut Isocratis verbo utar, internecione civium receptione peregrinorum paene ἀντηλλαγμένη vereor ne plane non potuerit subsistere. Itaque nisi quid praeter inscriptionum usum codices peccant, in talibus rebus eorum auctoritatem, quantacumque est, sequamur oportet. Solutae autem formae qualis est Πειραιέως in inscriptionibus illius aetatis multo frequentiores sunt quam contractae,

quas probe scio solas genuinae Atthidis esse. Sed haec leviora; graviora alia, quae iam ad sententiam ipsam pertineant, atque in eis etsi non librarius, corrector certe Ardeniani libri maiore cum diligentia versatus est. Correxit is circiter centum locos mendosos, neque usquam de correctionis veritate dubitare licet; quae intacta reliquit aperte mendosa, orthographicis illis omissis, triginta numerum vix excedunt. Quorum mendorum ut genus origoque perspiciatur, haec quae non correcta sunt iam in conspectu ponam. Λογογον (λόγον) Dem. 3, 7; Παινιεύϲ (Παιανιεύϲ) 26, 13; omissum ἄν 30, 8; ἀλ' (ἀλλ') 34, 15; ϲυνκατηγορεῖ pro ϲυνκατηγορεῖν Lyc. 44, 2; οικειοι pro οἱ οἰκεῖοι ibd. (pap. Arden.) col. 3; τούτων pro τούτου et ακουειν κελευειν omisso καί col. 9, οὐ post ᾤου omissum col. 11, αιτιαι pro αἱ αἰτίαι 15; porro μυρρινη pro Μυρίνῃ 14 et ϲυναπολλυονταϲ 15 et τηλικια (τῇ ἡλικίᾳ) 12, in quibus imperfecte correctum est. In Euxenippea habes perversas nominum scripturas Ἀγηϲικλῆϲ pro Ἀγαϲικλῆϲ col. 19, Αιζηνιεα 38. Porro ειϲαγγελιαν ανδουναι 40 male iterata syllaba, et ιδιον, ut plerisque videtur, contrario vitio pro ἴδιον ὄν 30. Huius simile est ὡϲ post Παλληνέωϲ omissum (ut Cobetus coniecit) col. 44, etiam τουτων pro τούτου τῶν 25 et δεινατον pro δεινότατον 41; illius υπηρετει και κατα τηϲ πολεωϲ 39, si quidem ibi abundat και neque ὑπηρετήκει reponendum. Vix ullum defensorem nactum est μηουτααριϲτα 20 pro μὴ τὰ ἄριϲτα. Neque defendam equidem vel αυτοιϲ c. 30, ubi αὐταῖϲ requiritur, vel αὐτοὺϲ ὑπηρετοῦνταϲ 48 pro αὐτοῖϲ ὑπ., quanquam retinet Caesar. Porro ειϲιϲαϲιν scriptum pro εἰϲίαϲιν 21, οἴεϲθε pro ᾤεϲθε 22, ταν pro τοῖν vel ταῖν et ποιηϲαι pro πορίϲαι 29, κοϲμηϲάμενοι pro ποιηϲάμενοι 36 (ubi mox sequitur κόϲμον), δοκεῖ pro ἐδόκει 39, ην pro ᾗ 46. Denique cum 31 τεταφεναι pro τεθάφθαι ναί librarius dedisset, τ incorrectum mansit. Sunt sine dubio alia vitia magis latentia, quorum tamen numerum ex his quae in propatulo sunt aliquatenus coniectare possis. E correctis pauca

profero: pro ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, quod corrector dedit, a prima manu τουε|ξουου in codice exstitisse; tum πλεονασῃ pro πλησιάσῃ, πολυτιμωϲ pro φιλοτίμωϲ, ουτεθεωνοϲ pro οὔτε ἔθνοϲ, δίκαια pro correcto τὰ παιδία, aliaque complura, quae inscitiam librarii satis superque arguunt. At interpolatus interpretationis causa codex omnino non est*), cum neque scholiorum vestigium exstet neque usquam tale aliquid correctum sit: nam etiam quod D. c. 40 verba [καὶ] Ἁγνωνίδηϲ a correctore deleta sunt, casu erroreque id librarius peccavisse videtur. Itaque quod Cobetus Eux. 36 in verbis ὡϲ ἡ χώρα εἴη ἡ Μολοϲϲία αὐτῆϲ, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν ἔϲτιν, ista ἡ Μολ. manifestum emblema dicit vel dialecto convictum, mendum quidem manifestum tollendumque sit, at aliud quid novare non facile in animum induxerim.

§ 20. In Stobartiano volumine, quod est multo minoris ambitus, correcta menda ferme viginti insunt, non correcta autem plus centum, etiamsi mittas ὑπολάβη et μεικράϲ quaeque similia sunt. Pauca quaedam generatim disposita enumerabo.**) Omisit librarius litteras finales Ν vel Ϲ, scripsitque του pro τοὺϲ, το pro τὸν, τη pro τὴν, η pro ἦν, porro ετοιϲ pro ἐν τοῖϲ, εκαϲτω pro ἑκάϲτων, τολμα pro τόλμαν, κακου pro κακοὺϲ; etiam contrario mendo ην pro τὴν et ηϲ pro τῆϲ rursusque εξτων pro ἐξ ὧν. Omissa porro compluribus locis articuli particulaeque quales sunt γάρ et δέ, et plus semel etiam maioribus lacunis omnia turbata. Deinde male iteratae syllabae reperiuntur: ουου, ϲυνϲυνεληλυθοτεϲ, παρεπαρληλυθοτι, μνημονονευτουϲ, vocabulaque tota, ut παϲανπαϲαν. Casus continuorum vocabulorum similiter formavit: νόμῳ δὲ τῷ τούτῳ τρόπῳ, ubi τούτου verum est, atque adeo αλλουϲ τινουϲ et iterum τινουϲ αλλουϲ, quae ipse correxit; at incorrectum mansit

Menda voluminis A[3].

*) Exponit hoc in priore dissertatione Fritzschius; Comparettius non recte contra dicere mihi videtur.

**) Integrum conspectum vitiorum exhibet Cobetus p. 23 sqq.

ουθενουϲ (h. e. οὐδένας) — — οικειοτερουϲ. Confudit praepositiones πρό et πρόϲ, προδοκώμενα scribens et προϲείλοντο, porro ὑπό et ὑπέρ, unde monstrum illud vocabuli ὑπερμεμνηκεναι pro ὑπομεμενηκέναι ei excidit. Foedissima autem omnium πληγαϲλαμβανειν col. 9, quod Cobetus totum ut ineptum emblema tolli voluit, et αξαθαι correctum ex αξαθην col. 10 et maxime in col. 12 immania illa: τωνδεηγορμενωνκαλουμενουϲτουϲεπιϲτρατειανϲτραϲανταϲ. Itaque profecto fides huius librarii perexigua est, et quidvis ei iure imputabimus. Atque qui id audacissime fecit Cobetus praecipue magnam laudem meruit, quantum ingenio praeter ceteros polleret plus semel splendidissime ostendens. Quippe in Ardeniano cautione aliqua opus est et propter auctoritatem libri et quod Hyperides in talibus orationibus vel ex neglegentia elegantiam quaesivit; at in laudatione artificiosa nequaquam tantum vel illi oratori licuit. Et videmus etiam ab hiatibus qui dicuntur admittendis in hac una oratione eum sedulo cavisse, si quidem in ipso A^3 vitiosissimi generis hiatus non plus XII reperiuntur, praeterea ubi αι elidendum sit VI, ubi vocalis brevis (vocularum quales sunt δέ, οὔτε, ὑπό ratione non habita) V, ubi καί, οἱ, τῆι, similia hiatum faciant XVI, denique ubi pausa hiatus excusetur fere XX. At in Euxenippeae quinque primis columnis eorundem sunt generum hiatus XII, I, IV, XXIV, XV. Quae cum ita sint, quid sequatur nobis editoribus tandem aliquando videndum est. Non sequitur profecto, ut illos XII hiatus omnes quamvis incerta ratione tollere conemur, verum sequitur fortasse ut vitium traxisse eos locos suspicemur, imprimis autem ut ipsi ab inferendis novis hiatibus caveamus, quod nemo adhuc nostrum fecit. Itaque cum sit alioquin in hoc libro magna corrigendi licentia, aliqua tamen ex parte fit eius licentiae restrictio perquam salutaris.

Fides voluminum A^1 et A^2.

§ 21. Iam quod ad duos libros recens inventos attinet, genus quidem eorum idem est atque Ardeniani, aetate huic praestant. Aperte mendosa neque correcta

in Londiniensi (A^1) paucissima sunt, ut ἄν omissum col. 6, 21, nisi quod in eis quae ad formam vel verborum vel declinationis attinent exigua huius quoque libri fides est: γεινώϲκω an γιγνώϲκω exstaret et librario et correctori perinde fuit, neque εἴωθεϲ (4, 20) vel hunc vel illum offendit. Valet idem de Revillouti libro, a quo non magis aliena γείνεται et ἀναγινώϲκειν et ἐπίλημπτοϲ. Alia menda aperta neque correcta vix sunt plura (ratione ambitus habita) in A^2 quam in A^1: ωϲειϲτην pro ὡϲ τὴν (fort. correctum) 2, 13; Μίδαϲ pro Μίδαν 2, 26, πραγματ[ι]ον pro γραμματεῖον 3, 27 (correctum ex parte), οἰόμεθα pro ὠιόμ. 5, 23 (sed οι pro ωι non multum differt ab ει pro ηι), omissum οἱ 7, 16, μέλλει pro -ειν 11, 4, τὰϲ et fort. ἰδίαϲ pro ταῖϲ ἰδίαιϲ 15, 2. Sed minime dubium est alia quoque inesse non plane pauca et in A^2 et in A^1: id quod certissima ratione, quod ad hunc attinet, colligitur e Demosthenica epistula ibidem exstante, cuius alios testes habemus. Etsi enim inter plurimas novas lectiones, quas A^1 praebet, mihi quidem dimidia fere pars verior esse videtur quam eae quae membranarum consensu traduntur, tamen de tertia fere parte contrarium dixerim, I. H. Lipsius autem etiam paullo ulterius progressus mendorum numerum utrobique fere parem exstare statuit. Itaque in Hyperide quoque, neque minus in A quam in reliquis, menda non pauca deprehenderemus, si adesset membranarum auxilium. Verum ut res est, latent ea menda et latebunt, sicut paucis exceptis in Demosthene et latuerant adhuc et latitura erant ea quae papyracei voluminis ope detecta sunt. Et sunt graviora in universum haec quam illa, de quibus membranae papyrum convincunt.

§ 22. Pauca addere liceat de ratione qua lacunae horum librorum explendae sint. Numquam fere exacto numero sciri potest, quot in spatio aliquo litterae exstiterint, vel propter amplitudinem aliarum aliam vel propter inaequabilem scripturam; sed ea libertas certis finibus coercetur. Si in medio versu lacuna

De explendis lacunis.

exstat, unam litteram plus minusve quam in superi(
eodem spatio facile condones; at non, si in hoc quin
exstant, in lacunam octo satis caute inculcabuntur.
quanto plus libertatis in eis lacunis conceditur, qui
initium versus absumptum est, plurimumque ubi f
interceptus, cum librarii et vacuum ibi spatium sa
admittant notisve tantum nihil significantibus exple
et producant versum extra spatium vel litteras m
minores faciant. At ne ibi quidem omnia prudens criti
sibi permittet. Denique spatii quoque vacui ratio haber
quod in pausa relinqui solet, amplissimum quidem
Londiniensi libro.

Subsidia huius editionis. § 23. Reliquum est ut de mea ipsius op
adiumentisque meis breviter exponam. Librorum
A¹, A³ omnes partes praeter recentissime inventas (i
voluminis A fragmenta Tancockiana Raphaelianaque) ve
Britannia vel Parisiis ipse contuli, qua in re insigni lib
litate et comitate eorum penes quos erant semper adi
sum. Babingto quidem hospes coniunctissimus, q
multi lugemus lugebimusque, iam a. 1869, cum in
essem ut primam editionem meam publici iuris facer
suae editionis Harrisianorum fragmentorum exemplum r
ultro oblatum transmisit, in quo exemplo quae in eis f
mentis summa industria et cura iterum atque iterum v
quoque ope inspectis invenerat, ad marginem eno
erant. Ea in Addendis primae meae editionis exhi
sunt. Postea et haec fragmenta et Ardenianum volu
Stobartianumque bis examinavi, cum probe cogni
haberem, non solum duos homines plus quam unum vid
sed etiam eundem eo plura invenire solere, quo sae
distinctis temporibus conatum repetierit. Sunt au
multa in his reliquiis lectu perquam difficilia, quae qu
vis adnitaris, conatum frustrari possint. In aliis vel
bingtoni vel mihi res prospere cessit, multumque i
fructus in Demosthenicam praesertim orationem deve
Eiusdem Babingtonis comitati debeo, quod iam pr
mea editio eis fragmentis, quae eo usque inedita in il

possessione erant, locupletata est. Postmodo et ipsa bis contuli. Sunt autem ambitu parva, usu minime spernenda. Eggeriana porro fragmenta, quae et plura et maiora sunt, Eggeri principis editoris praecipua benignitate statim mecum communicata insigne iam primae editioni incrementum attulerunt. Ea quae ille edidit XII numero fuerunt; tertium decimum postea inventum per litteras mihi impertivit.*) Ceterum ex eis alia inter se coniungenda, alia in bina dirimenda fuerunt. Nempe ea omnia fragmenta ab Arabibus insigni quadam industria una cum aliis aliorum voluminum ita conglutinata erant, ut integri voluminis speciem praeberent; quod postquam evolutum est, fraus manifesta fuit. Alius ficticii voluminis pars fuit fragmentum Londiniense, quo index trium orationum iudicialium continetur; id ad alteram demum editionem praesto fuit. E tertio fragmenta Tancockii prodierunt, e quarto Raphaelii; sed ex unoquoque messis exigua fuit; puto eas voluminis partes, quae desunt adhuc, vel quinquaginta ficticiis voluminibus facile suffecisse. — Orationis funebris volumen vir mihi amicissimus I. E. Sandys contulit, quaeque ibi invenerat, mecum communicavit. — De eis quae in volumine A^1 facienda fuerunt iam supra (§ 14) expositum est; sed hoc addendum, Kenyonem qua est summa humanitate atque industria locos obscuros iterum atque iterum me rogante inspexisse adnisumque ex sua parte esse, ut haec editio quam emendatissima prodiret. — In A^2 ectypo uti potui (sicut in Tancockianis quoque fragmentis); ipsum volumen nondum vidi. — Denique commemorandum, quod Babingto, postquam ex me audivit alteram me editionem parare, ultro mihi commentaria sua omnia obtulit, quae ad deperditarum orationum fragmenta aliquando edenda ante multos annos sibi paraverat: unde additamentis non sane paucis neque levibus ea pars meae editionis ditata est.

*) De decimo quarto v. ad I col. 4, 4.

Ordo fragmentorum orationis I.

§ 24. Nulla autem re magis iam altera mea editio a prima distulit, quam ordine fragmentorum primae orationis commutato. Antea ordine a Sauppio introducto usus eram, non quo certum putarem, sed quod alium probabiliorem nullum inveniebam. Atque re ipsa bonitas illius ordinis comprobata est; nam bis vel ter inventum est cohaerere quae Sauppius iuxta collocaverat. Sed ea nimirum est horum fragmentorum condicio, ut nulla humana sagacitas, qua illum abunde instructum fuisse scimus, ad verum ordinem ubique restituendum valeat. Itaque cum prodiissent Eggeriana fragmenta, patefactumque esset ad primam orationis Demosthenicae partem ea omnia pertinere — quae res etsi non primo obtutu, postea tamen apparuit —, concidit aliqua ex parte ordo Sauppianus, novumque in ordinem eumque certum ea fragmenta quae prope principium orationis fuere convenerunt. De reliquis eadem manebat obscuritas; quare etsi necessario eorum quoque ordo mihi refingendus erat, tamen praestare poteram multa me perverse collocasse. Nunc autem, cum nova rursus subsidia accessissent, unum quidem ex fragmentis mediae partis suo loco (ut puto) reponi potuit, ordine iterum mutato. Sed ut dixi, opus est inventis multis aliis voluminibus ficticiis, ex quibus nova fragmenta Hyperidea prodeant; ita fortasse aliquando miseriae levabuntur, quibus adhuc duae primae orationes oppressae sunt.

Conclusio.

§ 25. Tertia autem haec editio non id tantum proprii habet, quod iam sex sunt pro quattuor orationibus (unde e deperditarum fragmentis quaedam demenda erant, numerique quibus reliqua signata erant necessario mutandi), sed id quoque, quod multis suadentibus obsecutus has orationes praeter primam alteriusque atque tertiae partes non iam per versiculos eos qui in ipsis papyris sunt, sed secundum usum vulgatum nostrum typis describendas curavi. Accessit etiam partitio consueta nobis, qua paragraphos distinguimus numeramusque. Denique adieci indicem verborum, quem mihi confecit iuvenis optimae

spei Henricus Reinhold. Sed iam notis criticis quibus usus sum omnibus coniunctim propositis explicatisque praefandi finem faciam.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in libro vel certum sit vel satis probabile.

Uncis rotundis ((—)) circumscripta sunt quae librarios per errorem omisisse putandum sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae per errorem in librum pervenisse removendaque esse videantur. Eis tamen quae ad solam orthographiam pertinent hoc signum plerumque non apposui.

Asteriscus (*) eis vocabulis praepositus, in quibus aliud quoddam mendum, neglectis tamen orthographicis, in libro reperiatur.

Litteris minoribus usus sum, ut ea quae neque prorsus evanuerunt neque perspicue exstant designarem.

Punctis in lacunis numerus litterarum quae interciderunt indicatur, quem tamen exactum non esse ipsa res declarat.

Linea transversa (—) interpunctio antiqua, cum paragraphus tum στιγμή, exprimitur.

A = liber priorum trium orationum.
A^1 = liber Philippideae.
A^2 = liber orat. contra Athenogenem continens.
A^3 = liber epitaphii.

Ad orat. I. II. III. VI:

B = Boeckh, qui frg. Harris. in „Allgem. Litteraturzeitung" 1848 No. 223—227 recensuit.
Bb = Babington (Or. c. Demosth., London 1850; pro Lyc. et Eux., Cambridge 1853; Or. fun., Cambridge 1858).
Bb^1 = Babington in altera editione or. funebr. (Cambridge 1859).
Bhn. = Boehnecke (Demosth. Lykurg. u. Hyperides p. 113 sqq., 1864, or. Lycophr.).
Bs. = Bursian (N. Jahrb. f. Phil. 1858 p. 474, ad or. fun.).
Bue. = Buecheler (N. Jahrb. f. Phil. CXI, 1875, p. 307—309).
C = Caesar (editio orationum pro Eux. et Lyc., Marburg 1857; ad. or. fun., Zeitschr. f. Alterth. 1857 No. 84 sq.).
Cb = Cobet (recensio Euxenippeae, Mnemos. II, p. 310; editio or. fun., Lugd. Batav. 1858).
$Cb.^1$ = Cobet in altera editione (Hyperidis orationes duae, Lugd. Bat. 1877).
Cf = Caffiaux (Hyp. Plaidoyer pour Euxénippe — traduit — avec des notes, Valenciennes 1860; Hyp. oraison funèbre — traduite — et suivie d'un essai de restitution, Valen-

ciennes 1858; ed. II ibd. 1861; recension nouvelle du texte de l'orais. fun., Paris 1866; quelques observations sur la dernière recension du texte de l'oraison fun. d'Hyp. dans la collection Teubner, Journ. général de l'instruction publique, Mai 1870).

Cp = Comparetti (editio Euxenippeae, Pisa 1861; Observationes in or. fun., Rh. Mus. 1858, p. 533; Spettatore Fiorentino Apr. 1859, de or. fun. 10, 22 et 12, 10; editio or. fun., Pisa 1864. Quae ab eo antea proposita in editione reiecta sunt, hac nota: [Cp.], designavi).

D. = Dehèque (L'or. fun. d'Hyp. —, texte de M. Ch. Bab. avec une traduction française, Paris 1858).

E. = Egger (Mémoire sur quelques nouveaux fragm. inédits de l'orateur Hypéride, Paris 1868).

F. = Fritzsche (Ind. lect. in acad. Rostockiensi sem. aest. 1860, de Hyp. laudat. funebri; Ind. lect. ibd. sem. hib. 1861, Hyperideorum specimen II).

Fro. = Frohberger (Philol. XXIX, 1870, p. 632).

Fu. = Fuhr (Animadv. in orat. Att., dissert. Bonn. 1877; Mus. Rhen. 1878 p. 309).

H. = Hager (Quaest. hyperideae, diss. Lips. 1870; de graecitate hyperidea, in „Studien zur gr. u. lat. Gramm. herausgeg. v. G. Curtius“ vol. III p. 101—114; Journal of Philology V, p. 44 sqq.).

J. B. L. = J. B. Lightfoot (Journal of class. and sacred philology 1854, p. 109, ad or. pro Lyc. et Eux.).

K = Kayser (ad or. pro Lyc. et Eux., Heidelb. Jahrb. 1853 p. 641; recensio or. funebris, N. Jahrb. f. Ph. 1858 p. 369).

K[1] = Kayser in posterioribus dissertationibus (ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1858 p. 117; ad orat. funebr., Heidelb. Jahrb. 1858 p. 561).

K[2] = Kayser in recens. editionum Cp. et Cf., Heidelb. Jahrb. 1868 p. 241.

Kch. = Kirchhoff (Hermes X, 124 sqq.).

Kn. = Kenyon (Classical Review 1892, p. 288, frg. Tancock. or. I. II).

Ls. = Lissner (ad or. pro Eux. et Lyc., Eger 1856; zur Krasis in Hyp., Zeitschr. f. oest. G.-W. XI, 1860, p. 648; üb. ν ἐφελκ. in Hyp., ibd. p. 836; recens. Wst., ibd. XII p. 105, XIII p. 34; XV p. 346; über die Elision in Hyp., ibd. XV, 1864, p. 72).

L = Linder (editio Euxenippeae, Upsalae 1856; de eadem epistula, Zeitschr. f. Alterth. 1857 Nr. 65 sq.).

LL = Lionardo Levi (l' Euxenippea d' Ip., Pisa 1889; Osservazioni sul testo dell' Epit. d' Ip., Pisa 1891).

M = Aemil. Müller (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 474).

MO = Car. Müller in Oratoribus Atticis, Paris 1858.
Mh. = Maehly, N. Jahrb. f. Phil. CV (1872) p. 607—612.
Pc. = Piccolomini (Studi di filol. greca I, 107 sqq., ad epitaph.).
R = Roersch (ad or. fun., Revue de l'instr. publ. en Belgique 1859 Nr. 1).
S = Sauppe (recensio or. c. Dem., Philolog. 1848 p. 610; it. in Orat. Att. II p. 347. Ubi sententiam mutavit, prior propositio nota [S] designabitur. — Recensio or. fun., Philolog. Suppl. I p. 1 (1858). — Recens. editionis meae, Gött. Gel. Anz. 1870 p. 247. — Symbolae ad emendandos or. Att., progr. Goett. 1873).
Sch = A. Schäfer (ad or. c. Dem., N. Jahrb. 1851 p. 227; ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1853 p. 27; it. ibd. 1861, p. 607; de or. fun., Philol. 1860 p. 150, ubi lectiones quaedam codicis ab ipso denuo comparati referuntur).
Schk. = K. Schenkl (ad or. fun., Zeitschr. f. österr. G.-W. 1877, 896).
Sch. = Schnitzer (Eos I, 1864, p. 623).
Sh = Shilleto (Journ. of class. and sacred philol. 1860 p. 318, ad or. pro Lyc. et Eux.).
Shp. = Sam. Sharpe (Fragments of orations in accusation and defence of Demosth., London 1849).
Sp. = Spengel (ad or. pro Lyc. et Eux., Münch. Gelehrt. Anz. 1853 Nr. 4 sq.; ad or. fun., ibd. 1858 Nr. 48—50).
Sr. = Sitzler, Philolog. Rundschau 1883 Nr. 33.
Sw = Schneidewin (editio or. pro Lyc. et Eux., Gottingae 1853).
Sw[1] = Schneidewin in epicrisi (Philol. 1853 p. 341, ad easdem or.).
T = Tell (editio or. funebris, Nordhausen 1861).
V = Volckmar (ad or. fun., Philol. 1860 p. 150).
W = H. Weil (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 746; de fragm. Eggerianis, N. Jahrb. 1869 p. 96; add. Revue crit. 1881 p. 221. 465).
Wst. = Westermann (Index graecitatis hyperideae, Lips. 1860 —1864).
Z = Zilch (de quibusdam or. fun. locis, Marburg 1866).*)

---

*) Ne quid desit enumerationi, etiam haec scripta addo. Laves de or. pro Eux. (progr. Lyck 1864). — Buechele or. pro Eux. (progr. Freiburg i./Br. 1869). — A. N. Schwarz, editio or. Eux., Moscoviae 1875, qui libellus russica lingua utitur. Duobus his scriptis mihi uti non licuit. — Wittich de persona Lycophronis ab Hyperide defensi (progr. Marburg 1864). — Wold. Troebst, ad or. c. Dem. (N. Jahrb. f. Phil. 1876 p. 205); eiusd. Quaest. Hyperid. et Dinarch., pars I Hameloae 1881, pars II Berol. 1882. — F. v. Duhn, zur Geschichte des harpal. Processes (N. Jahrb. f. Phil. 1875 p. 33). — I. E. Sandys Academy 1870 p. 221 (recens. edit. meae). — T. I. Halbertsma, Otium Harlemense, Mnemos. V, 1877, p. 341. — Meuss N. Jahrb. f. Phil. 1889, 334 (ad or. III, *§ 37*). — Kaibel Herm. XVII, 415 (ad eand. § 12). — Denique

Ad or. IV. V:
D. = H. Diels (Monatsb. der Berl. Akad. 1889, p. 663, de col 3. 4; id. de tota or. V. ap. R.).
H. = Henr. van Herwerden (Mnem. XIX, 397, or. IV; ibd. X 383, or. V).
Kn.[1] = Kenyon in ed. princ. or. IV, Classical Texts from Pap in the Brit. Museum, London 1891, p. 42.
Kn.[2] = Kenyonis curae secundae ad IV (ap. me Neue Jah f. Philol. 1892 p. 97).
Kn.[3] } Kenyon the orations against Athen. (Kn.) and Phili
Kn. } (Kn.[3]), London 1893.
Koe. = U. Köhler (die Zeit d. Rede des H. gg. Phil., Monat d. Berl. Akad. 1891, 931).
P. = J. Pantazides (or. V col. 3. 4, Ἐφημερίς 1889 Nr. 233).
R. = E. Revillout (le nouveau pap. d'Hyp., Revue des étu gr. 1889, p. 1, or. V col. 3. 4; Mémoire sur le disco d'H. contre A., Revue égyptologique t. VI, nr. III—IV).
R.[2] = Revillout in ed. altera or. V: Corpus papyrorum Aegy a Rev. et Eisenlohr conditum, t. III fasc. I, Paris 1892.
S. = J. E. Sandys ap. Kn.[1], ad or. IV.
W. = H. Weil, or. IV, Revue des études gr. V (1892), p. or. V ibd. p. 157.*)

---

meas ipsius commentationes commemoro: N. Jahrb. f. Phil. 1870 p. 741 or. fun.); Herm. X p. 23 (ad or. c. Dem.); Revue de philologie N. S. V (1884) p. 167 sqq. 190 sq. (ad eiusd. frg. Egg.); N. Jahrb. f. Phil. 1892 p. (ad or. I et II frg. Tancock.).

*) Addo: F. Rühl, die Rede gg. Phil., N. Jahrb. f. Philol. 1892, p. Tum commentationes meas: ibd. 1892, 97 (or. IV). 575 (ad eand.). 1893, (or. V).

Scrib. Halis Saxonum mense Iunio CIƆIƆCCCLXXXXI

F. Blass.

VITA HYPERIDIS

ex Vitis X oratorum Plutarcho adscriptis.

Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν πατρὸς τοῦ Διονυςίου, τῶν δὲ δήμων Κολλυτεύς. ἔςχε δὲ υἱὸν ὁμώνυμον τῷ πατρὶ Γλαύκιππον, ῥήτορα καὶ λόγους ςυγγράψαντα· οὗ πάλιν Ἀλφίνους ἐγένετο. — ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοςόφου ἅμα Λυκούργῳ 1 2

Egerat de Hyperide Hermippus in libro tertio περὶ τῶν Ἰςοκράτους μαθητῶν: Ath. VIII, 342 C. — § 1. Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυτεύς C. I. A. II, 2, 808 c 102; 809 d 242 (tab. naval.); ibid. 941 (catal. diaet. a. 330/29, unde colligitur natum esse Hyp. a. 390/89, v. Th. Reinach. Revue des études gr. V (1892) p. 250); denique Ἐφημ. ἀρχ. 1883 p. 123/4, v. ad § 16. — Suid. s. v.: Ὑπερίδης, υἱὸς Γλαυκίππου τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους. — de nominis forma v. E. M. s. v.: Ὑπερίδης. παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεςιν γίνεται Ὕπερος καὶ Ὑπερίδης, ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης; similiter Choeroboscus A. Ox. II, 270 (Herod. ed. Lenz. II, 435, 6; 596, 12). contra [Herodianus] A. Ox. III p. 249: πῶς οὖν οὐχ Ὑπερείδους λέγομεν τὴν γενικήν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ῑ Ὑπερείδου, καίτοι τὸ εἶδος τοῦ εἴδους λέγοντες; φαμὲν οὖν, εἰ καὶ παρ' οὐδέτερον μάλιστα ςύγκειται τὸ εἶδος, ὅμως οὐ προςλήψεται τὸ ῑ, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικοῦ Ὑπερείδης, ὡς Ἀτρείδης καὶ Πηλείδης cf. Herodian. Lob. p. 454. .ΠΕΡΕΙΔΟΥ in ipsius A frg. E. invenit. Compositum esse nomen ex ὑπέρ et εἶδος ex eo elucet, quod etiam Dorienses Ὑπερείδης dicebant (v. C. I. Gr. 2448. 2463[b]). — v. Kiessling. Lyc. fr. p. 153 sqq. Sauppe O. A. II, 275. — τῶν δὲ δήμων Westerm.: τὸν δὲ δῆμον. — de filio Suid. s. v. Ὑ.: ἔςχε δὲ καὶ παῖδα Γλαύκιππον. cf. infra § 28. — § 2. Suid. s. v.: μαθητεύςας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοςόφῳ (καὶ) Ἰςοκράτει τῷ ῥήτορι. — de Platone magistro Chamaeleon radiderat: Diog. L. III, 46. — Λυκούργῳ Paris. E et cum Bumio Westerm.: Λυκούργου. — inter Isocratis discipulos Hyp. recensuit Hermippus: Ath. VIII, 342 C. Vit. X

καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἐπολιτεύσατο Ἀθήνησιν, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τῶν Ἑλληνικῶν ἥπτετο
3 πραγμάτων· καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ᾔτει παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων· συνεβούλευσε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ ξενικὸν μὴ διαλῦσαι, οὗ Χάρης
4 ἡγεῖτο, εὐνόως πρὸς τὸν στρατηγὸν διακείμενος. — τὸ
5 δὲ πρῶτον μισθοῦ δίκας ἔλεγε. — δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ, τριήραρχός τε
6 αἱρεθείς, ὅτε Βυζάντιον ἐπολιόρκει Φίλιππος, βοηθὸς Βυζαντίοις ἐκπεμφθεὶς κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον ὑπέστη χορηγῆσαι, τῶν ἄλλων λειτουργίας πάσης ἀφειμένων.
7 ἔγραψε δὲ καὶ Δημοσθένει τιμάς, καὶ τοῦ ψηφίσματος
8 ὑπὸ Διώνδα παρανόμων γραφέντος ἀπέφυγε. — φίλος δ' ὢν τοῖς περὶ Δημοσθένην καὶ Ναυσικλέα καὶ Λυκοῦργον, οὐκ ἐνέμεινε μέχρι τέλους· ἀλλ' ἐπεὶ Ναυσικλῆς

---

or. Isocr. 837 D: ὡς δέ τινές φασι καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖο.. adde Cic. de or. II, 94; Philostr. V. S. I, 17, 4; Anon. V. Isocr. Sauppe O. A. II, 4b, 24. — § 3. ipsum H. expostulatum esse tradunt Arrian. I, 10, 4; Plut. Phoc. 17; idem Plut. Dem. 23 secutus τοὺς πλείστους καὶ δοκιμωτάτουτ τῶν συγγραφέων octo cives enumerat, inter quos Hyperidis nomen non occurrit v. Schaefer Dem. III², 137. — de navibus cf. Plut. Phoc. 21; V. X or. Dem. 847 C (Schaefer l. c. p. 174). de Charetis mercenariis Schaefer p. 307, 4. — § 4. Timocl. com. ap. Ath. VIII, 342 A; v. infra ad § 17. — § 5. ἔδοξε δὲ καὶ ci. Reisk. — Vit. X or. Dem. 847 F: ἔλαβε (Δημ.) καὶ παρ' Ἐφιάλτου χρυσίον, ἑνὸς τῶν δημαγωγῶν, ὃς πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα χρήματα ἧκε φέρων λάθρᾳ, ὅπως διανείμας τοῖς δημαγωγοῖς τὸν πρὸς Φίλιππο' ἐξάψῃ πόλεμον. Schaef. II², 483. — § 6. Tab. nav. 808 c 98 = 809 d 236: ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος τῶν μετὰ Φωκίωνος καὶ Κηφισοφῶντος πλευσασῶν ἐπιδόσιμος τριήρης Ἀνδρεία — τριήραρχος Ὑπ. Γλ. Κ. Schaef. II², 512. — κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτό' Boeckh. (Seeurk. p. 189); καὶ τὸν ἐ. τοῦτον Sauppe. — § 7. Δημοσθένει cum Photio (cod. 266) Reiske: Δημοσθένους. — Dem de coron. 222 sq.: ἐστεφανώθην — ὁ δὲ γραψάμενος Διώνδας τὸ μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἔλαβεν. — καίτοι τότε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα καὶ τὸν Ὑπερείδην κτέ. — Vit. X or. 846A: πολλάκις ἐστεφανώθη, πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομέλους, Ἀριστονίκου, Ὑπερείδου χρυσῷ στεφάνῳ κτέ. — § 8. Ναυσικλ. em Schaef. II², 330, 4; libri Λυσικλέα et Λυσικλῆς. cf. V. X or. Dem. 844 F: *(Δημ.)* συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ Ναυσικλεῖ Πολυεύκτῳ. Per-

μὲν καὶ Λυκοῦργος ἐτεθνήκεσαν, Δημοσθένης δὲ ὡς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ. — κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστογείτονος παρανόμων ἐπὶ τῷ γράψαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους πολίτας ποιήσασθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ δὲ καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπέφυγεν. αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι, Ἐπεσκότει, ἔφη, μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα, καὶ Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη. μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν ἔδωκεν ἀναίρεσιν ὁ Φίλιππος φοβηθείς, πρότερον οὐ δοὺς τοῖς ἐλθοῦσιν ἐκ Λεβαδείας κήρυξιν. — ὕστερον δὲ μετὰ τὰ περὶ Κραννῶνα συμβάντα ἐξαιτηθεὶς ὑπ' Ἀντιπάτρου καὶ μέλλων ἐκδίδοσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς Αἴγιναν ἅμα τοῖς κατεψη- 9 10 11

---

fidiam Hyperidis acerbe exagitat Lucian. Enc. Dem. 31: τὸν ἄπιστον Ὑπ., τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακείᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην. — Vit. X or. Dem. 846 C: εἰσαχθεὶς δὲ (Δημ.) εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερείδου Πυθέου Μενεσαίχμου Ἱμεραίου Προκλέους. Suid. s. v. Υ.: ὃς καὶ φίλος ὢν Δημοσθένους ἐγράψατο αὐτὸν ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις χρήμασιν. — Munera ab Harpalo Hyperidem quoque accepisse Timocles comicus ap. Ath. VIII 342 A criminatur; v. infra ad § 17. — § 9. Lyc. c. Leocr. 36 sq.: καί μοι λαβὲ τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερείδου, καὶ ἀναγίγνωσκε. — ἀκούετε τοῦ ψηφίσματος ὦ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς φ' καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιέως ἐν τοῖς ὅπλοις ἔδοξε κτέ. — § 41: ἡνίχ' ὁρᾶν ἦν τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους. ceterum cf. frg. or. c. Aristog.; [Dem.] c. Aristog. II, 11; Sauppe O. A. II, 280; Schaefer Dem. III², 9. — § 10 καὶ ante Οὐκ ex Photio (cod. 266) addidi; οὐδ' Westerm. Sauppe. — § 11. Suid. Ἀντίπατρος 3: ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ — παραδόντων ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοὶ (οἱ) πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθ. θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν, ὧν ἦν Δημοσθένης — καὶ Ὑπ. καὶ Ἱμεραῖος, τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντος (Δημάδου) (ita Schaefer III², 391, 1). Plut. Dem. 28: — — οἱ μὲν περὶ τὸν Δημ. φθά-

φιϲμένοιϲ· καὶ ϲυμβαλὼν Δημοϲθένει καὶ περὶ τῆϲ διαφορᾶϲ ἀπολογηϲάμενοϲ, ἀπαλλαγεὶϲ ἐκεῖθεν, ὑπ' Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικληθέντοϲ, Θουρίου μὲν τὸ γένοϲ, ὑποκριτοῦ δὲ τὰ πρῶτα, τότε δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ βοηθοῦντοϲ, ἐλήφθη πρὸϲ βίαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποϲειδῶνοϲ, ἐχόμενοϲ τοῦ ἀγάλματοϲ· καὶ ἀχθεὶϲ πρὸϲ Ἀντίπατρον εἰϲ Κόρινθον, ἔπειτα βαϲανιζόμενοϲ, διέφαγε τὴν γλῶτταν, ὥϲτε μηδὲν ἐξειπεῖν τῶν τῆϲ πόλεωϲ ἀπορρήτων δυνηθῆναι· καὶ οὕτωϲ ἐτελεύτηϲε, Πυανεψιῶνοϲ ἐνάτῃ
12 ἱϲταμένου. Ἕρμιπποϲ δέ φηϲιν αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι εἰϲ Μακεδονίαν ἐλθόντα καὶ ῥιφῆναι ἄταφον, Ἀλφίνουν δὲ, ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ, [ἢ ὥϲ τινεϲ Γλαύκιππον τὸν υἱὸν] διὰ Φιλοπείθουϲ τινὸϲ ἰατροῦ λαβόντα ἐξουϲίαν τοῦ ϲώματοϲ καῦϲαι αὐτόν, καὶ τὰ ὀϲτᾶ κομίϲαι εἰϲ Ἀθήναϲ τοῖϲ προϲήκουϲι, παρὰ τὰ Ἀθηναίων καὶ Μακεδόνων δόγματα· οὐ μόνον γὰρ κελεῦϲαι αὐτοὺϲ φυγεῖν,
13 ἀλλὰ μηδ' ἐν τῇ οἰκείᾳ ταφῆναι. οἱ δ' ἐν Κλεωναῖϲ

ϲαντεϲ ὑπεξῆλθον ἐκ τῆϲ πόλεωϲ, ὁ δὲ δῆμοϲ αὐτῶν θάνατον κατέγνω, Δημάδου γράψαντοϲ. adde Arrian. ap. Phot. Bibl. 92 p. 69 b. Vit. X or. Dem. 846 E. Nep. Phoc. 2. — de Archia cf. Plut. Dem. Arrian. ll. c. — τοῦ ante ἀγάλμ. cum Photio (cod. 266) addidi. — Aeginae in Aeaceo vel Hermionae in Cereris templo Hyperidem comprehensum esse alii tradunt; Demosthenis res vitarum auctor admiscere videtur. Plut. Dem. 28: οὗτοϲ οὖν ὁ Ἀρχίαϲ Ὑπ. μὲν — καὶ Ἀριϲτόνικον — καὶ — Ἱμεραῖον ἐν Αἰγίνῃ καταφυγόνταϲ ἐπὶ τὸ Αἰάκειον ἀποϲπάϲαϲ, ἔπεμψεν εἰϲ Κλεωνὰϲ πρὸϲ Ἀντίπατρον· κἀκεῖ διεφθάρηϲαν. Ὑπερείδου δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι ζῶντοϲ (hoc add. cod. N Grauxii) λέγουϲι. cf. Phoc. 29: ὁ — Ὑπερείδου πρὸϲ Κλεωναῖϲ θάνατοϲ. Suid. Ὑπ. 1: ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸϲ ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ βαϲιλέωϲ, ἐξαγαγόντοϲ αὐτὸν τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ναοῦ τῆϲ Δήμητροϲ, δι' Ἀρχίου τοῦ ἐπικληθέντοϲ Φυγαδοθήρα, καὶ ἀποτμηθεὶϲ τὴν γλῶτταν ἀπέθανεν. ὁ δὲ υἱὸϲ αὐτοῦ Γλαύκιπποϲ τὰ ὀϲτᾶ λαβὼν εἰϲ τὸ πατρῷον ἔθαψε μνῆμα. Linguam Hyperidi exsectam esse etiam Lucian. enc. Dem. 31 tradit. — § 12. ῥιφῆναι ἄταφον] auctor inc. ap. Suid. s. v. ὑπερόριον: „τὸ ϲῶμα τοῦ Ὑπ. ἔρριψαν Ἀθηναῖοι ὑπερόριον." καὶ αὖθιϲ: „καὶ ἀναπείθει τοὺϲ Ἀθ. ὑπερόριον τὸ ϲῶμα τοῦ ῥήτοροϲ Ὑπ. ῥῖψαι". — Γλαυκίππου τῶν υἱῶν cod. E, Γλαυκίππου τινὸϲ τὸν υἱόν v., Γλαυκίππου υἱοῦ τὸν υἱόν Westermannus. cf. Suidam. — § 13. ἐν Κλεωναῖϲ] cf. Plut.

αὐτὸν ἀποθανεῖν λέγουσιν, ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττοτομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται τρόπον· τοὺς δ' οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας .... θάψαι τε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν, ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ μνημάτων. νυνὶ δὲ κατερήριπται τὸ μνῆμα καὶ ἔστιν ἄδηλον. — πάντων δὲ 14 κατὰ τὴν δημηγορίαν διενεγκεῖν λέγεται, τέτακται δὲ ὑπ' ἐνίων πρὸ Δημοσθένους. — φέρονται δ' αὐτοῦ λό- 15 γοι ἑβδομήκοντα ἑπτά, ὧν γνήσιοί εἰσι πεντήκοντα δύο. — ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὥς 16 ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν· ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσῖνι δ' ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι μνῶν λυτρωσάμενος. — ἐποιεῖτό τε τὸν 17

---

ll. c. — aut post λαβόντας excidisse κομίσαι εἰς Ἀθήνας (vel tale quid) aut τε delendum esse statuit Franke; hoc Sauppe praefert. — Διόδωρος emend. Ruhnken; Ἡλιόδωρος libri. — κατερήριπται AHP: κατερήρειπται. — § 14. cf. Phot. p. 495 b. ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπ. Timocl. l. c. Demostheni praetulisse Rhodii oratores videntur, cf. Dionys. Dinarch. 8. — § 15. Suid. Ὑπ. 1: εἰσὶ δὲ οἱ πάντες λόγοι αὐτοῦ νϛ', ubi Bernh. (post Meursium Att. Lect. V c. 25, quod monet Bb.): immo νβ'. In indice a Studemundio edito (Herm. 1867 p. 434 sqq.) CLXX orationes Hyperidi tribuuntur. — § 16. Ex Idomeneo, ut videtur; cf. Ath. XIII 590 C: Ὑπ. δ' ὁ ῥήτωρ ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν ἀνέλαβε, καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄστει εἶχεν, ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀρισταγόραν, Φίλαν δ' ἐν Ἐλευσῖνι, ἣν πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας, ὕστερον δὲ καὶ οἰκουρὸν αὐτὴν ἐποιήσατο, ὡς Ἰδομενεὺς ἱστορεῖ. unde Φίλαν τὴν ap. biogr. pro Φίλτην emend. Keilius. — Suid. s. v. Ὑ. 1: γυναικῶν δὲ ἡττήθη. De praediis Hyperidis Eleusiniis testatur inscr. Ἐφημ. ἀρχ. 1883 p. 123/4: μισθωτὴς] Ῥαρίας Ὑπ. Γλ. Κολλ. (v. Wilamowitz Herm. XXII, 229). — § 17. Ex Hermippo. Ath. VIII, 342 C: καὶ Ἕρμιππος δέ φησιν ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσ. μαθ. ἑωθινὸν τὸν Ὑπ. ποιεῖσθαι νῦν (ἀεὶ Kaib.) τοὺς περιπάτους ἐν τοῖς ἰχθύσιν. unde ἑωθινὸς biographo West. reddendum esse ci. (cf. ad § 18). — Cf. Timoclis versus ap. Ath. 341 EF (e Δηλίῳ fabula), ubi ab Harpalo corrupti enumerantur: — — A. ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει. B. τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῶν πλουτιεῖ, ὀψοφάγος (γὰρ add. codd.) ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. — Id. in Icariis

18 περίπατον ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι. — ὡμιληκὼς δὲ καὶ [δίκῃ]Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούσης δ' αὐτῆς ἁλίσκεσθαι, παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα, ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. —
19 συνετίθει δὲ ἡσυχῇ κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐγκλήματα, ὡς καὶ φωραθῆναι· νοσοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἥκοντα εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Δημοσθένη, ὡς ἐπισκεψόμενον, καταλαβεῖν κατέχοντα τὸ καθ' αὐτοῦ βιβλίον· τούτου δ' ἀγανακτοῦντος εἶπε· „Φίλον μὲν ὄντα οὐδὲν λυπήσει, ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύσει τι κατ' ἐμοῦ πρᾶξαι". —

(Ath. 342 A): τόν τ' ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην περᾷς, ὃς ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου κόμποις παφλάζων ἠπίοις (ὑπτίοις Kaib.) πυκνώμασιν πρὸς παν.... δυσας ἔχει μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος. Pergit Ath.: Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῷ [τὸν Ὑπ.] (haec del. Wilam.) πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι. — § 18. ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ libri; emend. Buecheler (ἑωθινός cum praecedentibus iunctum pro ὡς εἰκός ci. Westerm.; ὡς εἰκός. καὶ δὴ καὶ Reiske). — αὐτὸς γὰρ κτλ. ad ὡμιληκώς referendum, nisi vero post συνεξητ. lacuna est. cf. frg. orationis pro Phryne; Sauppe O. A. II, 301 et 319. Narrant rem Ath. XIII 590 DE; Syrian. in Hermog. IV, 414 (Syr. ed. Rabe II, 91); Maxim. Plan. V p. 285; Anonym. VII, 335 et 338 W.; Quint. II, 15, 9. Sed quae hi Hyperidem, eadem alii (schol. Herm. VII, 7 W.; Sext. Emp. adv. math. II, § 4, Alciphr. Ep. I, 31) Phrynen ipsam fecisse tradunt, ac dubitationem movent praeterea cum ea, quae Athenaeus narrationi subicit (καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, μηδὲ βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορουμένην κρίνεσθαι) — haec enim nimis incredibilia sunt — tum Posidippi comici versus ap. Ath. 591 E, quibus de illo iudicio longe diversa narrantur: Φρύνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας. βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας τὴν ἡλιαίαν εἷλε (εἶδε Bothe, lac. post σώμ. Kaib.) περὶ τοῦ σώματος, καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἕνα δεξιουμένη μετὰ δακρύων διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις. — ceterum Hermippum rem attigisse apparet ex Ath. XIII 590 D. — § 19. καθ' αὑτοῦ] κατ' αὐτοῦ Duebner Westerm. — οὐδὲν Reisk.: οὐδένα. — Merito huic narratiunculae fidem derogat Schaefer. III², 340, 3.

ἐψηφίσατο δὲ καὶ τιμὰς Ἰόλᾳ τῷ δοκοῦντι Ἀλεξάνδρῳ 20
τὸ φάρμακον δοῦναι. — ἐκοινώνησε δὲ καὶ Λεωσθένει 21
τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν εἶπε τὸν
ἐπιτάφιον θαυμασίως. — Φιλίππου δὲ πλεῖν ἐπ' Εὐβοίας 22
παρεσκευασμένου, καὶ τῶν Ἀθηναίων εὐλαβῶς ἐχόντων,
τετταράκοντα τριήρεις ἤθροισεν ἐξ ἐπιδόσεως, καὶ πρῶτος
ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδὸς ἐπέδωκε δύο τριήρεις.
— συστάντος δὲ πρὸς Δηλίους ἀμφισβητήματος, ποτέρους 23
δεῖ προΐστασθαι τοῦ ἱεροῦ, αἱρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν
ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ Ὑπερείδην ἐχειροτόνησεν·
καὶ ἔστιν ὁ λόγος Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος. — ἐπρέσβευσε 24
δὲ καὶ πρὸς Ῥοδίους. — ἡκόντων δὲ καὶ παρ' 25
Ἀντιπάτρου πρέσβεων, ἐπαινούντων τὸν Ἀντίπατρον ὡς
χρηστόν, ἀπαντήσας αὐτοῖς εἶπεν· „Οἴδαμεν ὅτι χρηστός
ἐστιν, ἀλλ' ἡμεῖς γ' οὐ δεόμεθα χρηστοῦ δεσπότου". —
λέγεται δ' ἄνευ ὑποκρίσεως δημηγορῆσαι, καὶ μόνον 26

---

§ 20. δοκοῦντι cum Reiskio Duebner West.: δόντι (Meziriacus δοῦναι del.). — E rhetoris cuiusdam μελέτῃ depromptum esse Kiessling Lyc. frg. p. 147 et Schaefer. III², 353, 5 affirmant. — § 21. Λεωσθένει Xyl.: Δημοσθένη vel Δημοσθένει (hoc etiam Photius cod. 266). — Plut. de frat. am. 15: οἱ δὲ βίοις χρώμενοι διαφόροις — συνεργοῦσιν ἀλλήλοις μᾶλλον, ὡς — καὶ Ὑ. καὶ Λεωσθένης, οἱ μὲν λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ γράφοντες, οἱ δὲ στρατηγοῦντες καὶ πράττοντες. Plut. Phoc. 23. Dexipp. fr. 2 (III, 669 sq. Müller), qui Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum introduxit. — Diod. XVIII, 13: ταφέντος (Λεωσθένους) ἡρωϊκῶς διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν, ὁ μὲν δῆμος τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἰπεῖν προσέταξεν Ὑπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῇ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. — Longin. π. ὕψ. XXXIV, 2. — § 22. Εὔβοιαν mal. Westerm. Cf. § 6. Schaefer II², 495, 1 eandem rem hic et priore loco respici putat. — § 23. Dem. de cor. 134: χειροτονησάντων αὐτὸν (Aesch.) ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ — (ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρ. π.) τοῦτον μὲν εὐθὺς ἀπήλασεν ὡς προδότην, Ὑπερείδῃ δὲ λέγειν προσέταξε κτέ. Vit. X or. Aesch. 840 E. Apollon. de vita Aesch. p. 402 ed. tur. — v. Sauppe O. A. II, 285 et 309; Schaefer II², 371. — § 24. cf. Sauppe O. A. II, 300; Schaefer II², 484. — § 25. eadem auctore Stobaeo (Floril. 13, 31) Hippocrates dixit adversus eum qui suadebat ad Xerxem proficisci. — οἴδαμεν Xyl. cum Photii B: οἶδα μὲν. — § 26. cf. Timoclis locum male corruptum, quem

διηγεῖcθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τούτοις οὐκ ἐνοχλεῖν τοὺς
27 δικαστάς. — ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς Ἠλείους ἀπολογηcόμενος ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ, ἔχοντος αἰτίαν
28 φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε. — γραψάμενος δὲ καὶ τὴν Φωκίωνος δωρεάν, ἣν εἶπε Μειδίας Μειδίου Ἀναγυράσιος ἐπ' Εὐξενίππου ἄρχοντος, Γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ φθίνοντος, ἡττήθη.

DE HYPERIDIS ELOQVENTIA

IVDICIA VETERVM.

Dionysius Ἀρχαίων κρίσις V, 6 (qui liber e Dionysii περὶ μιμήσεως commentario secundo excerptus est):

Ὁ δὲ Ὑπερείδης εὔστοχος μέν, σπάνιον δ' αὐξητικός· καὶ τῇ μὲν τῆς φράσεως κατασκευῇ Λυσίαν ὑπερ-

supra attuli. — § 27. Pausan. V, 21, 5: φασὶν Ἀθηναῖον Κάλλιππον ἀθλήσαντα πένταθλον ἐξωνήσασθαι τοὺς ἀνταγωνιουμένους χρήμασι, δευτέραν δὲ ἐπὶ ταῖς δέκα καὶ ἑκατὸν ὀλυμπιάδα εἶναι ταύτην. ἐπιβληθείσης δὲ τῷ Καλλίππῳ καὶ τοῖς ἀνταγωνισαμένοις ζημίας ὑπὸ Ἠλείων, ἀποστέλλουσιν Ὑπερείδην Ἀθηναῖοι πείσοντα Ἠλείους ἀφεῖναί σφισι τὴν ζημίαν. ἀπειπόντων δὲ Ἠλείων τὴν χάριν κτέ. Hinc apparet, falsum esse quod addit biogr.: καὶ ἐνίκησε. — § 28. ἐπ' Εὐξενίππου Schaefer emendavit: ἐπὶ Ξενίου libri. cf. Philol. IX, 163 sqq. itaque idem Glaucippo Hyperidis filio hanc orationem tribuit coll. Plut. Phoc. 4: εἰ γὰρ ἦν (Phocion), ὥς φησιν Ἰδομενεύς, δοιδυκοποιοῦ πατρός, οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλ. ὁ Ὑπερείδου, μυρία συνειλοχὼς καὶ εἰρηκὼς κακά, τὴν δυσγένειαν παρῆκεν.

Antiquiorum Dionysio scriptorum Graecorum unus, quod nos sciamus, Demetrius Magnes ap. Dionys. Din. 1 genus Hyperidis eloquentiae attingit, de Dinarcho dicens: ἔστι τοίνυν οὗτος — οὐδὲν ἀπολείπων τῆς Ὑπερείδου χάριτος. Apud ipsum Dionysium in eis libris qui adhuc manent non ita frequenter Hyperidis mentio fit; sed egit de eo in συντάξει secunda operis de antiquis oratoribus, quippe quem praestantissimis oratoribus sex adnumeraret. cf. π. τ. ἀρχ. ῥητ. prooem. c. 4; de Isae. extr.; de Dinarch. c. 1 init. — εὔστοχος] εὔτονος Monac. fort. *recte*; cf. antea §§ 4. 5. — Λυσίαν] cf. de Din. c. 5: τοῦ δ'

ηρκώc, τῇ δὲ τῆc εὑρέcεωc πανουργίᾳ πάνταc. ἔτι δὲ τοῦ κρινομένου διαπαντὸc ἔχεται, καὶ τοῖc ἀναγκαίοιc τοῦ πράγματοc προcπέφυκε, καὶ cυνέcει πολλῇ κεχορήγηται, καὶ χάριτοc μεcτόc ἐcτι· καὶ δοκῶν ἁπλοῦc, οὐκ ἀπήλλακται δεινότητοc. τούτου ζηλωτέον μάλιcτα τῶν διηγήcεων τὸ λεπτὸν καὶ cύμμετρον, ἔτι δὲ καὶ τὰc ἐφόδουc, (αἷc) ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζει.

Id. de Dinarcho c. 6:

Ὁ δ' Ὑπερείδηc κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων ἡττᾶται Λυcίου, κατὰ δὲ τὸν πραγματικὸν τόπον διαφέρει. διηγεῖται δὲ πολλαχῶc, ποτὲ μὲν κατὰ φύcιν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλουc ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πορευόμενοc· πιcτοῦται δ' οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων.

Idem ibid. c. 7:

Ὁμοίωc καὶ ἐπὶ τῶν Ὑπερείδου· ἐὰν τῆc μὲν λέξεωc τὸ ἰcχυρόν, τῆc δὲ cυνθέcεωc τὸ ἁπλοῦν, τῶν δὲ πραγμάτων τὸ εὔκαιρον, τῆc δὲ καταcκευῆc τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκῶδεc ἔχῃ· ταῦτα γὰρ μέγιcτα ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸc ἴδιά ἐcτιν· Ὑπερείδου λεγέτω.

Longinus qui dicitur περὶ ὕψουc XXXIV:

Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτωc ἂν καὶ Ὑπερείδηc τῷ παντὶ προέχοι Δημοcθένουc. ἔcτι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότεροc καὶ πλείουc ἀρετὰc ἔχων, καὶ cχεδὸν ὕπακροc ἐν πᾶcιν, ὡc ὁ πένταθλοc, ὥcτε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπαcι τῶν ἀλ-

---

Ὑπερείδου, ταῖc τε οἰκονομίαιc ἀκριβεcτέρου καὶ ταῖc καταcκευαῖc γενναιοτέρου πωc ὄντοc τῶν Λυcιακῶν. — εὑρέcεωc Usener ex Paris.: om. in lac. ceteri (οἰκονομίαc ego antea). — τοῖc ἀναγκαίοιc Us. ex Par.: ταῖc ἀνάγκαιc. — προcπέφυκε(ν) codd. Us.: πέφυκε. — χάριτοc] cf. de Din. 8: οἱ μὲν Ὑπερείδην μιμούμενοι, διαμαρτόντεc τῆc χάριτοc ἐκείνηc καὶ τῆc ἄλληc δυνάμεωc, αὐχμηροί τινεc ἐγένοντο. — ἁπλοῦc] tamen media dicendi forma ei tribuitur proleg. ad Hermog. W. Rh. Gr. VII, 26. — διηγήcεων] cf. proleg. Hermog. l. c.: γίγνεται δὲ ἡδυτάτη (scil. ἡ διήγηcιc), ἐὰν γνώμαc ἀναμείξῃc, καὶ ἀρχαιολογίαν εἴπῃc εὐκαίρωc, ὡc ἡ παρ' Ὑπερείδῃ καὶ ἤθεcι καὶ πάθεcι ποικίλλεται (ubi orationem Deliacam respici vidit Bb.). — αἷc add. Hoeschel Sylb., ὡc Us.

λων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. ὁ μέν γε Ὑπερείδης πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως ὡς ὁ Δημοσθένης λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος [ἡδὺ] λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, † εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὔστοχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαί τι εὔκαμπὴς ἄκρως· ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος διέθετο. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ οἶμαι τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλά, ὅμως ἀμεγέθη καὶ οἷα νήφοντος ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα — οὐδεὶς γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται —, ὁ δὲ † ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίαν, τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὲ καίριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα — οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα — ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντα-

νοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Dio Chrysost. XVIII, 11:

Πλὴν οὐκ ἂν ἐγώ σοι συμβουλεύσαιμι τὰ πολλὰ τούτοις (Lysiae et Demostheni) ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερείδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰσχίνῃ· τούτων γὰρ ἁπλούστεραί τε αἱ δυνάμεις καὶ εὐληπτότεραι αἱ κατασκευαί, καὶ τὸ κάλλος τῶν ὀνομάτων οὐδὲν ἐκείνων λειπόμενον.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν τόμ. β′ c. 21 p. 382 W.:

Ὁ δ' Ὑπερείδης τὸ μὲν ἐπιμελὲς ἥκιστα ἔχει, διὸ καὶ ἧττον δυνατὸς εἶναί πως δοκεῖ, μέγεθος δὲ αὐτῷ ἐστιν ὑπέρογκον, σκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐ κεκραμένον, ὥστε μὴ σφόδρα εὖ τῷ ἠθικῷ καὶ καθαρῷ κεκρᾶσθαι. κίνησις δὲ καὶ γοργότης σχημάτων πάνυ ὀλίγη παρὰ τούτῳ, δεινότης δὲ ἡ κατὰ μέθοδον ἔστι μὲν καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ῥήτορσι καὶ παρὰ τούτῳ, ἔλαττον δὲ ἢ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Λυσίᾳ τε καὶ Ἰσαίῳ, καὶ ἔτι τῷ κορυφαίῳ αὐτῶν, λέγω τῷ Δημοσθένει. παρὰ δὲ Ὑπερείδῃ κἀκείνην εὕροι τις ἂν τὴν δεινότητα, ἣ καὶ φαίνεται καὶ ἔστιν, οὐχὶ τὴν κατὰ μέθοδον μόνην, σπανίως μέντοι, ὅπου γε καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει

Hermogenes Hyperidi inter principes τοῦ πολιτικοῦ λόγου, excepto Demosthene, tertium locum assignat, antepositis nempe Lysia et Isaeo. cf. praeterea p. 387 (de Antiphonte): μεγέθει δὲ χρῆται μὲν οὐκ ὀλίγῳ, καλῶς δέ πως καὶ συνυφασμένῳ καὶ οὐ κατὰ τὸν Ὑπερείδην διεστηκότι τῶν ἄλλων, et p. 331 de Lysia et Hyperide: φύσει γὰρ οἱ ἄνδρες ἠθικώτεροι, ταῖς δὲ μεθόδοις καὶ μᾶλλον.

Inter Romanos Cicero Hyperidem saepe, sed breviter semper, commemorat. de orat. III, 28: *Suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.* — Brut. 285: (Demetrius Phal.) *est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias.* — Orat. 90: *Lysias satis* (facetus) *et Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur.* — 110: (Demosth.) *nihil Lysiae subtilitate cedit, nihil argutiis et acumine Hyperidi, nihil laevitate Aeschini et splendore verborum.* — Cum Lysia Hyp. componitur etiam Brut. 67. 68; cum Demosthene ibd. 138. 290, de orat. I, 58. Academ. I, 10; ab utroque valde distare dicitur

cπάνιον τοῦτο. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖc λέξεcιν ἀφειδέcτερόν πωc καὶ ἀμελέcτερον χρῆcθαι, ὥcπερ ὅταν μονώτατοc λέγῃ καὶ γαλεάγρα καὶ ἐκκοκκύζειν καὶ ἐcτηλοκόπηται καὶ ἐπήβολοc καὶ ὅcα τοιαῦτα.

Quintil. Inst. or. X, 1, 77:

Dulcis in primis et acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par.

ARGVMENTA ORATIONVM BREVITER DESCRIPTA.

Or. I. Demosthenes quum vulgo munerum ab Harpalo acceptorum argueretur, rogationem tulit ut Areopagus, cui priore populiscito de omni pecunia Harpali, quae de summa deerat, quaestio demandata erat, de se nominatim quaereret, capitis poenam sibi irrogans, si Areopagus noxae se coarguisset. Areopagitae diu cunctati tandem de eis qui munera accepissent ad populum retulerunt, inter quos Demosthenes XX talentum nomine scriptus erat. Itaque de eo ceterisque ex populiscito iudicium exercitum est, mille quingentis iudicantibus, accusatoribus decem ex more constitutis. Inter quos cum is fuit, cui Dinarchus orationem adhuc servatam conscripsit, tum Hyperides, iratus Demostheni quod praeclaram occasionem belli una cum Harpalo contra Alexandrum suscipiendi regia pecunia corruptus e manibus emisisset. Damnato Demostheni, qui primus in iudicium venit, multa L talentum dicta est, quam cum solvere non posset in exilium abiit. Acta res ol. 114, 1, a. 324 a. Chr. exeunte vel 323 ineunte.

Brut. 285. — Quintiliani praeterea conferas locum XII, 10, 22; Romanorum aliorum Tacit. Dialog. c. 25; Plin. Epist. I, 20, 4; Petron. sat. c. 2 (Bb.).

Or. II. Lycophron nobilis Atheniensis, cum Lemni praefectus equitum tertium iam annum commoraretur, εἰϲαγγελίᾳ petitus est quod feminam civem, sororem Dioxippi nobilis athletae, stupro polluisset. Exstiterunt Lycurgi duae contra Lycophronem orationes hac ipsa in causa habitae; qui tamen apud Hyperidem ὁ κατήγοροϲ dicitur quique εἰϲαγγελίαν scripsit, is non Lycurgus est, sed Aristo, cui Lycurgus advocatus et in contione et in iudicio affuisse videtur.*) Femina illa civi cuidam Atheniensi nupta fuerat, qui moriens uxorem gravidam et testamentum reliquit, in quo Euphemus postumi tutor, ceterum si quid puero vel in nascendo vel postea accidisset, cognatorum quidam heredes scripti erant. Istum iam puerum accusatores illique ipsi cognati Lycophrone revera genitum esse affirmant, idque caput accusationis fuit. Mulier Charippo secundo marito nupsit, cuius cum domum duceretur, Lycophronem in via ad eam accessisse et ut fidem promissam sibi servaret hortatum esse Lycurgus in contione pridem arguerat. Euphemus ille, cuius subinde mentio fit, κύριοϲ mulieris (fortasse frater maior) putandus est. — Quod ad tempus causae attinet, A. Schaeferus paullo ante 107, 4 actam esse statuit, propter populationes Philippi, qui ol. 106 Lemnum quoque navibus adortus erat, Lycophronem illuc missum putans locumque Theonis rhetoris, qui ex Lycurgi τῆϲ ὕβρεωϲ λόγοιϲ Demosthenem in Midianam suam aliqua transtulisse dicit, ad has orationes referens. At ex praefectura Lycophronis Lemniaca nihil quicquam concludi posse Aristotelis πολιτείᾳ Ἀθηναίων inventa iam edocti sumus,**) neque alterum argumentum multo validius est. Sed cum εἰϲαγγελίαν accusatori semper impune esse Hyperides affirmet (§ 12), eam autem impunitam proximis post pugnam Chaeronensem temporibus non iam fuisse

*) Hoc cum iam antea statuissem, novo fragmento orationis invento confirmatum est, v. col. 47, 8.

**) V. Aristot. Πολ. Ἀθ. c. 61, 6.

Demosthenes testis esse videatur, suo iure H. Hagerus ante annum 338 orationem habitam esse concludit.

Or. III.*) Post pugnam Chaeronensem Oropo a Philippo Atheniensibus reddita, agri Oropii quod profanum erat inter decem tribus ita divisum est, ut binae singulas partes sorte ducerent. Aliquanto post de monte aliquo, qui Hippothoontidi Acamantidique obtigerat, religio incessit, ne is quoque Amphiarao olim consecratus esset. Itaque Euxenippus dives civis cum duobus aliis populi iussu ex Amphiarao per incubationem de hac re sciscitatus somnium ambiguum ut videtur quodque pro se duae tribus interpretari possent rettulit.**) Tamen Polyeuctus Cydantida rogationem tulit, ut eae tribus montem deo restituerent, relicuae octo illis damnum pensarent. Quae rogatio ad iudices delata eorum sententiis antiquata, auctorique Polyeucto multa XXV drachmum dicta est. Quamobrem iratus ille Euxenippo, cui culpam tribuebat, εἰcαγγελίᾳ eum in iudicium arcessivit, quod a civium quibusdam, duabus nempe tribubus, pecunia corruptus falsum somnium ad populum rettulisset. Accusatori Lycurgus, reo Hyperides advocatus affuit, habuitque hanc orationem postquam accusatus ipse aliusque quidam advocatus verba fecerunt. Tempus Comparettius ita definivit, ut aliquanto post Alexandri Epirotae mortem (quae accidit circiter a. 330) causam actam esse statueret, cum Olympias tanquam Molossiae Dodonaeque imperium tenens in oratione commemoretur.

---

*) De huius orationis argumento nemo diligentius copiosiusve disseruit quam Comparetti in dissertatione editioni suae praemissa.

**) Schneidewinus et A. Schaeferus contra duas tribus, Comparettius Sauppiusque pro eis responsum esse statuerunt. Itaque ψήφιcμα πρὸc τὸ ἐνύπνιον γράφειν (col. 28) illis est „secundum somnium“, his „contra somnium“. Videndum autem, num necessarium sit alterutrum diserte responsum fuisse, et plus in praepositione πρόc inesse quam simplicem relationis significationem („ad somnium“, „auf den Traum hin“, h. e. non expectato alio oraculo).

Or. IV. Post pugnam Chaeronensem pacemque cum Philippo factam cum temporibus serviendum esset, et in Philippum et in Alexandrum aliosque Macedones honorifica decreta Athenis perlata sunt, quibus ne ipsi quidem partium popularium oratores obsistere vel voluerunt vel potuerunt, quamvis leges quaedam eis decretis infringerentur. Tamen cum verendum esset Macedonum fautoribus, ne πρόεδροι contionis, qui de decretis illis populum in suffragium miserant, γραφῇ προεδρικῇ peterentur, id ut anteverteret Philippides rogationem tulit, qua prohedris corona decernebatur, quia cum summa erga populum iustitia secundumque leges munere suo functi essent. Est autem hoc antiquissimum talis collaudationis prohedrorum exemplum, quod quidem nobis notum sit.*) Sed huic rogationi altera oratorum pars obsistendum censuit, sicut obstitit aliis quoque, quae et nimis turpes neque propter tempora necessariae viderentur. Itaque γραφῇ παρανόμων auctor rogationis petitus est, et in iudicio cum alii tum Hyperides eum accusaverunt. Acta est ea causa a. vel 337 vel 336, certe Philippo vivo; cum enim de eo dictum sit (col. 5, 7 sqq.): ἓν μὲν cῶμα ἀθάνατον ὑπείληφαc ἔcεcθαι, hoc ὑπείληφαc i. e *putas* (minime *putasti* vel *putabas*) manifesto declarat eam opinionem nondum re ipsa, occiso scilicet Philippo, refutatam esse.**) Similis argumenti eiusdemque fere temporis oratio Hyperidis κατὰ Δημάδου fuit, dicta adversus Demadis rogationem illam, qua Euthycrati Olynthio honores decreti erant. De Philippide vix quicquam notum quod non in hac oratione vel exstet vel exstiterit (v. ad init. or. locos Athenaei). Valde mutilata ad nos pervenit; nam etsi longam non fuisse in ipsa (col. 8, 20 sqq.) significetur, quippe quae una ex compluribus in eundem reum habitis

---

*) V. Koehleri dissertationis (supra p. XXXVIII) p. 936.

**) Non recte, ut mihi quidem videtur, et Koehlerus et Weilius orationem ad a. 336/5 referunt; etiam longius aberrans Ruehlius (v. ibd.) et post bellum Lamiacum orationem detrudit et Hyperidi demit.

fuerit, tamen vel triplo vel quadruplo longiorem quam nunc est fuisse putaverim. Ne inscriptio quidem exstat, ipsumque rei nomen nonnisi ex parte servatum (col. 4, 14); neque tamen dubitari potest esse ab editore principe et hoc recte restitutum et orationem Hyperidi tributam, cuius fuisse orationem κατὰ Φιλιππίδου Athenaeus testis est.

Or. V. Athenogenes inquilinus Atheniensis, natione Aegyptius, praeter artem λογογράφου unguentariam antiquitus exercebat habebatque in foro tabernas unguentarias tres. In quarum una servum suum Midam constituerat procuratorem, cui erant filii tres adulescentuli puerive. Iam cum Atheniensis quidam, cui Epicrates nomen fuisse videtur (v. col. 11, 17), homo neque dives neque sapiens, in amorem pueri filii Midae incidisset*) eumque ab Athenogene emere vehementer cuperet, ille qua erat astutia adiutusque ab Antigona meretrice hominem post multas contentiones dilationesque eo usque perpulit, ut cum amasio etiam patrem fratresque eius cum ipsa taberna aereque quod debebat Midas alieno iusta emptione XL minis acquireret. Quantum autem deberetur aeris, neque praedixerat Athenogenes neque emptor multum curaverat, sed postquam ex agricola unguentarius factus est, intra tres menses cognovit se quinque fere talenta debere. Iam cum rescindere vellet pactionem, id nequaquam ab Athenogene impetrare potuit, sed in ius illum vocare coactus est. Nulla vero exstabat lex qua ita inniti posset ut firmiter staret accusatio, cum pro reo adesset lex ea quae pactiones privatas ratas esse iubebat. Actio fuisse videtur βλάβης apud XL viros, aestimatio autem litis (τίμημα) quinque talenta; si damnatus est Athenogenes, profecto pactionem rescindere quam illa solvere maluit. Bis autem in hac causa ab utraque parte

---

*) De amore suo accusator pluribus locis loquitur, sed nusquam in parte orationis superstite diserte indicat quem quamve adamaverit. Cognovit rem primus Weilius cum Theod. Reinach.

oratum est, sicut in causis Aphobi, Stephani, aliorum; unde duae fuerunt Hyperidis κατὰ Ἀθηνογένους orationes, quarum prioris maior pars reperta est. Tempus in ipsa oratione indicatur, cum dicuntur plus CL anni inde ab anno 480 praeterlapsi fuisse (col. 15, 17 sq.); itaque annus fuit unus ex eis qui a. 430 proxime insecuti sunt. Quo cum tempore etiam reliqua quae insunt (v. 15, 2) optime congruunt. Fuit autem magna huius orationis apud veteres fama: quae una cum or. ὑπὲρ Φρύνης ab auctore libri περὶ ὕψους (v. supra p. XLVIII) ut exemplum eius generis subtilioris et festivioris affertur, in quo et excelluerit Hyperides neque Demosthenes ipse cum illo certare potuerit.

Or. VI. Leosthene in obsidione Lamiae caeso consiliorum eius socius Hyperides a populo delectus est, qui illum eosque qui una in illa expeditione occubuerant oratione funebri collaudaret. Quod factum hieme anni ol. 114, 2, a. Chr. a. 322, cum iam nuntius de re adversus Leonnatum prospere gesta Athenas pervenisset.

Addenda.

Th. Thalheim (Philolog. Wochenschr. 1894, 897 sqq.): or. IV, c. 6, 4 οὔ(τω) παραφυλάξαντες. V, c. 5, 3 sqq.: οὗ ἦν Δικ. (= cuius particeps erat D.). ibd. 9, 22 sqq.: ἐγγυητ[ή]ν. ε[ἰ γὰρ μὴ ἤ|ιδεις πολλὰ τ]ὰ χρέα ὄντα, ἱκανὸ[ς ἂν ἦν ἐ|γὼ ἐγγεγραμ-μέ]νος. οὐ μὲν δὴ ἐγὼ [μάχεσθαι ‖ βούλομαι τῶι λό]γωι σου τού[τωι, ὅτ' αὐτ|ὸς ἐξηπατῆσθαι φὴι]ς καὶ οὐκ εἰδ[έναι | καίπερ κεκτημέ]νος καὶ τῶι [ἀνθρώπωι | χρησάμενος τ]ουτονὶ τ. τρ.

Ad fragmenta a Stobaeo servata editor Stobaei O. Hense benigne mecum ea communicavit, quae ex suis copiis ad ea congesserat.

VOLVMEN A.

ΓΟ[ΙΔΕ] ΛΟ[ΓΟΙ Υ]ΠΕΡΕΙΔΟΥ (E. XII)

— — —
— — —
— — —

ΟΙΔ'ΕΝΕΙCΙ [ΛΟΓΟΙ (Frg. Londin.)
ΚΑΤΑ ΔΗ[ΜΟCΘΕΝΟΥC
ΥΠΕΡ ΤΩ[Ν ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙ[Α ΥΠΕΡ ΛΥΚΟ-
ΦΡΟΝΟC

ΥΠΕΡ ΕΥΞ[ΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙCΑΓΓΕΛΙ[ΑC ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΡΟC ΠΟ[ΛΥΕΥΚΤΟΝ.

Inscriptionem ad universum volumen recte refert E.; nam et infra et supra nomen Hyperidis amplum spatium vacuum exstat (it. post nomen spatium est). Infra supraque extremam litteram singulae lineae transversae conspiciuntur (Eggero teste etiam supra primam litteram). cf. subscriptionem Lycophroneae. Adiunxi fragmentula duo (v. Egg. tab. A), quorum alterum habet ΛΟ cum linea transversa infra Λ, alterum ΓΟ cum spatio vacuo lineisque transversis ante h. litt.; id frg. alii (II Egg.) perperam adhaeserat. Sequebatur sine dubio index orationum sicut in frg. Londin.; alteruter index in tergo voluminis collocatus fuisse potest. V. Revue de philol. N. S. VIII (1884) p. 167 sq.

Indicem fragmenti Londiniensis ipse edidi Herm. X, 24. Genus scripturae est quod cursivum vocamus, sicut in inscriptione Euxenippeae (v. infra), cuius tamen manum diversam esse iudicat vir harum rerum peritissimus E. M. Thompson. Idem v. primum huius frg. recte legit.

I.

[ΚΑΤΑ ΔΗΜΟϹΘΕΝΟΥϹ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ.]

(Numeri uncis inclusi sunt ed. II)

Frg. I.

Col. I | Ἀλλ' ἐγὼ ὦ [ἄνδρες
δικασταί, [ὅπερ καὶ] πρὸϲ
το[ὺϲ παρακαθη]μέ-
νουϲ [ἀρτίωϲ ἔλ]εγον,
5 θαῦ[μα τ]ηλ[ικ]ουτὶ
νομίζω] τουτὶ τὸ πρᾶ-
γμα· εἰ μ]ὴ νὴ Δία κατὰ
Δημ]οϲθένουϲ μό-
νου τ]ῶν ἐν τῆι πόλει
10 μήτε ο]ἱ νόμοι ἰϲχύου-
ϲιν, οἱ] κελεύον[τες] κύ-
ρια εἶν]αι ὅϲα ἄν τιϲ
αὐτ]ὸϲ καθ' αὑτοῦ διά-
θ]ηται, — μήτε τὰ ψηφί-
15 ϲματα τοῦ δήμου, κα-
θ' ἃ ὑμεῖϲ μὲν ὀμω-
μόκατε τὴν ψ[ῆ]φον
οἴϲειν, ἔγραψεν δὲ
αὐτὰ οὐδεὶϲ τῶν ἐχθρῶν
20 τῶν Δημοϲθένουϲ,
ἀλλ' αὐτὸϲ οὗτοϲ, ἐψη-
φ]ίσα[τ]ο δὲ ὁ δῆμοϲ
το]ύτου κελεύο[ντο]ϲ
καὶ μόνον] οὐχ ἑκου-
25 ϲίωϲ αὐτὸν ἀπο]λλύ-
οντοϲ.] . . . . *v*
(desunt vers. II?) [τὸ |
II δίκα[ι]ον ὦ ἄνδρεϲ
δικαϲταὶ ἁπλοῦν ὑ-
πολαμβάνω ἡμῖν
εἶνα[ι] πρὸϲ Δημοϲθέ-
νη. — ὥϲπερ γὰρ ἐπὶ τῶν
6 ἰδίων ἐγκλημάτων

Frg. I or. c. Dem., quod est principium orationis, componitur ex frg. Harris. XXI, Egg. V. XI. VI. III. I. IX. IV.

Col. I. Principia versuum 1—5 sunt in E. V, quod coniectura huc rettuli. In sinistra eius parte amplum spatium vacuum est; itaque haec prima columna fuit. Clausulam v. 2 habet E. XI, clausulas v. 3—5 E. VI; v. Rev. de phil. l. c. p. 190 sq. — 5 incipit frg. E. III a (5—26), quocum XXI H. (v. 13—24) coniunxit E. Τηλικουτὶ vid. δεικτικῶϲ dictum pro ὑπερβάλλον, μέγιϲτον. Cet. litt. ΑΥ transfixae esse vid. — 7 ἐϲ]τὶ νὴ Δία E., εἰ νὴ Δία W., quorum neutrum cum litterarum vestigiis satis convenit. — 10 μήθ' οἱ W. — 11 ἰϲχύου|ϲι] κελεύοντεϲ E. — 12 κυρῶϲαι ὅϲα ἂν τιϲ E. — 13 cf. (E.) Harpocr. v. διάθεϲιϲ: διαθέϲθαι ἀντὶ τοῦ ϲυνθέϲθαι Ὑπ. κατὰ Δημ. (schol. Dem. 2, 16 p. 94 sq. Dd.). — inde a μήτε τὰ (14) usque ad κελεύοντοϲ v. 23 omnia iam S. recte restituerat. — 19 εχθρω̄ A. — 24 sq. οὐχ ἑκου[ϲίωϲ E.

Col. II. δικα v. 1 et δικαϲ v. 2 sunt in E. IX, reliqua eorum versuum in I. Ipse coniunxi. — 3—7 partim in I sunt, partim

πολλὰ διὰ προκλήϲε-
ων κρίνεται, οὕτωϲ
καὶ τουτὶ τὸ πρᾶγμα κέ-
10 κριται. — ϲκέψαϲθε γὰρ
ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ
οὑτω[σ]ί. — ἠ(ι)τιάϲατό ϲε
ὦ Δημόϲθενεϲ ὁ
δῆμοϲ εἰληφ[έναι
15 εἴκοϲ[ι] τάλαντ[α ἐπὶ
τῆ(ι) πολιτεία(ι) κ[αὶ τοῖϲ
νόμοιϲ. ταῦτα σ[ὺ ἔ-
ξαρνοϲ ἐγένου μ[ὴ
λαβεῖν, καὶ πρόκλ[η-
20 ϲιν [γρά]ψας ἐν ψηφ[ί-
ϲματι προϲήνεγκα[ϲ
τῶι δήμωι, ἐπιτρέ-
πων ὑπὲρ ὧν τὴν
αἰτίαν ἔϲχεϲ τῆ(ι) βου- 24
λῆ(ι) τῇ[ι] ἐξ Ἀρείου πά-
γου] (desunt v. III?) |

Frg. II.

[καὶ ϲυκοφαντεῖϲ τὴν βου-
λήν, προκλήϲειϲ ἐκτιθεὶϲ καὶ
ἐρωτῶν ἐν ταῖϲ προκλήϲεϲιν,
πόθεν ἔλα]βε[ϲ τὸ χρυ- III
ϲίον, καὶ τίϲ] ἦν ϲο[ι ὁ
δούϲ, καὶ ποῦ· τελευ-
τῶν δ' ἴϲωϲ ἐρωτή-
ϲειϲ καὶ ὅ,τι ἐχρήϲω 5
λαβὼν τῶι χρυϲίωι,
ὥϲπερ τραπεζιτι-
κὸν λό⟦γο⟧γον παρὰ τῆϲ
βουλῆϲ] ἀπαιτῶν. ἐ-

in inferiore parte frg. IV. Id enim fragmentum ab Arabibus male conglutinatum rursus in duo dirimendum fuit, qua in re color quoque papyri viam monstrabat. I et IVb ipse coniunxi; versus 2—4, 6—7 iam E. recte restituerat. — 8 γίνεται ut videtur pr. A, quod praefert E. — 12 incipit frg. IIIb E. (12 ουτω, 13 ωδημοϲ); frg. I in v. 13 desinit. Ipse coniunxi. ουτωϲϊ ut vid. A. — 17 ταυτα ο[ὐκ ἔξ. E.; O an C exstiterit, ex sensu solo diiudicandum est. — 20 γράψαϲ certum est e vestigiis litterarum. — 25 ληтη ut vid. A.

Frg. II componitur ex frg. Egg. II. IV.

Col. III. Praeter finem col. II et huius dimidiam partem nihil inter frg. I et II deesse videtur. — Verba καὶ ϲυκοφαντεῖϲ — ἀπαιτῶν (v. 9) ab Alexandro (π. ϲχημ. VIII, 457 W.) ex hac oratione ut exemplum διαϲυρμοῦ afferuntur. Eorundem partem continere frg. E. II (col. III) E. vidit. — ἐκτιθεὶϲ Par. 1, Vindob.: προτιθεὶϲ Par. 3 Ald., v. W. Troebst Quaest. Hyp. et Din. I (Progr. Hameloae 1881) p. 13. — ἐν om. Vindob. — 2 που A: πῶϲ Alex. — 3 τελευτων A: τελευταῖον Alex. — 4 οτιεχρηϲωι A; εἰ ἐχρ. Alex.; τί ἐχρ. S., εἰϲ τί ἐχρ. reponi iubet E. (Dem. 49, 44). Secunda persona ad Demosth. refertur, quod recte intellexerunt Sch. (Dem. u. s. Z. III², 327, 1), W., L. Schmidt (Mus. Rh. XV, 230). Neque probavit qui alia docere studuit W. Troebst l. c. — 5 λαβὼν om. Alex. — 7 τραπεζειτικον A. cf. Dem. l. c.

10 γὼ δ[ὲ τ]οὐναντίον |
IV ἡδέως ἂν] παρὰ coῦ
πυθοίμ]ην, τίνος
ἂν ἕν]εκα ἡ ἐξ 'Αρείου
πάγου βου]λὴ εφη
5 ......ις αδικο
.......τατοχρ.
......ροιη.που
.......οτατις
.......ιτιο..
10 ....φ..
.........ακυ.
(desunt v. XVII?) |

Frg. III (III. VII).

V | (desunt v. VI)
.......εισ.....
......ε δικαcτ..

......αν ενοι....
......εcθαι εμ... 10
......αιωcτω...
......τὰc ἀποφάcειc.
ο]ὐκ ἔcτι ταῦτα, ἀλλὰ
π]άντων φανήcον-
τα]ι μάλιcτα δημο- 15
τικώ]τατα τῷ(ι) πράγμα-
τι κ]εχρημένοι· τοὺc
μὲ]ν γὰρ ἀδικοῦνταc
ἀπ]έφηναν, κα[ὶ] ταῦ-
τ' οὐ]χ ἑκόντεc, ἀλλ' ὑπὸ
τοῦ δ]ήμου πολλάκιc 21
ἀναγ]καζόμενοι· τὸ
δὲ κο]λάcαι τοὺc ἀδι-
κοῦντα]c οὐκ ἐφ' αὑτοῖc
ἐποί]ηcαν, ἀλλ' ὑμ[ῖν 25
ἀπέδ]οcαν τοῖc κυ-

Col. IV. Adiunxi hanc particulam columnae, exstantem in frg. E. IV. Adiungendam esse W. quoque suspicatus est, qui haec supplet: ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον | δικαίωc ἂν] παρὰ coῦ | λόγον ἀπαιτοίη]ν, τ[ίν]οc | ἕνεκα τὴ]ν ἐξ 'Αρείου | πάγου βουλήν, ἣν] ψη|φίcματι] — —. Sed hoc fragmentum nunc, postquam ab illa particula quae male adhaeserat (v. ad col. II, 3) diremptum magisque evolutum est, aliquanto plura certioraque quam antea praebet. — v. 1 sqq.... παρὰ coῦ [ἂν ἐροί|μη]ν τίνοc.... ἕνε|κα ἡ ἐξ 'Α. [πάγου | βου]λὴ εφη (vel εψη; ἔφηνε?) E. — 4 sqq. tentavi (Rev. de ph. l. c. 169 sq.: ἐφη[γοῖτο το]ῖc ἀδικο[ῦcίν τι κα]τὰ τὸ χρ[υcίον τῆc] βοῆc· ποῦ [ἵcτ' εἰληφ]ότα; τίc [ἔδωκε;] Exstat ΕΔC (cf. 9 init.) in frg. parvulo, quod in tabulis suis E. non exhibuit; infra Δ in prox. v. est Λ. — 5 ο vel ω. — 7 ρ potius quam β; pro η π?

Frg. III componitur e frg. H. XXVI. XXVII, E. VIII. VII. XIII, H. I. VII. XXV. XVI. XXX, T. III, H. IV. XIX. XXII, R. I, H. XX. X.

Col. V. V. 7—24 sunt in frg. H. XXVI, praeter priorem partem versuum 13—16, quam habet frg. H. XXVII. Coniunxit S. — 9 post αν spatium vacuum est in A; itaque ibi sententia finiri videtur. — 11 τω fuisse videtur, non το vel π. S.: εἰ]πεῖν | ὡc οὐ δικ]αίωc π[εποίηται] τὰc ἀποφάcειc. — 15 δημοτικώτατα S., qui etiam 19—24 restit. — 25 sqq. addidi frg.

ρ]ίοιϲ. Δ[ημοσθένηϲ
δ' οὐ μόνον ἐπὶ το[ῦ |
VI αὑτοῦ ἀγῶνοϲ οἴε-
ται δεῖν ὑμᾶϲ παρα-
κρούϲαϲθαι διαβαλὼν
τὴν ἀπόφαϲιν, — ἀλλὰ
5 καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ἀγῶ-
ναϲ ἅπανταϲ ἀφελέ-
ϲθαι ζητεῖ τοὺϲ τῆϲ
πόλεωϲ· ὑπὲρ οὗ δεῖ
ὑμᾶϲ νυνὶ βουλεύϲα-
10 ϲθαι προϲέχονταϲ
τὸν νοῦν, καὶ μὴ τῶι
λόγωι ὑπὸ τού[τ]ου ἐ-
ξ]απατηθῆναι. — τὰϲ γὰρ
ἀποφάϲειϲ ταύταϲ τὰϲ
15 ὑπὲρ τῶν χρημάτων
Ἁρπάλου πάσαϲ ὁμοί-
ωϲ ἡ βουλὴ πεποί-
ηται καὶ τὰϲ αὐτὰς κα-
τὰ πάντων, καὶ ο[ὐ]δε-
μιᾶ(ι) προϲγέγραφεν, 20
δ[ιὰ] τί ἕκαϲτον ἀπο-
φαί]νει, ἀλλὰ ἐπ[ὶ] κε-
φαλαίου γράψαϲα ὁπό-
ϲον ἕκαϲτοϲ εἴληφεν
χ]ρυϲίον· τοῦτ' οὖν 25
ὀφε]ιλέτω. [ἢ] ἰϲχύ[σει
Δημοϲθ]ένη[ϲ] παρ' ὑ- |
μ[ῖν τῆϲ κατ' αὐτοῦ VII
ἀπο[φάϲεωϲ μᾶλλον;
οὐκ ἄ[ρ'] ἔσ[τιν ὁ λαβών,
ἀπογι[γνωϲκόντων τὴν
ἀπόφα[ϲιν ὡϲ οὗτοϲ οὐκ 5
ἔλαβεν, [καὶ ἀποφεύγου-
ϲι καὶ οἱ ἄ[λλοι πάντεϲ·
οὐ γὰρ δή[πουθεν Δημο-
ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ-
το ἰϲχυρὸ[ν ἔϲται, τοῖϲ 10
δ' ἄλλοιϲ ο[ὔ. — νῦν τοίνυν
οὐχ ὑπὲρ [εἴκοϲι τα-
λάντων δ[ικάζετε,

E. VIII: ..ιϲαν αλλυμ.. | ..οϲαντοιϲκυ; XIII (quod E. mecum per litteras communicaverat): ιοιϲ δ? | δουμο |, denique VII: νονεπιτο |. Πεποίηνται v. 25 S. addere voluerat; sicut idem v. 28 (h. e. ante col. VI): οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ.

Col. VI. Frg. H. Ia. Ipse hanc columnam cum antecedenti coniunxi; iuxta posuit iam S. — 3 διαλαβω̄ A pr., διαβαλω̄ corr. — 7 τοὺϲ delendum esse facile conieceris. — 8 οὗ S., ὧ[ν] B. ου in A exstitisse recte affirmat Bb. — 23 γραψαϲ A pr. — 26 ὀφειλέτω B. S. — 27 παρ' ὑ|μ[ῶν Bb.

Col. VII. Frg. H. Ib. 1 [μᾶλλον τῆϲ | ἀπ[οφάϲεωϲ Finke (de Dinarcho, diss. Gryphisw. 1873). cf. Din. 1, 54. — 3 post α superscripta est littera, quam τ (ρ??) fuisse putaveris; certe ι non fuisse videtur. Sequebatur post ε rotunda littera (c, o); ι profecto non fuit, neque alius litterae pone eam ullum vestigium est. — 4 αποϒει A. — 7 ἄλλοι B. — 8 sqq. οὐ γὰρ δ[ίκαιον Δημο]ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ]το ἰϲχυρὸ[ν εἶναι S.; οὐ γὰρ δε[ῖ Δημ. μὲν B. Sed post δ exstitisse videri η etiam Bb. testatur. — 10 sq. τοῖϲ δ' ἄ. οὔ rest. S. B. — 11 καὶ γὰρ inserit S., καὶ B., et v. 13 *δικάζετε S.,* δοῦναι δίκην B.; at εἴκοϲι v. 12 uterque. —

ἀλλ' [ὑ]πὲρ τ[ετρακο-
15 cίων, — οὐδ' ὑ[πὲρ ἑνὸc
ἀδικήμ[ατ]ο[c, ἀλλ' ὑ-
πὲρ ἁπάντ[ων· — ἡ γὰρ
cὴ ἀπόνο[ια ὦ Δημό-
cθενεc ὑπ[ὲρ πάντων
20 τῶν ἀδ[ι]κο[ύ]ντων
νῦν προκ[ι]νδυν[εύ-
ει καὶ προαναιcχ[υν-
τεῖ. — ἐγὼ δ' ὅτ[ι *μὲν*
ἔλαβεc τὸ χρυcίον
25 ἱκανὸν οἶμαι εἶν[αι
cημεῖον τοῖc δικα-
cταῖc τὸ τὴν βουλήν
cου καταγνῶναι, |
VIII ἧι cαυτὸν ἐ]πέτρεψαc·
τίνων δὲ ἕ]νεκα ἔλαβεc,
ἔτι δὲ τί]cιν αἰτίαιc
.....τὴ]ν πόλιν κα-

...........ενοc 5
............χρυcί-
..........τοc τοὺc
..........περ ει
..........ον ποι-
ήcομαι. ἐπ]ειδὴ γὰρ ἦλ- 10
θεν ὦ ἄν]δρεc δικα-
cταὶ Ἅρπα]λοc εἰc τὴν
Ἀττική]ν, καὶ οἱ πα-
ρὰ Φιλοξέ]νου ἐξαι-
τοῦντεc αὐ]τὸν ἅμα 15
προcήχθηc]αν πρὸc
[τὸν δῆμον, μέμνηcθε]
ὡc τότε Δημ]οcθένηc
διεξῆλθεν] *μακρὸν*
λόγον, φ]άcκων οὔτε 20
τοῖc παρ]ὰ Φιλοξέ-
νου ἐλθο]ῦcι καλῶc
ἔχειν τὸν] Ἅρπαλον

---

14 τετρακοcίων B., τριακοcίων S., cum deessent re vera paullo minus CCCL. — 16 ἀδικημάτων S., ἀδικήματοc B. probante Sch. — 17 sqq. B.: ὧν ἡ | cὴ ἀπ. ὦ Δ. ὑ[πόδικοc ἔρ|γων ἀδ[ί]-κ[ω]ν οὖcα κτέ. Quae ego dedi a S. inventa sunt, nisi quod is v. 17 καὶ γὰρ ἡ scripsit et v. 19 ἁπάντων. V. 20 ἀδικούντων certum est (ita Bb. quoque affirmat). — 23 ὅτι μὲν B. Bb. recte (ὅτι cὺ μὲν S.) — 25 ἵκανον A.

Col. VIII. Ipse adiunxi. Septem primi v. sunt in frg. H. VII, octavus partim in VII partim in XXV, quinque proximi in XXV, tres deinde in XXX, extremi undecim in XVI leguntur. Frg. VII. XXV. XVI coniunxit S.; XXX ego huc rettuli. Id coniungendum esse cum XVI iam Shp. coniecerat, cui coniecturae negat Bb. papyri speciem favere; recte, nam intercidit unus versiculus (17). — 1 επετρεψαc Bb. — 3 αἰτίαιc] cf. col. XI, 14; XIII, 19 sqq. — 4 sq. ἔνοχον τὴν πόλιν κατέcτηcαc MO., qui cf. Din. 1, 93. Fuerit: πᾶcαν τὴ]ν πόλιν κα|τήcχυναc ἐκθέ-μ]ενοc, | περὶ τοῦ πάλαι] χρυcί|ου ληφθέν]τοc τοὺc | ἐλέγχουc ὥc]περ εἶ|πον διὰ βραχέ]ων ποι|ήcομαι] (τὸν λόγ]ον ποι. ed. 2). — 10—13 rest. S. — 19 ἐδημηγόρει] ed.² — 20 φάcκων Kn.; δια-πλ]έκων ed.² — 21 sqq. ope novi frg. (v. col. IX) nunc melius *restitui potuerunt.* — 23 Ἅρπαλον iam Bb.

ἐγδοῦναι τ]ὴν πόλιν,
25 οὔτε δεῖν] αἰτίαν οὐ-
δεμίαν τ]ῶι δήμωι
δι' ἐκεῖνο]ν παρ' Α-
λεξάνδρο]υ καταλει- |
IX πεcθαι. — ἀcφαλέcτα-
τον δ' εἶναι τ[ῆι πόλει
τά τε χρήματα [καὶ τὸν
ἄνδρα φυλάτ[τειν,
5 καὶ ἀναφέρει[ν τὰ χρή-
ματα ἅπα[ντα] *εἰς* [τὴν
ἀκρόπολιν, ἃ [ἦ]λθ[εν
ἔχων Ἅρπαλος εἰ[ς τὴν
Ἀττικήν, ἐν τῆ(ι) αὔρι[ον
10 ἡμέραι, — Ἅρπαλο[ν δ' ἤ-
δη ἀποδεῖξαι τὰ [χρή-
ματα, ὁπόcα ἐcτ[ίν· —
οὐχ ὅπωc πύθο[ιτο
τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν
15 ὡc ἔοικεν, ὁπόcα ἦν,
ἀλλ' ἵνα εἰδῆ(ι) ἀφ' ὅcων
αὐτὸν δεῖ τὸν μιcθὸν

πράττεcθαι. — καὶ καθή-
μενοc κάτω ὑπὸ
τῆ(ι) κατατο*μῆ*(ι), οὗπερ 20
εἴω]*θε* *κα*[*θ*]*ῆ*[c]*θ*[*αι*], ἐκέ-
λευ[ε *Μνησ*]*ίθε*ον τὸν
χορευτὴ[*ν* ἐ*ρω*]*τῆ*cαι
τὸν Ἅρπαλον, ὁπόcα
εἴη τὰ χρήματα τὰ ἀ- 25
νοιcθηcόμενα εἰc
τὴν ἀκρόπολιν. — ὁ δ' ἀ-
πεκρίνατο ὅτι ἑπτα- |
κόcια τάλαντα] (desunt X
v. XII)
[τὰ χρήματα εἶ-
ναι τη]λικ[*αῦτα*] αὐ-
τ]ὸc ἐν τῶι δ[ήμωι
πρὸc ὑμᾶc ε[*ἰπών*, 15
ἀναφερομέν[ων τρια-
κο*σ*ίων ταλά[ντων
καὶ *πεντ*[*ή*κοντα ἀν-
θ' ἑ*π*[*τ*]ακοcίων, *λ*[αβὼν
τὰ εἴκοcι τάλα[*ν*τα οὐ- 20

---

24 ἐκδοῦναι Kn.

Col. IX. Versus 1—2 sunt in frg. T. III, item partes mediae v. 3—5, eorundem initia, tum 6—11 in frg. H. VII b, proximorum duorum pars in hoc, pars in XXV b; v. 14 divisus inter VII. XXV. XVI b, 15 inter XXV et XVI; reliqui in XVI servati sunt. Coniunxit pleraque S., frg. T. adiunxit Kn. Dinarch. 1, 68; 70; 89 confert S. — 10 δὲ | δὴ S., δ' ἤδη Sch. — 18 cf. Harpocr. v. κατατομή: Ὑπερ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.: „καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ." — 19 κατωι A. — 20 οὗπερ B. Bb. — 21 εἴωθε καθῆcθαι (ci. MO.) certum puto. — 22 . . [θε]ον B.; etiam Bb. vel θεον vel ειον fuisse affirmat.

Col. X. Totidem versuum fuisse videtur; qui exstant in frg. H. XVIc servati sunt. — 13 sq. τηλικ. αὐ|τὸc ἐν τ. δ. | πρὸc ὑμᾶc εἰπὼν περὶ τῶν | ἀναφ. B. — 15 εἶπεν ὡc S. — 16 ἑπτα|κοc. S. Bb.; cautius B. . . . ακοcίων; οὐ τριακοc. MO. — 19 ante Ε littera Θ a corr. supra v. addita. — 20 sqq. cf. Plut. Vit. X or. Demosth. 846 B: — — αἰτίαν ἔcχεν ὁ Δημ. δωροδοκίαc

δένα λόγον ἐπ[οιήcα-
το. . . . .
(desunt v. II)
25 ἐν τῶι δήμωι ἑ[πτα-
κόcια φήcαc εἶν[αι
τάλαντα, νῦν τὰ ἡ[μί-
cη ἀναφέρειc, κα[ὶ οὐ- |
XI δ' ἐλογίc]ω ὅτι τοῦ
πάντα ἀνε]ν[ε]χθῆναι
ὀρθῶc] ε[ἰς ἀ]κ[ρ]όπολιν
καὶ ταῦ]τ[α] τὰ πρά-
5 γματα (evanuere v. IV)
. . . . ο]ν δ[η. . . . .
10 . . . . . εκρινοντ.[ε]υ
. . . . . . οὔ]τ' ἂν ἐπρί-
ατο Ἅρπαλ]οc τὸ ἀφε-
θῆναι, ο]ὔτ' ἂν ἡ πόλιc
ἐν αἰ]τίαις καὶ διαβο-
15 λαῖc ἦν]. ἀλλὰ πά[ν-
τω]ν τούτων ὦ Δημό-
cθενεc] . . . . . .
. . . . . . α ἐcτίν
. . . . μωc ἐγ-
20 . . . . ς τοὺc

. . . . α]ιcχυν
. . . . νει
. . . . χρ]υcίον
. . . . νοίαc
. . . . γ]ὰρ ὅτι 25
. . . . αιcιω
. . . . του
. . . . πεν
. . . . c]τατῆ- |
ραc ἔλαβε· — cὺ δ' ὁ τῶι XII
ψηφίcματι τοῦ cώ-
ματοc αὐτοῦ τὴν φυ-
λακὴν καταcτήcαc
καὶ οὔτ' ἐγλειπομέ- 5
νην ἐπανορθῶν
οὔτε καταλυθείcηc
τοὺc αἰτίουc κρίναc,
προῖκα δηλονότ[ι] τὸν
καιρὸν τοῦτον τετα- 10
μίευcαι; — καὶ τοῖc μὲν
ἐλάττοcι ῥήτορcιν
ἀπέτινεν ὁ Ἅρπαλοc
χρυcίον, τοῖc θορύβου
μόνον καὶ κραυγῆc 15

καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομιcθέντων μεμηνυκὼc μήτε τὴν τῶν φυλαccόντων ἀμέλειαν (v. col. XII init.). haec enim, sicut quaedam eorum quae praecedunt, ex Hyperide desumpta puto. — 27 τὰ ἡ[μί]cη (cηι A) B. Bb.

Col. XI (frg. IVa H.). Cum iam S. hoc frg. hoc loco collocavisset, ego etiam coniunxi cum eo quod praecedit. — 2 ἀνενεχθῆναι Bb. — v. 5 desinebat in N vel AI, 7 in *NET*. — 10 ante υ certe ο non fuit. ἐκρίνοντο εὐθύc, καὶ οὔτ' κτέ.? — 17 in dextra parte versus dispicere mihi visus sum *τα* (vel pro his *η*) *χαρισ* (vel *το* pro *ισ*). — 20 ante Τ vel Ε vel C. — 22 vel νει vel αιει. — 26 νcιω vel αιcιω legitur; at illud sensum non praebet. — 28 πεν|τακιcχιλίουc] vel tale quid fuisse ci. MO. Demadem sex milia staterum accepisse Dinarchus auctor est (I, 104), qua de re monet S.

Col. XII (frg. H IVb).

κυρίοις, — cὲ δὲ τὸν τῶν
ὅλων πραγμάτων
ἐπιστάτην παρεῖδεν;
καὶ τῶ(ι) τοῦτο πιστόν; —
20 Τοσοῦτον δ' ὦ ἄνδρες
δικασταὶ τοῦ πράγμα-
τος καταπεφρόνηκεν
Δημο[c]θένης, μᾶλ-
λον δέ, εἰ δεῖ μετὰ
25 παρρηcίας εἰπεῖν, ὑ-
μῶν καὶ τῶν νό-
μων, — ὥcτε τὸ μὲν
πρῶτον ωσ..τελι |
XIII ὁμο[λογεῖν μὲν εἰληφέ-
ναι τὰ χρήματ[α, ἀλλὰ
κατακεχρῆcθαι αὐτὰ
ὑμῖν προδεδανειc-
5 μένος εἰc τὸ θεωρι-
κόν· — καὶ περιὼν Κνω-
cίων καὶ οἱ ἄλλοι φί-
λοι αὐτοῦ ἔλεγον ὅτι
ἀναγκάcουcι τὸν ἄν-
10 θρωπον οἱ αἰτιώμε-
νοι εἰc τὸ φανερὸν
ἐνε[γ]κεῖν ἃ οὐ βούλετα[ι,
καὶ εἰπεῖν ὅτι τῶ(ι) δή-
μωι προδεδαν(ε)ιcτ[αι
τὰ χρήματα εἰc τὴν 15
διοίκηcιν. — ἐπειδὴ
δ' ὑμῶν οἱ ἀκούcαν-
τες πολλῶ(ι) μᾶλλον
ἠγανάκτουν ἐπὶ τοῖc
κατὰ τοῦ πλήθουc 20
τοῦ ὑμετέρου λόγοιc,
εἰ μὴ μόνον ἱκα-
νὸν εἴη αὐτῶ(ι) ἰδίαι
δεδωροδοκη[κ]έναι,
ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμο]ν 25
οἴοιτο δεῖν ἀνα]πιμ-
πλάναι].........α
(desunt v. II) |
..........ντοπα XIV (XIV. XXVI)
..........ατοαν
.............α
.............ο
.............τι 5
.............οι
.............[μ]ε-

---

28 ὤ[ετο δεῖν | ὁμο[λογεῖν εἰληφ. S., quod cum litterarum vestigiis non convenit. Post ω apices tantum litterarum servati sunt; ei qui post C (?) exstant ad N pertinuisse possunt.

Col. XIII est in frg. H. IVc, sed clausulae v. 21 sqq. accesserunt ex frg. R. Ia, quod ipse adiunxi. 1 εἰληφέναι etiam B.; sed omnia hic incerta. — 6 περιὼν nunc cum B. relinquere malui; neminem enim περιϊὼν pronuntiavisse pro certo habeo. cf. Steph. Thes. ed. Dind. VI, 815. — 12 ου a corr. supra v. additum. — 13 littera H partim exstat in frg. H. XIX (v. ad col. XIV). — 23 τὸ δεδωροδ. B. Bb.; καταδεδ. S.

Col. XIV. Composuit S. ex frg. H. XIX et XXII; prior pars versuum usque ad 20 in XIX, posterior in XXII exstat. Idem S. hanc columnam post XIII collocavit; coniunxi ipse, cum et margines fragmentorum H. IV et XIX congruant, et

νοσ. . . . .
λέγ[ω]ν καὶ αἰτιώ[με-
10 νος, ὅτι Ἀλεξάνδρωι
χαριζομένη ἡ βου-
λὴ ἀνε[λ]εῖν αὐτὸν
βούλεται· — ὥςπερ οὐ
πάντας ὑμᾶς εἰδό-
15 τας, ὅτι οὐδεὶς τὸν
τοιοῦτον ἀνα[ι]ρεῖ, ὃν
ἔςτιν πρίαςθ[α]ι, ἀλ-
λ' ὅντινα μήτε πεῖ-
caι ἔςτιν μή[τ]ε χρή-
20 μ]αςιν διαφθεῖραι,
τοῦτον δ[ὲ c]κοποῦ-
cιν ὅπω[c ἐ]κ παν-
τὸc τρόπ[ου ἐκ]ποδὼν
ποιήcου[cιν]. — κίνδυ-
25 νοc δ' ὡc ἔ[οι]κεν ἐ-
cτίν, μὴ cὺ ὦ Δημ[ό-
θενεc ἀπ[α]ραίτ[η-
τοc καὶ ἄπ(ε)ιcτ[ο]c εἶ
πρὸc δωροδ[οκίαν, ἢ |

XV (XXVII)

μὴ νομίζ[ει τιc διὰ
τῆc τούτω[ν δωρο-
δοκίαc τὰ τυ[χόντα τῶν
πραγμάτω[ν ἁλίc-
κεcθαι. — ο[ὐ γὰρ ἄδηλόν
ἐcτιν ὅτι [πάντεc 6
οἱ ἐπιβουλεύοντε[c
τοῖc Ἑλληνικοῖc πρ[ά-
γμαcιν τὰc μὲν μ[ι-
κρὰc πόλειc τοῖc ὅ- 10
πλοιc cυcκευάζο[ν-
ται, τὰc δὲ μεγάλαc
τοὺc δυναμένουc
ἐν αὐταῖc ὠνούμε-
νοι, ο]ὐδ' ὅτι Φίλιπποc 15
τηλικ]οῦτοc ἐγένετο
ἐξ ἀρχ]ῆc χ[ρ]ήματα δια-
πέμψα]c [ε]ἰc Πελο-
πόννη]cον καὶ Θετ-
ταλίαν] κ[α]ὶ τὴν ἄλλην 20
Ἑλλάδα], καὶ τοὺc ἐν
δυνάμει] ὄνταc ἐν

---

ex col. XIII una littera (v. 18 extr.) in frg. XIX servata sit. Accessit nunc frg. R. Ib (v. ad col. XIII), in quo sunt particulae litt. αcινδιαφ (v. 20) et reliqua usque ad finem columnae; tum adiunxi frg. H. XX. Xa, e quibus antea (ed. 2) col. XXVI effeceram, ad coniungenda ea etiam colore utriusque paullo pallidiore ductus. Cf. ad col. XV. Sunt in XX clausulae v. 1—3, in Xa 4—7. — vv. 21—28 suppl. Kn. — 23 ποδω̄ A. — 29 δωροδοκίαν K.

Col. XV. Frg. H. Xb. Sententia ductus hoc frg. nunc hoc loco collocavi. — 1 νομίζη[τε ed.², sed incertius η (cf. XIV, 28). — 3 δοκιαcατυ A pr. — τὰ τυχόντα τῶν B. S. — 4 sq. παρέλκεcθαι ed.²; κ certe fuit, non π (ἀνατρέ|πεcθαι S.), neque ν (λυμαί|νεcθαι Bb.). — 5 ἄδηλον S., ἀφανέc B. — 6 πάντεc S., ἐκεῖνοι B. — 9 με[ι|κραc A. — 11 cυνcκευαζε|cθαι A pr., -αζονται corr. — 16 γε τοcοῦτοc S., τηλικοῦτοc B. ουτοεγενετο A pr. — 17 πολλο]ῖc S., ἐξ ἀρχ]ῆc B., δεcπότ]ηc Bb., et η quidem certum vid. — 18 δια|πέμψα]c [εἰ]c S., διαδιδοὺc εἴ]c [τ]ε non

ταῖϲ πόλε]σιν καὶ προ-
εϲτῶταϲ] (desunt v. V?) |

Frg. IV.

XVI | (desunt v. XXIV?)
25 ....ων
..................ν
....ϲ
(desunt v. I?) [τερα-
XVII (XV) τεύη(ι) καὶ οὐχ ἅπαϲιν
οἴει φανερὸν εἶναι,
ὅτι φάϲκων ὑπὲρ τοῦ
δήμου] λέγειν ὑπὲρ
5 Ἀλεξά]νδρου φανερῶϲ
ἐδημηγ]όρειϲ; ἐγὼ γὰρ
οἶμαι καὶ] ἔμπροϲθεν
γνῶναι] πάνταϲ ὅτι
τοῦτ' ἐ]ποίηϲαϲ καὶ περὶ Θη-
βαί]ων καὶ περὶ τῶν 10
ἄλ]λων ἁπάντων,
κ]αὶ ὅτι χρήματα εἰϲ
ταῦτα] δοθέντα ἐκ τῆϲ
Ἀϲίαϲ αὐ]τὸϲ ϲαυτῶι
ἰδίαι περιπ]οιηϲάμε- 15
νοϲ κατανήλω]σαϲ τὰ
[πολλά, καὶ νῦν δὲ ναυ-]
τικοῖϲ ἐργάζη[ι τι-
ϲὶν καὶ ἐκδόϲ(ε)ιϲ δί[δωϲ,
καὶ πριάμενος ο[ἰκί- 20
αν....μο.....υ·

---

recte B. — 22 ἐν τέλει S., ἐν τέλει τε Bb. — 23 sq. προ[ϲτάταϲ τοῦ δήμου S.

Frg. IV componitur ex frg. H. V et R. II. Fieri nequit ut hoc frg. cum III coniungatur, cf. ad c. XVI.

Col. XVI miserae reliquiae sunt in R. IIa. Extremi ductus etiam versuum 18 (ι), 19 (σ), 24 (ι) supersunt, vetantes haec cum col. XV in unum componi. — 25 ῶ A.

Col. XVII est H. Va, cui accedit nunc (vv. 18—27) frg. R. IIb, quod sententia ductus hic collocavi. — 1 πραγματεύῃ pridem S. (τί γὰρ ὦ Δημόϲθενεϲ πραγμ.?). — 6 ἐδημηγόρειϲ S., δημηγορεῖϲ B. — 7 sq. οἶμαι καὶ et γνῶναι S., εἶπον καὶ et καὶ πρὸϲ B. — 9 ηκαϲκαιπεριθη (suprascr. ποιηϲ·) A. ὅ,τι πεποίηκαϲ B. Bb., uterque iudicans correctionem variamve lectionem fuisse ἐποίηϲαϲ. Contra S.: ὅτι [πάντα] ποιήϲ[αϲ ἠπάτ]ηκαϲ, putans πάντα ποιήϲαϲ omissa et a corr. addita esse. Sed post ποιηϲ nihil unquam nisi punctum fuit, quod var. lectionem significare nunc etiam ex Aristotelis Herondaeque chartis apparet. Fuerit ·τουτε]ποιηϲ· πεποι]ηκαϲ h. e. τοῦτ' ἐποίηϲαϲ (pro ὅ,τι πεποί.; delendi notae etiam XVII, 1 absunt). — 13 εἰϲ πόλεμον Sch. — 14 διοικήϲε]ωϲ S. probante Sch.; at ΤΟϹ (ΓΟϹ, ϹΟϹ) in A fuisse etiam Bb. affirmat. — 15 περιπ. S.; ἰδίᾳ ipse addidi. — 17 sq. cf. Plut. Comp. Dem. et Cic. 3. — 19 εκδοϲιϲ (non εγδ.) A, cf. Praef. § 6. ἔκδοϲιϲ ναυτικὸν δάνειϲμα (e Dem. 27, 11) Harpocr. — 21 ante υ linea recta, *non nimis* prope admota.

πα....πω.....ιωι,
οὐκ οἰκεῖς [ἐν Πε]ιραι-
εῖ, ἀλ(λ)' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς
25 πόλεως. — δεῖ δὲ τὸν δί-
καιον δημαγωγὸν
σω]τῆρα τῆς [πατρί-
[δος εἶναι, μὴ δραπέ-]
[την. ἐπειδὴ δὲ νῦν Ἅρ-]
30 [παλος οὕτως ἐξαίφνης] |
XVIII (XVI) πρὸς τ[ὴ]ν Ἑλλάδα
προσέπ[ε]σεν, ὥστε
μηδένα προαισθέ-
σθαι· — τὰ δ' ἐν Πελοπον-
5 νήσω(ι) καὶ τῆ(ι) ἄλλη(ι) Ἑλ-
λάδι οὕτως ἔχοντα κα-
τέλαβεν ὑπὸ τῆς ἀφί-
ξεως τῆς Νικάνορος
καὶ τῶν ἐπιταγμά-
10 των ὧν ἧκεν φέρων
παρ' Ἀλεξάνδρου περί
τε τῶν φυγάδων καὶ

περὶ τοῦ τοὺς κοι-
νοὺς συλλόγους Ἀχαι-
ῶν τε καὶ Ἀρκά[δ]ων 15
καὶ Β]οιωτῶ[ν....
(desunt v. XII?) |
XIX (XVII) ταῦτα σὺ πα[ρήιρη-
σ[αι τ]ῶι ψηφ[ίσματι,
συλλαβὼν τὸ[ν Ἅρπα-
λον, — καὶ τοὺς μὲ[ν Ἕλ-
λη[ν]ας ἅπαντας [πρε- 5
σ]βεύεσθαι πεπ[οίη-
κας ὡς Ἀλέξανδ[ρον,
οὐκ *ἔχοντας ἄλλ[ην
οὐδεμίαν ἀποσ[τρο-
φήν, — τοὺς δὲ [σατράπας,
οἳ αὐτοὶ ἂν ἧκο[ν ἑκόν- 11
τες πρὸς ταύτ[ην τὴν
δύναμιν, ἔχοντες
τὰ χρήματα καὶ τοὺ[ς
στρατιώτας ὅσους ἕκ[α- 15
στος αὐτῶν εἶχεν,

---

22 in fine ρωι s. ιωι sec. Kn.; ἐμπορίωι? — 23 suppl. Kn. Descripsit Hyp. ex Aeschine, 3, 209: ἐκλιπὼν μὲν τὸ ἄστυ οὐκ οἰκεῖς ὡς δοκεῖς ἐν Π., ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως. Num igitur 21 sq.: [φυγὼν] μὲ[ν τὸ ἄσ]τυ, πα[ρὰ δὲ] τῶ[ι ἐμπορ]ίωι? — 24 αλ pro ἀλλ' ut XXI, 15. XXXIII, 15; μ legerat Kn., sed concedit posse et λλ esse et αλ. — 27 suppl. Kn.

Col. XVIII (frg. H. Vb). 1 ελπιδα (superscr. λα) A; Ἑλλάδα B. probante Sch. καὶ παρ' ἐλπίδα ταῦτα praecessisse putat Bb. — 6 supra ουτ linea transversa conspicitur. — 8 cf. Harpocr.: Νικάνωρ· Ὑπ. ἐν τῷ κ. Δημ. — 13 κοινω|νους A pr.

Col. XIX (frg. H. Vc). — 1 περιήρησαι S.; idem in A fortasse fuisse dicit Bb. π[άντ' ἔγραψας | ἐ[ν τ]ῷ B. — 4 sq. Ἕλληνας Sch. et nunc Bb., quod unice verum est. — 5 πρεσβεύεσθαι B. Bb. Sch. — 8 ελοντ.ς (superscr. α) A. — 10 ἄλλους B., βαρβάρους Bb., σατράπας S. τουσδες vel τουσδεο Bb. quoque in A invenit. — 11 sq. ἧκον φέροντες πρὸς ταὐτὸ τὴν δύν. Bb.; ἧκον ἀπιδόντες πρὸς ταύτην τ. δ. S.; ἧκον ἑκόντες πρὸς ταύτην τ. δ. B.

τούτους ϲύμπαντας
οὐ μόνον κεκώλυ-
κας ἀποϲτῆναι ἐκε[ί-
20 νου τῆ(ι) ϲυλλήψει τῆ(ι)
Ἁρπάλου, ἀλλὰ καὶ
. . . . . . .καϲτον. .
(desunt v. VI?) |

Frg. V.

X (III) | (desunt v. X) [ὑπὸ
Δη]μοϲθένο[υϲ ἀπο-
ϲταλείϲ, — παρὰ δ' Ὀλυμ-
πιάδι Καλλίαϲ ὁ [Χαλ-
κιδεύϲ, ὁ Ταυροϲθέ-
15 νουϲ ἀδελφόϲ· — τούτουϲ
γὰρ ἔγραψε Δημοϲθέ-
νηϲ Ἀθηναίουϲ εἶ-
ναι καὶ χρῆται τούτοιϲ
πάντων μάλιϲτα. —
καὶ οὐδὲν θαυμαϲτόν· 20
οὐδέποτε γὰρ οἶμαι
ἐπὶ τῶν αὐτῶν μέ-
ν]ων εἰκότωϲ φί-
λουϲ] τοὺϲ ἀπ' Εὐρίπου
κ[έ]κτηται. — εἶτα ϲὺ περὶ 25
φιλ]ίαϲ πρὸϲ ἐμὲ τολ-
μήϲειϲ αὐτίκα μά]λα
λέγειν] (deest v. I?) |
(desunt v. II) [ταύτην XXI (XIX)
τὴν φιλίαν
οὐ δια]λύϲαϲ αὐ[τόϲ, ὅ-
τε χρ]υϲίο[ν κα]τὰ τῆϲ
πατρ]ίδοϲ ἔλα[β]εϲ καὶ 5
μετ]εβαλο[ῦ]; κ[α]ὶ κατα-
γέλα]ϲτον μ[ὲ]ν ϲαυ-
τὸν] ἐποίηϲαϲ, κατή(ι)-

---

20 τῇ [τοῦ B. — 22 ἕκαϲτον B. S. an πεποίη]καϲ τὸν?
Frg. V componitur ex frg. H. XV. XVIII. III. Bb. V. Colore pallido prae reliquis omnibus insigne est.

Col. XX. Frg. H. XVa, quocum coniunxi Bb. V (v. 19 sqq.). — 10 sqq. de Aristione sermo fuerit, v. S., qui cf. Harpocrat.: Ἀριϲτίων· Ὑπ. κατὰ Δημ. . οὗτοϲ Ϲάμιοϲ μέν ἐϲτιν ἢ Πλαταιεύϲ —, ἐκ μειρακυλλίου δ' ἑταῖροϲ Δημοϲθένουϲ, ἐπέμφθη δ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸϲ Ἡφαιϲτίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥϲ φηϲι Μαρϲύαϲ ἐν ε' τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. — 19 sqq. frg. Bb.: π (paragr.) — | κ — | ουδ — | επιτω — | .ων — | — | κ — | . Margines optime congruunt. — 25 κέκτηται B. Bb. — dein B.: εἶτα ϲὺ ποικιλί]αϲ πρὸϲ ἐμὲ τολ[μᾷϲ; Bb. et περι et ιαϲ v. 26 recte agnovit. Cf. Philipp. col. 5, 26, unde hunc locum nunc plenius restitui. Αὐτίκα μάλα est or. V, § 13.

Col. XXI. V. 3—17 sunt in frg. H. XVIII, proximorum duorum pars in hoc pars in XV, reliqui omnes in XV. Coniunxi ipse, neque dubia res est; ceterum ante me Bb. idem suspicatus est. — 2 sqq. v. Philipp. 6, 2 sqq. (φιλίαν διέλυϲαϲ ed.[1]). — 4 sqq. [λα|βὼν χρ]υϲίο[ν κα]τὰ τῆϲ [πατρ. B.; ἔλαβεϲ Bb. — 6 καταγέλαϲτον Bb. ci. (nunc — ϹΙΟΝ in A dispicitur); an κατάπτυϲτον? — 7 μὲν ϲαυτὸν Bb.; idem v. 9 τοὺϲ ἐκ τῶν

cχυν]ας δὲ τ[ο]ὺ[c] ἐκ τῶν
10 ἔμπρ]οcθεν χρόνων
τῶν α]ὑτῶν τί σοι προ-
ελομέ]νο[υc· κ]αὶ ἐξὸν
ἡμῖν] λαμπροτάτοις
εἶναι] παρὰ τῶ(ι) δήμωι
15 καὶ τὸ]ν ὑπόλοιπον
βίον ὑ]πὸ δόξηc χρη-
cτῆc πα]ραπεμφθῆ-
ν[αι, ἅπα]ντα ταῦτα ἀνέ-
τρ[εψαc, κα]ὶ οὐκ αἰcχύ-
20 νει νυνὶ τηλικοῦτ[οc
ὢν ὑπὸ μ(ε)ιρακίων
κρινόμενοc περὶ
δωροδοκίαc. — καίτοι
ἔδει τοὐναντίον ὑ-
25 φ' ὑμῶν παιδεύεσθαι
τοὺc νεωτέρουc
τ]ῶν ῥητόρων, καὶ
εἴ] τι προπετέcτερον |
XXII (XX) ἔπραττον ἐπιτιμᾶ-
cθαι καὶ κολάζεcθαι. —

νῦν δὲ τοὐναντίον
οἱ νέοι τοὺc ὑπὲρ
ἑξήκοντα ἔτη cω- 5
φρονίζουcιν. — διό-
περ ὦ ἄνδρεc δ[ικα]σταὶ
δικαίωc ἂν ὀργίζοι-
cθ]ε Δημοcθένει,
εἰ καὶ δόξηc ἱκανῆc 10
καὶ] πλούτου πολλοῦ
δ[ιὰ ὑ]μᾶc μετεcχη-
κὼ[c] μηδ' ἐπὶ γήρωc
ὀδῶι κήδεται τῆc
πα[τρί]δοc. ἀλλ' ὑμεῖc 15
μὲν ἠ(ι)cχ[ύ]νεcθε ἐ-
πὶ .ησ. . . . . . . .υ
τοὺc περιεcτηκόταc
τῶ]ν Ἑλλήνων, ὅτε
τινῶ]ν κατεχειρο- 20
τον]εῖτε, εἰ τοιούτου[c
καὶ] δημαγωγοὺc κα[ὶ
cτρ]ατηγοὺc καὶ φύλα-
κα]c τῶν πραγμ[άτων

---

invenit. — 10 ἔμπροcθεν B. S. — 18 sq. frg. XV: ν — — | τρ . . . . ο (inferior pars litterae, congruens cum superiore quae est in XVIII) — | . — 20 τηλικοῦτοc ὢν B. — 26 sqq. νεωτερουcτων|.ων A.

Col. XXII. Frg. H. IIIa, quod adiunxerunt S. B. Bb. Quorundam versuum principia sunt in XVIII. — 4 οινεοιοίτουc A. — 8 primae litterae quod superest exstat in XVIII. — 10 sq. expediverunt S. B. — 12 δι' ὑμᾶc S., διά γ' ὑμᾶc B. — 13 κ est in XVIII. — 14 ἐπὶ γήρωc οὐδῷ S. Bb., qui ὀδῷ mavult. cf. Poll. II, 15: λέγοιτο δ' ἂν καθ' Ὑπ. καὶ ἐπὶ γήρωc οὐδῷ. — κήδεται τῆc πατρίδοc ci. MO. — 15 π(XVIII)α . . . δοcαλυμειc A. — 16 μ, 17 πιτ sunt in XVIII. In III autem superficies chartae laesa neque bene curata est; nam litterae ενηcχ nunc in v. 17 detrusa leguntur. — 17 tentavi (ed. 2) ἐπὶ τῆc οἴκαδ' ὁδοῦ. — 18 περιεcτηκόταc Bb. — 21 τοιούτουc S. — 22 μὲν δημ. S. — 23 φύλακαc S.

ἔχειν δοκ]οῖτ[ε.....
(desunt v. III?) |
III XI) ο..............
ϱ..............
μ.............
δε............
5 νε............
τοι............
εϲα............
κου...........
κε.............
10 να............
δικ...........
την............
κτην........... —
μεν.... .. ...
15 ταϲτ...........
κυν............
των............
ταϲ λα.........
κουντ..........
20 χαισε..........
τημ............

κλαπ...........
των.........[κιν-
δυνε[υ..........
τουσ.......... 25
πιϲτ...........
καιτ[α..........
ταιϲδ..........
τεδ[α...........

Frg. VI.

ο]ὐ γάϱ ἐϲτιν ὁμοίωϲ XXIV (XXII)
δεινό]ν, εἴ τιϲ ἔλα-
βεν], ἀλλ' εἰ ὅθεν μὴ
δεῖ, ο]ὐδ[έ] γ' ὁμοίωϲ
ἔχ]ου[ϲ]ιν οἱ ἰδιῶται 5
οἱ λαβ]όντεϲ τὸ χρυϲίον
καὶ] οἱ ῥήτοϱεϲ καὶ οἱ
ϲτρατ]ηγοί. διὰ τί; ὅτι τοῖϲ
μὲν] ἰδιώταιϲ Ἅρπα-
λοϲ ἔ]δωκεν φυλάτ- 10
τειν τ]ὸ χρυϲίον, οἱ δὲ
ϲτρατη]γοὶ καὶ οἱ ῥήτο-
ρεϲ πρ]άξεων ἕνεκα

Ad huius col. v. 10 spectant fortasse Plutarchi verba (Demosth. c. 12): — — ὁμολογεῖν δὲ καὶ τοὺϲ ἀπεχθανομένουϲ, ὅτι πρὸϲ ἔνδοξον αὐτοῖϲ ἄνθρωπον ὁ ἀγὼν ἐϲτι· καὶ γὰρ Αἰϲχίνηϲ καὶ Ὑπερ. τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ κατηγοροῦντεϲ εἰρήκαϲιν.

Col. XXIII. Frg. H. III b. — 16 ante h. v. in A signum ⸓ appictum est. — 26 πειϲ. A pr., corrector Ε literam transfixit et Τ supra versum addidit.

Frg. VI. Coniunxit duo fragmenta H. (VIII et XIV) primus S.; columnarum trium XXII—XXIV superiorem partem VIII, inferiorem XIV servavit.

Col. XXIV. Novem primi versus exstant in VIII, et decimi undecimique pars prior; reliqua in XIV. — 1 restit. S. B. — 2 δεινόν S., ἄδικον B. — 4 δεῖ S., ἐξῆν B. — 5 litterae ΟΥ in A transfixae sunt. Fortasse dittographia olim fuit: εχουϲ]ου-[ϲ]ιν. Ἀδικοῦϲιν S. B. — 6 λαβόντεϲ S. (οἱ ipse addidi), λαμβάνοντεϲ B. — 7—9 restit. B. S. — 10 sq. rest. S. — 13 πράξεων

εἰλή]φασιν. οἱ δὲ νό-
15 μοι τοῖς] μὲν ἀδικοῦ-
σιν ἁπλ]ᾶ, τοῖς δὲ δω-
ροδοκοῦσι]ν δεκαπλᾶ
τὰ ὀφλ]ήματα π[ρ]οστάτ-
τουσιν] ἀποδιδόν[α]ι·
20 καὶ θάνατο]ν τὸ τίμη-
μα τιμῆ]σαι ἔστιν ἐκ
τῶν νό]μων τούτοις
μόνοι]ς· οὕτω καὶ
αἱ ζημί]αι παρ' ὑμῶν
25 καθεστᾶσ]ιν κατ' αὐτῶν
δεινότερ]αι. ὅπερ γὰρ
καὶ ἐν τ]ῶι δήμωι εἶ-
πον, π]ολλὰ ὑμεῖς ὦ
ἄνδρ]ες δικασταὶ δί-
30 δοτε ἑ]κόντες τοῖς |
XXV (XXIII) στρατηγοῖς καὶ τοῖς
ῥήτορσιν ὠφελεῖ-
σθαι, — οὐ τῶν νόμων
αὐτοῖς δεδωκότων
5 τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῆς
ὑμετέρας πραότητος
καὶ φιλανθρωπίας, —
ἓν μόνον παραφυλάτ-
τοντες, ὅπως δι' ὑμᾶς
καὶ μὴ καθ' ὑμῶν ἔ- 10
σται τὸ λαμβανόμε-
νον· — καὶ Δημοσθένη
καὶ Δημάδην ἀπ' αὐτῶν
τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει ψη-
φισμάτων καὶ προξε- 15
νιῶν οἶμαι πλείω
ἢ ἑξήκοντα τάλαντα
ἑκάτερον εἰληφέναι,
ἔξω τῶν βασιλικῶν
καὶ τῶν παρ' Ἀλεξάν- 20
δρου. — οἷς δὲ μήτε ταῦ-
τα ἱκανά ἐστιν μήτ' ἐ-
κεῖνα, — ἀλλ' ἤδη ἐπ' αὐ-
τῶι τῶι σώματι τῆς
πόλεως δῶρα εἰλή- 25
φασι, πῶς οὐκ ἄξι-
ον τούτους κολ[άζ]ειν
ἐστίν; — ἀλλὰ τῶν μὲν
ἰδιωτῶν ὑμῶν ἐάν |
τις ἀρχήν τιν[α ἄρχων XXVI (XXIV)
δι' ἄγνοιαν ἢ [δι' ἀπει-

---

recte S[1]. — 14 φασιν in A legit Bb., recte ut videtur; εἰλήφασιν Bb. Sch. (δωροδοκοῦσιν, quod S[1]. ci., ne cum spatio quidem convenit). — qui sequitur locus concinit cum Dinarcheis (1, 60; 2, 17), quae contulit S.; nunc accessit Aristot. Πολιτ. Ἀθ. c. 54, 2: ἂν δ' ἀδικεῖν καταγνῶσιν, ἀδικίου τιμῶσιν, ἀποτίνεται δὲ τοῦθ' ἁπλοῦν, unde ἁπλᾶ 16 scripsi (διπλᾶ ed. 2). — 20 τὸ τίμημα S. B. Cf. Din. l. c. — 21 ἔνεστιν ed. 2. — 23 inter c et ουτωι (ita A, cf. or. II, 42, 2) aliquantum spatii est. — 25 ante κατ ιν potius quam αι esse visum est. — αυτω̄ A. — 26 vel αι vel ν. — 27 ἤδη ἐν τ. δ. S. — 30 restit. S.

Col. XXV. Frg. VIII b habet versus 1—9 primasque litteras (κ et c) decimi et undecimi. — 10 rest. S. — 13 αυτω̄ A. — 16 πλειωι A. — 26 φασιν A pr.

Col. XXVI. 1—8 sunt in VIII c, 12—29 in XIV c, 9—11 versuum priores partes in XIV, posteriores in VIII. — 1 τιν'

ρίαν ἁμάρτη(ι) τ[ι, οὗτος
ὑπὸ τούτων κ[αταρρη-
5 τορευθεὶς ἐν τῶι [δικα-
στηρίωι ἢ ἀπο[θανεῖ-
ται ἢ ἐκ τῆς πατ[ρίδος
ἐκπεσεῖται· — αὐτ[οὶ δὲ
τηλικαῦτα ἀδικ[ήσαν-
10 τες τὴν πόλιν οὐδ[ε-
μιᾶς τιμωρία[ς τεύ-
ξονται; καὶ Κόν[ων
μὲν ὁ Παι(α)νιεύς, [ὅτι
ὑπὲρ τοῦ ὑοῦ ἔλαβ[εν
15 τὸ θεωρικὸν ἀπ[οδη-
μοῦντος, πέντ[ε δρα-
χμῶν ἕνεκεν [ἱκε-
τεύων ὑμᾶς τάλαν-
τον ὦφλεν ἐν τῶι
20 δικαστηρίωι τούτων
κατηγορούντων· —
καὶ Ἀριστόμαχος ἐ-
πιστάτης γενόμε-
νος τῆς Ἀκαδημ(ε)ίας,

ὅτι σκαφεῖον ἐκ τῆς 25
παλαίστρας μετενεγ-
κὼν εἰς τὸν κῆπον
τὸν αὑτοῦ πλησίον
ὄντα ἐχρῆτο καὶ ἔφη |
(desunt v. XXIV) XXVII (XXV)
τ. 25
οτ. . . . .
ατ. . . . .
cθο. . . . .
μεπ. . . . . |

Frg. VII (VIII).

| (desunt v. VII?) [οὐ μέντοι XXVII
ἡμᾶς ὁ δῆμ[ος ἐν τῶι
μετὰ ταῦτα χρ[όνωι
οὐκ εἴα προσ[ιέναι
αὐτῶι οὐδὲ δια[λέγε-
σθαι, ἀλλὰ καὶ συ[μβού- (5)
λοις ἐχ]ρῆτο καὶ σ[υνη-
γόροις]. . . . .
. . . . ου

ἄρχων B., τινα ἄρξας S. — 2 ἢ δι' ὀλιγωρίαν B., οὐ πονηρίαν S., ἢ δι' ἀπειρίαν Bb. — 3 οὗτος S., τι ipse addidi. — 4 καταρρητ. S. — 5 τορηθειc A pr. — 12 Κόνων B. S. — 14 υπερ τουου A pr.; corr. υ addidit. ὑοῦ, non υἱοῦ Atticam scripturam esse docuit P. Foucart (Revue de philol. N. S. I. p. 35). — 20 τουτω̄ A. — 22 cf. Harp. v. ἐπιστάτης: ἐλέγετο δ' ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφεστηκὼς πράγματι ὁτῳοῦν, ὡς Ὑπ. τε ἐν τῷ κ. Δημ. καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος φανερὸν ποιοῦσιν. Si compares Aeschinis locos (§ 14 et 222), huc potius glossam referas quam ad col. XII, 18. — 24 Ἀκαδημείας West. — 29 ἔφη B.; S. de ephebis cogitare mavult.

Col. XXVII. Frg. H. XIVd. — 1. 2. 3 pro τ etiam π fuisse potest. — 4 cθο vel cθε.

Frg. VII componitur ex frg. T. II, quod ipse hic collocavi, et H. XI. XXIII, quae coniunxit Bb. Subieci Babingtoniana duo, quae incertioris loci sunt.

Col. XXVIII (T. IIa). Vv. 7. 8 ea pars quae exstat legi

......π]λείστων
(10).......ἐ]πὶ τὴν δι-
οίκηcιν τῶ]ν αὐτοῦ
ἅπαcαν [ταμ]ίαν ἐχει-
ροτόνηc[εν, ὑπ]ολαμ-
βάνων [χ]άριν α[ὐ]τῶι
(15) π]αρ' ἡμῶν ὀφ(ε)ίλε-
c]θαι, — ὅπερ δίκαιον ἦν.
καὶ πρὸc τούτοιc .ἀγώνων
ἡμῖν ὕcτερον πολ-
λῶν γεγενημένων
(20) ἐξ ἐ]κείνων τῶν
πραγ]μάτων [καὶ πε- |
XXIX (XXVIII) | ρὶ τοῦ π]ολέμου, οὐδε-
πώποτε ἡ]μ[ῶ]ν ο[ὗ]τοι
κατε]ψηφίσαντο, ἀλ-
λ' ἐκ πάν[τ]ων ἔcωcαν,
5 ὅπερ μ]έγιστον καὶ
........ότατον τῆc
τοῦ δήμ]ου [δια]νοία[c
cημεῖον. καὶ γρά]ψαι ὦ

Δημόcθενεc]
* * *
.....ὑ]πὸ το[ῦ ψη- (Bb. III)
φίcματοc [ἡλωκέ-
ναι cε αὐτόμ[ατον, οὐ-
κ ἐποίηcαν......
γενομεν........ (5)
* * *
π..............
πα.............
τοετ...........
ρ..............
ρε............. (25)
(desunt v. III vel IV) [ὁ δῆ- |
μοc ἐποίηcεν, ὥcτ' XXX (XXIX)
αὐτ[ὸ]c ὑπὸ τῆc τύχηc
ἀφαιρεθεὶc τὸν cτέ-
φανον, ἡμῶν ὃν ἔ-
δωκεν οὐκ ἀφείλετο. — 5
οὕτωc οὖν ἡμῖν τοῦ
δήμου προcενηνε-

---

nequit. — 10 sqq. agitur de Lycurgo. — 12 sqq. suppl. Kn. — 14 βανειν A pr. — 16 ante οπερ spatium vacuum. — 17 αγωνω̄ A. — 19 in fine -νω̄ A. — 20 scripseram antea περὶ ἐ]κ., sed tribus tantum litt. spatium est.

Col. XXIX. Frg. H. XIa, T. IIb (habet hoc v. 21—25). — 2 ὑμ[ῶ]ν ed.[2] — 3 τ(vel π)εψηφιcαντο αλ dubitanter etiam Bb. — 4 rest. S. B. — 5 ὑμᾶc et μεγ. γὰρ ed.[2] (in γὰρ etiam Bb. incidit); sed και potius legendum esse mihi probavit Kenyon. — 6 καὶ λαμ]π[ρ]ότατον ed.[2]

Frg. Bb. III argumento coniungi videtur. Ita fere sententiam expleas: καὶ γράψαι ὦ [Δημόcθενεc τολμήcαντοc coῦ κατὰ cαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν, ἐὰν ἀποφήνῃ c' ἡ βουλὴ εἰληφότα τι παρ' Ἁρπάλου, ἐπειδὴ ἀπέφηνεν καὶ cυνέβαινεν] ὑπὸ τοῦ ψηφίcματοc ἡλωκέναι cε αὐτόματον, οὐκ ἐποίηcαν οὗτοι τὸ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖc κτέ. — Bb. sic: καὶ νῦν δὴ τοῦτο καλῶc cυμβέβηκεν, ὑπὸ τοῦ coῦ ψηφ. ἡλωκέναι cεαυτόν, ὡc ἔοικε, ποιήcαντα τὴν γενομένην ζήτηcιν.

Col. XXX (frg. H. XIb). — 2 τύχηc B. Bb. — 5 ειλατο

γμένου, οὐ πάντ' ἂ(ν) δι-
κ[αίωϲ] αὐτῶ(ι) ἡμεῖϲ
10 ὑπη]ρετοῖμεν καὶ
εἰ δ[έοι ἀ]ποθνή(ι)ϲκοι-
μεν [ὑπὲρ] αὐτοῦ; ἐγὼ
. . . . υκατα
. . . . ε
15 . . . . θο
. . . . ια

* * *

. II) μ. . ευπ. . ε. . . . . .
ϲ]θαι εὐεργετήματ[α·
οὐ γὰρ τὴν ἑτέρων
π]ατρίδα εὖ π[ο]ιεῖν
(5) αὐ]τούϲ, ἀλλὰ τὴν ἑαυ-
τῶν, ο]ὐδὲ μ. . . . ε

* * *

(XXI XX) | αν καὶ λόγου δύνα-
μιν ἀποδεικνύμε-
νοϲ διατετέλεκαϲ· — καὶ
ὅτε μὲν ἡγοῦ τὴν . .
βουλὴν ἀποφανεῖν . . 5
τοὺϲ ἔχονταϲ τὸ χρυ-
ϲίον, πολεμικὸϲ ὢν
καὶ ταράττων τὴν πό-
λιν, ἵνα τὴν ζήτηϲιν
ἐκκρούοιϲ· — ἐπειδὴ δὲ 10
ἀναβάλοιτο τὸ ἀπο-
φῆναι ἡ βουλή, οὔπω
φάϲκουϲα εὑρηκέ-
ναι, τότ' ἐν τῶ(ι) δήμωι
ϲυγχωρῶν Ἀλεξάν- 15
δρω(ι) καὶ τοῦ Διὸϲ καὶ
τοῦ Ποϲειδῶνοϲ εἶ-
ναι εἰ βούλ]οιτο, [κ]αὶ ἀφι-
κομένου?] (desunt v. X?) |
οϲτουϲ. . . . . XXXII (XXXI)
εβουλευ. . . . .
ϲτῆϲαι εἰκό[να Ἀλεξάν-
δρου βαϲιλ[έωϲ. . .

A pr. — 9 δίκαι' ἂν B., δικαίωϲ ἂν S., adversante Sch. propter spatium lacunae. Est autem necessarium ἄν, neque cum Bb. et Sch. ante ὑπηρ. insertum cum spatio magis convenit. — 11 δὴ καὶ ἀπ. S.; rectius B. Bb. εἰ δέοι.

Frg. Bb. II melius collocari non posse visum est. Sententia haec fuerit: atque ego quidem (col. XXX, 12) omnia quae civium quidam populo praestent, non puto iure beneficia appellari posse; non enim alienae patriae eos benefacere, sed suae e. q. s. — 1 εὖ π[οι]ε[ῖ?

Col. XXXI. Frg. H. XIc XXIIIa, quae coniunxit Bb. In hoc sunt extremae litterae versuum 16—18, viditque Bb. fibram quandam conspicuam decurrentem supra ΤΟΥΔΙΟϹΚ (v. 16, frg. XI) continuari supra ΑΙ (XXIII). Color in XXIII magis fuscus est. — 1 „fort. ἀναίδειαν" S. — 5 αποφαινειν A. — 15 ϲυνχωρων A. — 16 posterius αι est in XXIII; item v. 17 ϲει, v. 18 ιαφι. S.: καὶ τοῦ Δ. καὶ τοῦ Π. εἶ[ναι υἱῷ, εἰ βού-λ]οιτο, [κα]ὶ ἃ φί[λον εἴη αὐτῷ ἀπενέγκαϲθαι. Sed υἱῷ vocabulo spatium non sufficit.

Col. XXXII. Frg. H. XId, XXIIIb; in hoc exstant v. 13—21. — 1 ϲετουϲ? Bb. — 2 vel εβουλετ vel εβουλευ fuit. ἐβουλεύεϲθε

5 κητ..του θε[οῦ. — ......
του...........
θει*ν*..........
καιε.........[αγ-
γελίαν.....[Ὀλυμ-
10 πίαc...........
(desunt v. II)
κακα*ι*..........
ἀπή*γ*[γειλε τῶι δή-
15 μωι...........—
ξ.............
c.............
ε.............
π............—
20 ψ.............
τ.............
(desunt v. VII?) |

Frg. VII (IX).

XXXIII (XXXII) | (desunt v. III)
..............ε
5 ....*ι*cοι
...........τηι
............η7
...........ραυ

.............πε
(desunt v. IV)
..............ν
(desunt v. XIV?)
[ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ-|
κλημάτων, καὶ κ[ή- XXXIV (XXXIII)
ρυγμα περὶ [τού]*των*
ἐποιήcατο· — οἱ δ' [ἀντὶ
τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβο[ν
ἀπηλλάχθαι — τιμω- 5
ρίαc καθ' αὐτῶν καὶ
ζητήcειc ἔγραφον. —
τοὺc δὴ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆc
ἀδικήcαντας καὶ δω-
ροδοκήcαντας, ἀδεί- 10
αc δ' αὐτοῖc δοθείcηc
μὴ ἀποδόνταc τὸ
χρυcίον τί χρὴ ποιεῖν;
ἐᾶν ἀτιμωρήτουc; —
ἀ(λ)λ' αἰcχρὸν ὦ ἄνδρεc 15
δικαcτ[αὶ ἰ]δίων ἕνε-
κα ἐγκ[λη]μάτων πό-
λεωc cωτηρίαν κιν-
δυ]νεύειν· οὐ γὰρ ἔ-
στι]ν ὑμᾶc τ[ο]ύτων 20

περὶ τοῦ B. — 5 κητηcθε A pr.; litterae (τ?)ηc a correctore lineolis transfixae sunt, qui superscripsit τ..*του* (post prius τ ductus plures sunt valde intricati; putes scriptum fuisse α, rursusque id transfixum esse. de altero T nunc Γ tantum superest). Προcθήκη τῇ τοῦ θεοῦ B.; καὶ (vel τοῦ) ἀνικήτου θεοῦ S.; ἂν δ' ἀνάγ|κη ᾖ τοῦ θεοῦ ego ed. I. — 19 vel π vel το legitur.

Frg. VII. H. frg. II, cui adiunxi parvulum frg. Bb. IV.

Col. XXXIII. Frg. H. IIa.

Col. XXXIV. Frg. H. IIb. — ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ- adiecit S. — 3 sqq. restit. S. — 4 αποδοντοcελαβο[ν A pr. — 5 de interpunctione v. praefat. § 5. — 19—21 restit. B. et S. Non recte Bb. v. 20 *χρην*υμαc in A legisse videtur.

ἀπ]οψηφίϲα[ϲ]θαι, μὴ
οἰομένο]υς ἀναδέξα-
ϲθαι δεῖν ἀδική]μα-
τα]...........εν
(desunt v. IV?) |
XXV (XXIV) (desunt v. XIII)
σ..............
15 σ..............—
ὑπ.......[Ἀλεξαν-
δρο............
Ἀττ[ικη.........
κ..............—
20 μ[ὴ τοίνυν ὦ ἄνδρεϲ
δικασ[ταὶ προτιμᾶτε
τὴν τούτω[ν πλεο-
νεξίαν τ[ῆϲ ὑμετέ-
ραϲ αὐτῶν [ϲωτηρί-
25 αϲ· — μηδὲ λη[μμάτων
αἰϲχρῶν ἕν[εκα τὸν
πόλεμον, ἀλ[λὰ πρα-
γμάτων ἀξιω[τέρων |
XXVI (XXV) καὶ] μεταλ[λ]α[γῆϲ ἀμεί-
νονοϲ] ποιή[ϲηϲθε
(desunt v. XXVI?) |

Frg. X (XV).
| (desunt v. V) XXXVII (XXXVI)
.......εσαλε.
...ὑ]πὲρ αὐτῶν ε-
.....οιϲ τὴν εἰρή-
νην ἐπ]οιηϲάμεθα
.......βουλευω 10
..........ων χρη
..........εν χε.
(desunt v. XVI?) |
αὐτῶ(ι) παρ' ἑκάϲτου XXXVIII (XXXVII)
ἡμῶν γίγνεϲθαι, — καὶ
τὸ μὲν κατηγορεῖν
ἐν τῶι δικαϲτηρίωι
καὶ ἐξελέγχειν τοὺϲ 5
εἰληφόταϲ τὰ χρήμα-
τα καὶ δεδωροδοκη-
κόταϲ κατὰ τῆϲ πατρί-
δοϲ ἡ[μῖν] προσ[έτ]α-
ξεν [τοῖϲ ἡιρημένοιϲ 10
κατη[γόροιϲ]· τὸ δ' ἀ[πο-
φῆναι τοὺϲ ε]ἰληφόταϲ
ἀπέδωκεν τ]ῆ(ι) βουλῆ(ι)
τῆι ἐξ Ἀρείου] πάγου, ἣ

---

22 propter ἀναδέξαϲθαι cf. or. IV, § 10. Dinarch. 1, 106.
Col. XXXV. Frg. H. IIc. — 20 sq. ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταί ci. B.; δί[κ]αι[ον S.; 22 τὴν τούτων πλεον. uterque. — 26 πόλεμον ἀ[λλὰ πρα]γμάτων ἀξίων S.; πρ. ἀξ. etiam B. — Margo infra non exstat.

Col. XXXVI. Frg. Bb. IV, quod initium columnae continet.

Frg. X componitur ex frg. H. VI et XII, quae coniunxit S.; etiam Bb. coniungenda esse suspicatus est.

Col. XXXVII. Frg. H. VIa. — 6 post λ vel ε vel ο insecutum esse videtur. — 7 ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνοιϲ S.; ὑπ. αὐτ. ἐπὶ τούτοιϲ B.

Col. XXXVIII. Frg. H. VIb. — 1 αὐτῷ recte B., quod vocabulum ad populum refertur; praecesserint ὁ δῆμοϲ διώριϲεν ἃ δεῖ. — 2 ημιν A pr. — 5 εξελεγξειν A pr. — 9 sq. S. dubitanter: ἡμῖν προϲήκει, ξένουϲ τε καὶ φίλουϲ κατηγοροῦϲιν· τὸ

15 τούτους εἰς τ]ὸν δῆ-
μον ἀπέδει]ξεν· τὸ
δὲ κολάσαι τ]οῖς [δι-
κασταῖς ὑμῖν] desunt
vers. XI?) [ἐξ Ἀρείου |
XXXIX (XXXVIII) πάγου. — ἐὰν δὲ ἡ ψῆ-
φος μὴ ἀκόλουθος
γένηται τοῖς νόμοις
καὶ τοῖς δικαίοις, τοῦ-
5 το δὴ ὦ ἄνδρες δικα-
σταὶ παρ' ὑμῖν ἔσται
καταλελειμμένον. —
διόπερ δεῖ πάντας
ὑμᾶ[ς] το.........
10 ....δας
(desunt v. II)
τὴ]ν σωτη[ρίαν τῆς
π]όλεως [καὶ] τὴν ἄλ-
15 λη]ν [[τὴν]] εὐδαιμονί-
αν τὴν ὑπάρχουσαν
ὑμῖν ἐν τῆι χώραι
καὶ κοινῆ(ι) πᾶσι καὶ ἰδία(ι)

ἑνὶ ἑκάστωι, — καὶ εἰς
τοὺς τάφους τοὺς τῶν 20
προγόνων τιμωρή-
σασθαι τοὺς ἀδικοῦν-
τας ὑπὲρ ἁπάσης τῆς
πόλεως, καὶ μήτε
λ]όγου παράκλησιν 25
μήτε]..........
(desunt v. II?) [τοὺς εἰληφό-|
τας δῶ[ρα κατὰ τῆς XL (XXXIX)
πατρίδος καὶ τ[ῶν
νόμων· μηδ[ὲ τοῖς
δακρύοις τοῖς Ἀγ[νω-
νίδου προσέχετε [τὸν 5
νοῦν, ἐκεῖνο λο[γιζό-
μενοι, ὅτι ἀτυχ[ήσαν-
τι μὲν ο......
(desunt v. VIII) [ἐ-
φοδι..........
οὗτος δ' ἂν [κλαίων
οὐ δίκαια ποιής[ειεν,
ὥσπερ καὶ οἱ λ[ησταὶ 20

δὲ..; contra B.: ἡ βουλὴ προσέταξεν ἡμῖν τοῖς αὐτῶν κατηγόροις, et Sch.: ἡμῖν προσέταξεν ἡ βουλὴ τοῖς κατηγόροις, τὸ δὲ κρί|νειν τοὺς κτέ. Recte S. sententiam ita comprehendit: „nos accusamus —, areopagum de re quaerere oportebat, vos iudices damnare debetis“.

Col. XXXIX. Decem primi versus sunt in VIc, reliqua in XIIa. — Sensus ita continuatur: Itaque et nos et areopagus officio defuncti sumus; iam reliqua penes vos sunt. — 13 ἀποβλέψαντας εἰς praecessisse conicit B. — πρ]οσωπ[ον in A Bb. legit. — 14 γῆν S. B.; deinde ἀλ|λὰ καὶ] τὴν B., ἄλ|λη]ν τὴν S. — 15 Sit audacius tollere τήν; at sensus optimus exsistit. — Lacuna in fine col. S. haec fere hausta putat: [μήτε τὰς τῶν ἐξαιτουμένων δεήσεις ἐᾶτε σῶσαι τοὺς εἰληφό]τας.

Col. XL. Octo primi versus sunt in VId, reliqua in XIIb. — 4 Ἀγνωνίδου B. S. Bb. coll. v. 25. — 7 ἀτυχήσαντι B. S., ἀτυχοῦντι Bb. — 8 μενμεν A pr. — 18 ἂν [ὀδυρόμενος edit. I; *sed post* N O certe non fuit. — 20 λησταί B.; ἀ[νόητοι E.

οἱ ἐπὶ τοῦ τροχο[ῦ κλαί-
οντες, ἐξὸν αὐ[τοῖς
μὴ ἐμβαίνε[ιν εἰς
τὸ πλοῖον. οὕτω
25 καὶ Δη[μο-
σθένης τί προς[ῆκον
κλαιήσει, — [δ]έ[ον αὐτὸν
μὴ λαμ[βάνειν. . . . |

* * *

[οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς]

* * *

[Ἀλλὰ τοὺς νεωτέρους ἐπὶ
βοήθειαν καλεῖς, οὓς ὕβρι-
ζες καὶ ἐλοιδοροῦ ἀκρα-
τοκώθωνας ἀποκαλῶν;]

* * *

[εἰ μέν τις ἀκρατέστερον
ἔπιεν, ἐλύπει σε]

* * *

---

21 οιεπιτουχορ A pr.; corrector supra Χ addidit τρο; deinde Ρ litteram et quae sequebatur Ο expunctas fuisse puto. (Litteras ΟΡ expunctas videri dicit Bb.) Itaque τροχοῦ B. S., κλαί|οντες B. S[1]. — **24** οὕτω [δὴ| ego edit. I; cf. ad v. 25. — **25** αγωνιδηςκαιδη.. A pr.; corrector Ν inter Γ et Ω supra versum addidit, deinde singulas litteras usque ad Κ punctis notavit. Fortasse v. 24 ουτωκ̇α̇ι̇ exstitit. — **26** τί πρὸς ὑμᾶς Sch.; τί πρὸς ταῦτα ci. S. — **27** καὶ δεήσεται μὴ λαμβάνειν B.; ἐξὸν αὐτῷ μὴ λαμβ. S.; ἐξῆν γὰρ αὐτῷ μὴ λ. S[1]. (edit. I).

Accedunt tria huius orationis fragmenta, quae apud veteres servata sunt nequedum in papyro reperta. Primum est ap. Harpocr. v. παραγραφή, qui explicat: οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου. Deest fortasse tale quid: εὖ ποιεῖν δεῖ τὴν πατρίδα. — Alterum habet Priscianus XVIII c. 25 § 235; ἀκρατοκώθωνας vocabulum etiam ab Athenaeo (XI, 483 E) ex hac oratione, et a Polluce (6, 25) ex Hyperide affertur. — Tertium servavit Athen. X, 424 D; ἀκρατέστερος etiam ap. Polluc. l. c. Hyperidi tribuitur. Ἔπινεν ci. Meineke.

Porro ea papyri fragmina, quae neque per se ipsa sensum aliquem praebent neque cum aliis coniungi poterant, hoc loco subicienda putavi (praeterquam si quae ad Lycophroneam pertinere videbantur). — H. XXIV: (des. vers. —) | —*νει* | — *δικη* | — γονε | — *ισαν* | — ου (*σου* Bb.) κατεψη|φι] — ωιμενγαρ | — *δ*εναυυ | — ἀπ]οθνηςκω̄ | — *νηγα* | — τ. | (desunt vers. —) | (desunt vers. — + 1) ο — | εξ — | τι — (paragr.) | μ — | ω — | τη — (paragr.) | ει — | βο — | (des. vers. —). Color chartae idem fere atque in frg. H. XI (v. col. XXVIII sq.), atque in utroque fibrae quaedam transversae rubrae conspiciuntur. — H. XXIX: — π]εпομφα —. Videtur finis columnae esse. — H. XXXI: — κωτ —. — Bb. I: | — | — *υρηται* | — *σ* \ — \ — *ν* | (des. v. XXIII?) | *τ* — | — | — \ βα — \ ριτη — \ νεις — \

ϲιμ — | εμ— | τει — |. Adhaesit aliud fragmentum, quod cum ad Lycophroneam aperte pertineat, infra p. 26 referam. — Bb. VIa: | — αντ — |. — b: — . . . μ — | — αλεν — | — ειν. — | — . . α. — |. c: — λειντα. d: — ντο. — E. X: κυ. — R. IV: — ντοιϲκο | — πεχεπαϲ (ἔχει τὰϲ?) | — τῆ]ι πόλει | — . . . τοϲ (spat. vac.) |. Non plane certum est, clausulas versuum hoc frg. contineri. — R. V: — ντε (ητε?) . . | — 'Α]ττικη. — | —τ]ηλικού-[των (Kn.) — | —καὶ τοι]ούτων (Kn.) — | — τωαγων[ι — | — καιτην — |. Facile ad Lycophr. retuleris (ἐν τῆι 'Αττικῆ[ι ταφῆναι). — R. VI: νων — [ὅ|ταν τιϲ — | τῶν φίλ[ων (Kn.) καὶ οἰκεί|ων κληθ — | . Hoc quoque Lycophroneae esse potest.

II.

[ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ.]

Frg. I.

[καὶ ἰδί- |
XLI αι] ἕκαϲτοϲ καὶ κοι-
νῆι, ἔπειτα τῶι νό-
μω]ι καὶ τῶι ὅρκωι, ὃϲ κε-
λεύει] ὑμᾶϲ ὁμοίωϲ
5 ἀκούειν] τῶν τε κατη-
γορούντων καὶ τῶ]ν ἀπο-
λογουμένων] καὶ
(desunt v. XXI?) |

Frg. II.

XLII (XL) | . . . . εου
(desunt v. IV)
. . . . σω
. . . . αιεν
. . . . ν
(desunt v. XX?) |
τῆι κατηγορίαι χρῆ- XLIII (XLI)
ϲθαι, — οὕτω καὶ ἐμὲ
ἐᾶτε ὃν τρόπον προ-
ή(ι)ρημαι καὶ ὡϲ ἂν
δύνωμαι ἀπολογεῖ- 5
ϲθαι· — καὶ μηδεὶϲ ὑμῶν
ἀπαντάτω μοι μετα-
ξὺ λέγοντι· — „τί τοῦθ'
ἡμῖν λέγειϲ"; μηδὲ
προϲτίθετε τῆι κατ[η- 10
γορίαι παρ' ὑμῶν αὐ-
τῶν μηδέν, ἀλλὰ
μᾶ]λλον τῆι ἀπολογία(ι).
. . μεν . . . ν . ικ . . . .
(desunt v. XIV?) |

ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ. Inscriptio hoc loco deperdita in fine orationis et in titulo quem p. 1 exhibui legitur.

Frg. I, col. XLI. (Raph. I). Praecesserint haec fere (Aesch. 3, 1): ἐγὼ δὲ πεπιϲτευκὼϲ ἥκω πρῶτον μὲν τοῖϲ θεοῖϲ, οἷϲπερ εἰώθατε καὶ ὑμεῖϲ πιϲτεύειν καὶ ἰδίᾳ κτέ. Suppl. omnia Kn.

Frg. II (H. IX). Col. XLII (frg. H. IXa).

Col. XLIII (frg. H. IXb). — 1 Sensum S. sic explet: ὥϲπερ καὶ τοῖϲ ἀντιδίκοιϲ ἐπετρέψατε ὡϲ ἐβούλοντο] τῇ κατ. χρ. — 2 ουτωι A. — 6 υμω̄ A. — 9 υμιν A pr. — 14 εἰ] μὲν [οὖ]ν fuisse potest (inter duo N vel duae vel tres litt. interciderunt).

Frg. III.

XLIV (XLII) | (desunt v. X?)
οὐδ]ὲ ὁ νόμος c[υ]γκα-
τηγο]ρεῖ(ν) μὲν τῶι βου-
λομ]ένωι κατὰ τῶν
κριν]ομένων ἐξου-
(5) cίαν] δίδωcι, cυναπο-
λογεῖcθαι δὲ κωλύ-
ει. — ἵνα δὲ μὴ π[ρ]ὸ τοῦ
πράγματος πο[λλ]ο[ὺc
λόγους ἀναλ[ώcω,
(10) ἐπ' αὐτὴν· τὴν [ἀπολο-
γ]ίαν πορεύcομα[ι, —
τοῖc μὲν θεοῖc εὐ-
ξάμενος βοηθῆ-
cαί μοι καὶ cῶcαι ἐ[κ] τοῦ
(15) παρόντος ἀγῶνος,
ὑμᾶc δὲ ὦ ἄνδρες δι-
κασταὶ ἐκεῖνο παραι-
τ]ηcάμενος, πρῶτ[ο]ν |
(desunt v. XXI?) XLV (XLIII)
ε..............
δ..............
κ.............. —
τω.............
(5) αυ.............
κρο............ |
Ἢ νεωρίων προδοcίαν ἢ
ἀρχείων ἐμπυριcμὸν ἢ
κατάληψιν ἄκρας]

Frg. IV.

(desunt v. XV?) XLVI (XLIV)
.... ὁ Εὐ-

Frg. III est Harrisianum XIII, quocum coniunxerunt S. et Bb. parvum frg. H. XXVIII.

Col. XLIV. Frg. H. XIIIa. XXVIII; in hoc sexti versus quattuor septimique duae primae litterae exstant. — 1 cυγκατηγορεῖν S.; cυνκατηγορει A habuit. — 5 cυναπολ. recte legit S. — 9 ἀναλώcω Bb., ἀναλίcκω B. S. (ego edit. I). — 18 .ηcομενος A pr. — πρῶτον ad ea quae sequebantur refero (πρῶτον περὶ τοῦ . . . . ἐᾶcαί με εἰπεῖν).

Col. XLV. Frg. H. XIIIb.

Post frg. III inserui frg. servatum a Polluce (IX, 156; cf. B. A. 97, 12; Phryn. p. 335 Lob.), quod sane etiam ante III vel adeo II locum habuisse potest, cf. initium Euxenippeae. Nempe εἰcαγγελίαν suae causae minime convenire reus exponit. Ceterum Pollux: ἐν μέντοι τῷ Ὑπ. ὑπ. Λ. εὗρον γεγραμμένον — καὶ οὕτως ἐγέγραπτο ἐν πλείοcι βιβλίοις (offendit nimirum in voce inusitata ἐμπυριcμόc), et Phryn.: ἐμπυρ.· οὕτως Ὑ. ἠμελημένως, δέον ἐμπρηcμὸc λέγειν.

Ad eandem partem orationis pertinuisse videtur parvulum fragmentum Bb. Ia, quod nunc cum I male coniunctum est (v. supra p. 24 adn. v. 1): γ]ραφη — | μοιχε — | .ομηε — |. λ.εφ — | .

Frg. IV constat ex frg. XVII H. et I T., quae coniunxit Kn.

Col. XLVI (frg. H. XVIIa). 1 ωευ Bb. — 3—6 dedi ex restit. S.

φημος]....ωτον
......ἐπε]ιδὴ ἐτε-
λεύτηcεν ἐκ]εῖνος
(5)........ρος ὁ Φλυ-
εὺc].....ε.αὐτοῦ
......οιαν τοῦ
........καὶ ἠξί-
ου..........ννε
(10)...........εc εγ-
..........λεινα
..........ἐξελ..
..........ατοα |
XLVII (XLV).....ὅτι ἡ γυν[ὴ..
.....τον καὶ το[..
τοῦτ]ο ἐκεῖνος [κυ-
οῦ]cαν τὴν γυνα[ῖκα
5 ἐξ] αὐτοῦ καταλέ[λοι-
πε]ν, οὐ παρὰ τοὺc ν[ό-
μο]υc γενόμενον. [εἰ
δ' ὥc]περ Ἀρίcτων ἐ[ν
τῆι ε]ἰcαγγελίαι γρά-
10 φει], οὕτωc ὑπέλα-
βον τ]ὰ περὶ το[ῦ παι-
δίου], οὐκ ἔδει δήπ[ου
αὐτ]οὺc κωλύειν [τοὺc
ἐγγυ]τάτω γένου[c
ἐ]ξ[ά]γειν τὸν Εὔφ[η- 15
μον, ἀλλ' ἐᾶν. — νῦ[ν
δὲ τοῦτο ποιήσαν-
τεc ἔργω(ι) μεμαρτυ-
ρήκαcιν αὐτοί, ὡc ψευ-
δήc ἐcτιν ἡ αἰτία κα- 20
τ' ἐμοῦ. — πρὸc δὲ τού-
τοιc πῶc οὐκ ἄτοπον, —
εἰ μέν τι ἔπαθεν
τὸ παιδίον ἢ γιγνό-
μενον ἢ καὶ ὕcτε- 25
ρον, ταύταιc ταῖc δια-
θήκαιc ἰcχυρίζεcθαι
ἂν αὐτούc, ἐν αἷc ὑ- |
(desunt v. XX?) XLVIII (XLVI)
λα..............
τὸν Εὔφη[μον....ἐ-
κώλυε ε.........—
τοντ.......[παρέ-
χοντα.......[μαρ- (5)
τυρίαc α........
τερων..........

Col. XLVII partim (v. 1—13 cum particulis litt. ΥΤ 14) est in T. I, partim (14—28 cum parte litt. Ω v. 13) in H. XVIIb. — 2 κοῖτο[ν Kn., sed in ect. αι potius agnoscitur. Antea vel τ vel γ. — 3 prima litt. (ante ο) ν sec. Kn., sed potest etiam τ fuisse. — 4 γυναῖκα Kn. — 8 ὥcπερ Kn., id. ἐν τῆι et 11 τά. — 14 τατωιγενου A; ἐγγυτάτω γένουc B. S. — 15 ἐξάγειν] cf. Isae. 3, 62; 5, 22. ἀπάγειν B., εἴργειν S. — 20 (ἡ) κατ' ἐμοῦ West. — 28 ειναιcυ A pr., prius ι a corr. transfixum. εἶναι cυ — pridem S.; ἐν αἷc ὑ — B.
Col. XLVIII (frg. H. XVIIc). — 5 μαρτυρίαc B.
Fragmenta duo e Tancockianis hic appono, quae huius potius orationis quam primae fuisse videntur. T. IV: — νουφο — (φόβοc fuisse potest) | —ὑ]μεῖc μ — | — τ (vel γ, sive ε) ἐγὼ δω (vel ο, sive ε) — | — ιειτιειν — | — ἄνδρε[c — | . —

cκε............|
[Οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα
δυνατὸν ἀρνήcαcθαι]

[Νωθρεύεcθαι]

Pap. Ardenianus. Col. I. | — — — ντην
— — — ταερω
— — — διατι
— — — ααυ
5 — — — αιου
— — — ημεν
— — — υειc
— — — νου
— — — υναι
10 — — — cυν
— — — με
— — — εωc
— — — μηc
— — — δε
— — — ου 15
— — — ρω̄
— — — με
— — — ων
— — — cιc
— — — μενοc 20
— — — ιωc
— — — νη
— — ἄνδ]ρεc δι-
καcταὶ] — υcιοc
— — — ενφι 25
— — — το
— — — οc
1 — — — Ἀρί- |
cτωνοc δὲ ἀνδ[ρά|ποδα εἶχεν ἐν το[ῖc | ἔργοιc· καὶ ταῦ- II
[τ]α α[ὐ|τὸc ὑμῖν ἐμαρτύ[ρη||cεν ἐπὶ τοῦ δικαc[τη|ρίου, 5
2 ὅτ' ἦν το[ύτ]ωι | ὁ ἀγὼν πρὸc [Ἀρχε|cτρατίδην. τοιο[ῦτο|
γάρ ἐcτι τὸ Ἀρίcτ[ωνοc || τουτουῒ πρᾶγμα· — [οὗ|τοc 10
προcκαλ[εῖ]τα[ι | μὲν περιὼν πά[ν|ταc ἀνθρώπους, — |
τῶν δ' ὅcοι μὲν [ἂν || μὴ διδῶcιν αὐ[τῶι | ἀργύριον, 15
κρίν[ει καὶ | κατηγορεῖ, ὁπ[όcοι | δ' ἂν ἐθέλωcιν [ἀπο-|
τίνειν, ἀφίηcιν, [τὸ || δ' ἀργύριον Θεο[μνή|cτω(ι) δίδω- 20

T. V: εἰcαγ[γελ — ? | μεν — | το cυ[ν — | νοcο̊ — | ἡμέρα — | . Fuerit hoc eiusdem col. atque IV (Kn.).

Accedunt frg. a veteribus servata duo, alterum ap. Poll. II, 152 (cf. Bachmann Anecd. I, p. 414, 24; Suid. s. v. χεῖρα); alterum (νωθρεύεcθαι) ap. Poll. IX, 137, qui addit: ὅπερ ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινῶ.

Pap. Arden. col. I. 5 antea νου legebatur. — 8 vel νου vel αιου. — 16 super ρ signum aliquod in A appictum est.

Col. II. 6 τούτων Bb. Sw. C.; το..ωι ut videtur A; τούτῳ Sh. — 7 Ἀρχεcτρ. Bb. — 8 τοιοῦτον Sh. — 9 sq. restit. Sw., qui αὐ]τὸc; οὗ]τοc Sh. — 10 τουτουῒ A. — 12 περιών] cf. or. I col. 13, 6. — 19 αφηcιν A pr. — 20 Θεομνήcτῳ rest. Sw.

ϲιν· — ἐκ[εῖ|νοϲ δὲ λαμβάνω[ν | ἀνδράποδα ἀγορά|ζει,
5 καὶ παρέχει ὥϲ||περ τοῖϲ ληιϲταῖϲ ἐ|πιϲιτιϲμόν, — καὶ
1 δί|δωϲι τούτωι ὑπὲρ | ἑκάϲτου τοῦ ἀνδραπό|δου ὀβολὸν
τῆϲ ἡ|μέραϲ, ὅπωϲ ἂν ἦ(ι) ἀ|θάνατοϲ ϲυκοφάντηϲ. |
5 Ἄξιον δ' ἐϲτὶν ὦ ἄν||δρεϲ δικαϲταὶ κἀκεῖ|θεν ἐξετά- 3
ϲαι τὸ πρᾶ|γμα, ἀφ' ὧν ἐν τῶι δή|μωι τὸ πρῶτον αὐ|τοὶ
0 εὐθὺϲ ἠ(ι)τιάϲαντο. || — ἐμοὶ γὰρ (οἱ) οἰκ[εῖ]οι ἀπέ|ϲτει-
λαν γράψα[ντ]εϲ | τήν τε εἰϲαγ[γ]ελίαν | καὶ τὰϲ αἰτίαϲ
5 ἃϲ ἐν | τῆ(ι) ἐκκληϲία(ι) ἠ(ι)τιάϲαν||τό με, ὅτε τὴν εἰϲαγ-|
γελί[αν] ἐδίδοϲ[α]ν, ἐ|ν α[ἷϲ ἦ]ν γεγρα[μ]μέ|νον ὅτι Λυ-
0 κο[ῦργ]οϲ | λέγ[ει], φάϲκω[ν τῶ]ν || οἰ]κ[είω]ν ἀκ[ηκοέ]ναι,|
ὡ]ϲ ἐγὼ παρακολου|θῶν, ὅτε Χάριπποϲ | ἐγάμει τὴν
5 γυναῖκα, | παρεκελευόμην || αὐτῆι ὅπωϲ μὴ πλη|ϲιάϲη(ι)
Χαρίππωι, ἀλ|λὰ διαφυλάξει αὐτήν. | — ἐ]γὼ [δ]ὲ ἃ 4
καὶ πρὸϲ τοὺϲ | ἐπιτηδείου[ϲ καὶ | πρὸϲ τοὺϲ ο[ἰκείουϲ |
τοὺϲ ἐμαυτ[οῦ εὐθὺϲ | ἥκων ἔλεγ[ον, κ]αὶ || νῦν πρὸϲ
ὑμ[ᾶϲ ἐ]ρῶ, | — ὅτι, εἰ ἔϲτιν τ[αῦ]τα | ἀληθῆ, ὁμολ[ογ]ῶ |
0 καὶ τἆλλα πάν[τα πε|ποιηκέναι τὰ [ἐν τῆι || εἰϲαγγελία(ι)
γε[γραμ|μένα· — ὅτι δὲ [ψευδῆ | ἐϲτιν, ῥάιδιον [οἶμαι |
5 εἶναι ἅπαϲι[ν ἰδεῖν· | — τίϲ γὰρ οὕτω[ϲ ἐϲτὶ || τῶν ἐν
τῆι π[όλει | ἀλόγιϲτοϲ, ὅϲ[τιϲ ἂν | πιϲτεύϲαι τού[τοιϲ
τοῖϲ | λόγοιϲ; — ἀνάγ[κη γὰρ | ὦ ἄνδρεϲ δικ[αϲταὶ || 5
0 πρῶτον μὲν ὀρε|ωκόμον καὶ προη|γητὴν ἀκολουθε[ῖν |
τῶ(ι) ζεύγει, ὃ ἦγεν | τὴν γυναῖκα, | ἔπ[ε]ιτα δὲ | παῖ-

Col. III. 10 οἱ add. Sw. al. — num ἐπέϲτειλαν? — 19 τῶ]ν S.: ἐκ τῶ]ν ed. I. — 25 sq. πλεοναϲη A pr., πληϲιαϲη A corr. Coniunctivum tuentur B. JBL. C.; πληϲιάϲει Sw. K. — 28 ε]γω-[δ]εκαι A pr.

Col. IV. 3 ἐμαυτ[οῦ τότε | Bb. C., καθ|ήκων ci. Sw.; at non ita librarius syllabas dirimit. — 5 ἐ]ρῶ Bb., qui ρω dignosci recte affirmat; Sw. in add. λέ]γω reponit, sed Sw.[1] ut Bb. — 6 ἔϲτιν ἐκ[εῖν]α non recte S. — 7 ομολ[ογ]ωι A. — 11 ψευδῆ Sw. in scholiis. — 12 [νομίζω] Bb.; οἶμαι C. propter spatium. — 13 [δηλῶϲαι] Bb.; γνῶναι Patakis ap. Sw.[1]; ἰδεῖν C. — 15—19 rest. Bb., nisi quod v. 17 το[ιούτοιϲ scripsit. — 18 ἀνά-γ[κη γὰρ ἦν vel ἀνάγ[κη ἦν S. — 21 προηγ.] cf. Hesych. et Eustath. 1399, 18 (Bb. H.). — 23 οϲηγεν A pr. — 24 sqq. A: τηνγυναικα ἐπει||ταδεπαιδαϲτο[υ^c πρ]ο|πεμποντα ϲαυτην\ακολουθειν-

δας τοὺς προπέμ|ποντας αὐτὴν ἀκο|λουθεῖν καὶ Διώξιπ-‖
πον· καὶ γὰρ οὗτος ἠ|κολούθει διὰ τὸ χή|ραν ἐγδίδοcθαι 5
αὐτήν. | — εἶτ' ἐγὼ εἰς τοῦτο ἀπο|νοίας ἦλθον, ὥςτε ‖
ἄλλων τε τοσούτων | ἀνθρώπων συν|ακολουθούντων | καὶ 10
Διωξίππου καὶ | Εὐφραίου τοῦ προς‖γυμναστοῦ αὐτοῦ, | 15
οἳ τῶν Ἑλλήνων | ὁμολογουμένως | ἰςχυρότατοί εἰσιν, |
6 — οὐ[κ] ἠ(ι)cχυνόμην ‖ το[ιο]ύτους λόγους | λέγων περὶ 20
γυναι|κὸς ἐλευθέρας πάν|τ]ων ἀκουόντων, | οὐδ'] ἐδεδίειν
μὴ πα‖ραχρ]ῆμα ἀπόλωμαι | πνι]γόμενος; τίς | γὰρ] ἂν 25
ἠνέcχετο | τοι]αῦτα περὶ τῆς αὐ|τοῦ ἀδελφ[ῆς ἀκού]ων | VI
οἷά με ο[ὗτοι αἰτι]ῶν|ται εἰρηκ[έναι καὶ οὐ | κἂν ἀπέ-
7 [κτεινε τὸν ‖ λέγοντα; — [καὶ τὸ κεφ]ά|λαιον ἁπ[άντων, 5
ὡς | καὶ μικρῷ[ι πρότερο]ν | εἶπον, εἰς [τοῦτο ἀν]αι|cθη-
σίας ὁ Χ[άριππ]ος, ‖ ὡς ἔοικεν, [ἦλθε]ν, | ὥςτε πρότ[ερον] 10
μὲν, | ὡς φασὶν, [τῆς γυν]αι|κὸς προλε[γούσης] ὅτι | συνο-
μωμο[κυῖα εἴ]η ‖ πρὸς ἐμέ, πά[λιν δ]ὲ | ἀκούων ἐμο[ῦ 15
παρα|κελευμένο[υ αὐτῆι, | ὅπως ἐμμ[ενεῖ ἐν | τοῖς ὅρκοις
οἷ[ς ὤμο‖σεν, ἐλάμβανε[ν | γυναῖκα; — καὶ ταῦ[τα δο- | 20
κεῖ ἂν ὑμῖν ἢ [Ὀρέστης | ἐκεῖνος ὁ μαιν[ό|μενος ποιῆ-
σαι [ἢ ‖ Μαργίτης ὁ πάντ[ων | ἀβελτερώτατος; — 25

τώζεύ|γειοςηγεντηνγυ|ναικα επειταδε e. q. s., cum scribentis oculus ab ἀκολουθεῖν v. 27 aberrasset ad idem vocabulum exstans v. 22.

Col. V. 7 εγδιδοcθαι A ut paene semper, quod merito retinet Sw.; ceterum a pr. m. εγδιδοναι. — 14 προγυμναςτοῦ Wst. H., recte fortasse. — 19 οὔτ' S., item v. 24. — 26 ἀπα]γόμενος Bb.; πνι]γόμενος K., Car. Fr. Hermann ap. Sw., C.; τυπ]τόμενος JBL. Littera est vel Γ vel Τ.

Col. VI. 1 ω̄ in fine vers. A. — 3 εἰρηκέναι; ἆρ' οὐ|κ κτέ. Bb.; εἰρ. καὶ οὐκ Sw. — 5 sqq. dedi ex Sauppii restitutione, sed pro ὃ scripsi ὡς. Bb.: τὸ δὲ κ. ἀπ[ὸ τῶν ὀλίγων | καὶ μικρῶ[ν τούτων ὧ]ν εἶπον, eademque Sw., nisi quod contra cod. μιαρῶν; tum K.: ἃ περὶ τούτων καὶ μικρῷ πρότερον εἶπον, nec aliter JBL., nisi quod in initio ἀπὸ τούτων, ὃ καὶ vult. Denique C.: τὸ δὲ κ., ἃ πρὸς ὑμᾶς καὶ μικρῷ πρόσθεν εἶπον. — v. 8—15 cum C. lectiones Bb. secutus sum; at aliter K.: ὥςτε προκαταγνοὺς, ὡς φασιν, τῆς γυναικὸς προδοσίας, ὅτι συν. κτέ. — 16 rest. Sw. — 18 ἐμμένῃ Bb., ἐμμενεῖ Sw. in adn., K. — 20 cum aliquantum spatii supersit, Bb. ἐλ—ε τὴν restituit; ἐλ—ν' αὐτὴν K. Sw., qui tamen in addendis ἐλάμβανεν probat.

VII [Ἀλ|λ᾿ οἶμαι ὦ ἄνδρε[ϲ δι|καϲταὶ πολλὰ πλεο|νε- 8
κτοῦϲιν ἐν τοῖϲ | ἀγῶϲιν οἱ κατήγοροι | τῶν φευγόντων· |
5 οἱ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἀκίν|δυνον αὐτοῖϲ εἶναι | τὸν ἀγῶνα
ῥαιδίωϲ | ὅ τι ἂν βούλωνται | λέγουϲι καὶ καταψεύ|δον-
10 ται, οἱ δὲ κρινό|μενοι διὰ τὸν φόβον | πολλὰ καὶ τῶν
πε|πραγμένων αὐτοῖϲ | εἰπεῖν ἐπιλανθά|νονται· — ἔπειτα 9
15 οἱ ‖ μὲν ἐπειδὰν πρότε|ρον λόγον λάβωϲιν, | οὐ μόνον ἃ
20 ἔχουϲιν | αὐτοὶ δίκαια περὶ τοῦ | πράγματοϲ λέγου|ϲιν,
ἀλλὰ ϲυϲκευ|άϲαντεϲ λοιδορίαϲ | ψευδεῖϲ κατὰ τῶν | κρι-
25 νομένων ἐξι|ϲτᾶϲιν τῆϲ ἀπολο|γίαϲ, — ὥϲτε ϲυμβαί|νειν
αὐτοῖϲ δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ περὶ τῶν | ἔξωθεν διαβολῶν |
VIII ἀπο[λογου]μένοιϲ | τῆϲ [περὶ τοῦ] πράγμα|τοϲ [ἀπολο-
5 γία]ϲ ἀπο|λελ[εῖφθαι, — ἢ] μὴ με|μνη[μένων περὶ] τῶν |
προκ[ατηγορηθ]έν|των, ο[ὕτω δόξα]ν κατα|λείπ[εϲθαι παρ]ὰ
10 τοῖϲ | δικαϲτ[αῖϲ ὅτι] ἀληθῆ ‖ ἐϲτιν [τὰ εἰρ]ημένα· | —
πρὸϲ δ[ὲ τού]τοιϲ τούϲ | τε μέ[λλοντα]ϲ βοη|θεῖν το[ῖϲ 10
15 φε]ύγουϲι | προδιαβ[άλλ]ουϲι καὶ ‖ αὐτοῦ το[ῦ κριν]ομέ-|
νου τὴν [ἀπολο]γίαν | διαϲτρ[έφουϲιν]· — οἷ|ον καὶ
20 Ἀ[ρίϲτων] οὑτοϲὶ | ἐνεχεί[ρηϲε ποιῆϲαι ‖ ἐν τῆ(ι) κα-
[τηγορία(ι), — ὅϲ] οὐ|δ᾿ ἀπολ[ογίαν δίδω|ϲι τῶν ἀ[ναβαι-
25 νόν|των ὑπὲ[ρ ἐμοῦ καὶ | ϲυναπολ[ογηϲομέ|νων. — δι[ὰ

Possis etiam ἐλ. ὅμωϲ. — 22 Ἡρακλῆϲ Bb. in add., S., Sw., qui in schol. ci. ἢ [Αἴαϲ. Ductus qui in A post H superest, minime P sed O vel C indicat. — 24 ἡ M. Sw.; ὁ M. Bb.

Col. VII. 4 ομεν A pr. — ἀκίνδυνον] cf. Polluc. VIII, 52. — 14 επειταιοι A pr. — 16 πρότεροι Patakis. — 20 αλλαιϲυνϲκευ | A; ϲυνϲκ. retinet Sw. — 27 et 28 in fine vs. ων compendio scr.

Col. VIII. 1—3 rest. Bb. — 4 ἀπολελεῖφθαι Sw. JBL. — ἢ εἰ μὴ μέμνηνται Bb.; ἢ μὴ μεμνημένοιϲ Sh. — 5 περὶ τῶν Bb.; τῶν Sh. — 6 rest. Bb. — 7 ο[ἴημ]α Bb.; οἴηϲιν Sw.; at sic spatium non expletur. οὕτωϲ ἐγκαταλείπειν ἐλπίδα τοῖϲ δικ. Sh. — 8 καταλείπειν παρὰ (Bb.) spatio non prorsus sufficit. — 9—12 rest. Bb. — 13 τοῖϲ φεύγουϲι C.; π[ρὸϲ το]υτουϲὶ Bb. Sw.; το[ῖϲ εἰ]ϲιοῦϲι Sh. — 14—17 rest. Bb. — 18 Ἀ[ρίϲτων S., ἀ[ρτίωϲ ego ed. I; [αὐτὸϲ] Bb. Sw. C., quod cum spatio minus convenit. — ουτοϲϊ h. e. οὑτοϲ-ί A. — 19 ἐνεχείρηϲεν Sw.; ἐνεχ. ποιεῖν K. C.; ἐν. νῦν Sh. Vel ἐν vel ευ vel tale quid (ϲαι) in fine vs. dignoscitur; desiderantur VII fere litterae. — 20 κατηγορίᾳ Bb., dein K.: οὐ|δ᾿ ἀπολ[ογεῖϲθαί τι|ϲι τῶν ἀ[ναγκαίων \ τῶν ὑπὲ[ρ ἐμοῦ | ϲυναπολ[ογηϲομέ|νων δι[δούϲ, ὧν δέομαι \ μὴ

τί δ' οὗτοι | μὴ ἀπο[λογῶνται; | πότερ' οὐ δ[ίκαιόν ἐ|στι IX
τοῖς κρινομέ|νοις τοὺς οἰκείους | καὶ τοὺς φίλους βο- |
ηθεῖν; — ἢ ἔστιν τι ‖ τῶν ἐν τῆι πόλει | *τούτου δη- 5
μοτικώ|τερον, τοῦ τοὺς δυ|ναμένους εἰπεῖν | τοῖς ἀδυνά-
11 τοις τῶν ‖ πολιτῶν κινδυνεύ|ουσι βοηθεῖν; σὺ δὲ | οὐ 10
μόνον περὶ τῶν | συνηγόρων τοὺς λό|γους πεποίησαι,
ἀλ‖λὰ καὶ τὴν ἀπολο|γίαν τὴν ἐμὴν δια|τάττεις, καὶ 15
παραγ|γέλλεις τοῖς δικασταῖς | περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺς ‖
ἀκούειν (καὶ) κελεύειν | με ἀπολογεῖσθαι, | καὶ περὶ ὧν 20
μὴ ἐᾶν | λέγειν. — καὶ τοῦτο | πῶς καλῶς ἔχει, ‖ σὲ 25
μὲν ὅπως ἠβού|λου τὴν κατηγορίαν | ποιήσασθαι, προει- |
δότα δὲ ἃ ἔχω ἐγὼ | δίκαια λέγειν πρὸς | τὰ παρὰ σοῦ X
ἐψευσμέ|να, ὑφαιρεῖσθαί μου ‖ τὴν ἀπολογίαν; — καὶ | 5
ἐμὲ μὲν αἰτιᾶι ἐν τῆι | εἰσαγγελία(ι) καταλύειν | τὸν δῆ-
12 μον παραβαί|ν[ον]τα τοὺς νόμους, ‖ — αὐ[τὸς] δ' ὑπερ- 10
πηδή|σ[ας ἅπ]αντας τοὺς | ν[όμο]υς εἰσαγγελί|α[ν δέδ]ω-
κας ὑπὲρ | ὧν [γρα]φαὶ πρὸς τοὺς ‖ θεσ[μοθ]έτας ἐκ 15
τῶν | νό[μων] εἰσίν, ἵνα | π[ρῶτον μ]ὲν ἀκίν|δ[υνος
εἰσ]ίη(ι)ς εἰς | τὸ[ν ἀγῶνα,] ἔπε[ιτ]α ‖ ἐξ[ῆι σοι τραγ]ω(ι)- 20
δίας | γρ[άψαι εἰς τὴ]ν εἰσαγ|γελ[ίαν οἵασ]περ νῦν |

ἀπολ[ιπεῖν μ', ὁρᾶν δὲ | πότερ' κτέ. Sed ante, non post δι... v. 25 sententiam terminari spatium vacuum in A indicat. Itaque ex parte melius JBL.: οὐδ' ἀποδέξεσθαί φησι τῶν ἀπαντώντων ὑπὲρ ἐμοῦ συναπολογης.· διὰ τί δὴ ἀξιοῖς μὴ ἀποδέχεσθαι; πότερ' κτέ., et S.: οὐδ' ἀποδέχεσθαι ἐφίησι τῶν ἀντερούντων ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ συναπολογησομένων. διὰ τί γὰρ δεῖ μὴ ἀποδέχεσθαι; At v. 21 απολ, non αποδ in A exstat; ibd. extr. ι fuerit et fort. ante eam litt. ω; itaque δίδωισι. — 27 οὐ δίκαιον S.; idem Boehneckio in mentem venit (οὐκ ἔννομον JBL., οὐκ ἔξε|στι Bb.).

Col. IX. 6 τουτων A; τούτου Sw. Cb., cf. Eux. col. 25. — 20 ἀκούειν deleri iubet Sw.; K. et JBL. καὶ inserunt, omissum a librario propter consimilem sequentem syllabam.

Col. X. 1 εχωι A. — 6 εν primo omissum a corr. demum additum. — 11 πάντας Bb. Sw. C. — ἅπαντας τοὺς π[ατρίους Sh. — Quae sequuntur usque ad v. 20 Bb. restituit (v. 18.. ϊης A); deinde scripsit: ἐξιῇς τραγῳδίας γράφων τὴν εἰς. ὥσπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι τ. τὴν γυν. — ἄγαμον ἔνδον καταγηράσκειν. K.: ἐξῇ σοι τρ—ας γράφειν δέον εἰς., οἵασπερ νῦν γέγρ., ὃς ἔμ' αἰτιᾷ ὅτι ταύτῃ τῇ γυναικὶ παρεσκεύασα ἄγ. ἔ. κ., εἴγε

25 γέγρ[αφας, — ὅϲ μ' α]ἰτιᾶι | ὅτι [πολλὰϲ μὲν γ]υ|να[ῖκαϲ ποιῶ] ἀ|γάμ[ουϲ ἔνδον κα]ταγηρ[άϲκειν, πολλ]ὰϲ | δὲ
XI ϲ[υνοικεῖν ο]ἷϲ | οὐ προϲήκει παρὰ | τοὺϲ νόμουϲ. οὐκοῦν | 13
5 ἄλλην μὲν οὐδε|μίαν τῶν ἐν τῆ(ι) πό λει γυναῖκα ἔχειϲ | εἰπεῖν, ἥ(ι)τινι ἐγὼ | τούτων αἴτιόϲ εἰμι, | περὶ ἧϲ δὲ
10 νῦν τὴν | κατηγορίαν πεποίηϲαι, πότερα ὤ(ι)ου (οὐ) προϲ|ήκειν ϲυνοικεῖν ἐγ|δεδομένην Χαρίπ|πω(ι), ἑνὶ τῶν
15 πολι|τῶν, ἢ ἀνέγδοτον ἔνδον καταγηράϲκειν, | ἢ εὐθὺϲ ἐξεδόθη | τάλαντον ἀργυρίου | προϲθέντοϲ αὐτῆι | Εὐφή-
20 μου, — δῆλον ‖ ὅτι οὐ διὰ πονηρίαν, | ἀλλὰ δι' ἐπ(ι)-είκειαν; |

Τούτω(ι) μὲν οὖν ἔξε|ϲτιν (ὦ) ἄνδρεϲ δικαϲταὶ | καὶ 14
25 λέγειν ὅ τι ἂν βού|ληται καὶ καταψεύ|δεϲθαι, ὑμᾶϲ δ'
XII οἶμαι | δεῖν οὐκ ἐκ τῶν | τοῦ κατηγόρου δια|βολῶν περὶ ἐμοῦ | δικάζειν, — ἀλλ' ἐξ ἅπαν|τοϲ τοῦ βίου ὃν βεβί-|
5 ωκα ἐξετάϲανταϲ· ‖ λαθεῖν γὰρ τὸ πλῆθοϲ | τὸ ὑμέτερον οὐκ ἔνι | οὔτε πονηρὸν ὄν|τα οὐδένα τῶν ἐν τῆ(ι) | πό-
10 λει οὔτε ἐπ(ι)εική, ‖ — ἀλλ' ὁ παρεληλυθὼϲ | χρόνοϲ μάρτυϲ ἐϲτὶν | ἑκάϲτωι τοῦ τρόπου | ἀκριβέϲτατοϲ, —
15 ἄλλωϲ | τε δὴ καὶ περὶ τούτων ‖ τῶ]ν αἰτιῶν οἷα αὕτη | 15

τοιάϲδε ϲυνοικεῖν, ὡϲ φήϲ, οὐ προϲήκει κτέ. Pat.: ἐξῆ ϲοι ὥϲπερ τραγ. γράψαι τὴν εἰϲ., ὥϲπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἐγὼ ἐβουλόμην ἅ. ἔ. κ. — JBL.: ἐξῆ ϲοι τραγ. γράφειν (haec etiam Bhn.) εἰϲ τὴν εἰϲ., οἵαϲπερ νῦν γέγρ. — — αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἔπραττον ἅ. ἔ. κ. Tum S.: ὅϲ α]ἰτιᾷ ὅτι π[ολλὰϲ μὲν γ]υνα[ῖκαϲ πέπεικα] ἀγάμ[ουϲ ἔ. κ., πολλ]ὰϲ δὲ ϲ[υνοικεῖν οἷ|ϲ οὐ προϲήκει, παρὰ τ. ν. — Kch.: ὅτι τινὰϲ μὲν τῶν γυναικῶν ἐποίηϲα ἀ. ἔ. κ., τινὰϲ δὲ ϲυνοικεῖν κτέ. Sed cum litterae να v. 25 in A transfixae sint, putandum γυ|ναναικαϲ (vel γυ|ναιναικαϲ) primo fuisse; itaque ποιῶ scripsi pro ἐποίηϲα. — ad v. 17 sqq. (et ad col. VII, 4) referendus Pollucis locus VIII, 52.

Col. XI. 2 οὔκουν Sw. C., recte nisi sequeretur μέν. — 6 ατινι A pr. — 8 ηϲγε A pr. — 10 οὐ add. Kch. — 11 malim προϲῆκον. — 21 επεικειαν A ut XII, 9 επεικη, quae servat Sw.; at pro Eux. col. 26 επεικη in επιεικη correctum reperitur. — 23 ω ανδρεϲ A corr. secundum Bb.; ego nihil reperio nisi ductus quosdam litterarum (HI??) similes supra versum inter N et Δ.

Col. XII. 2 εκπαντοϲ A pr. — 14 τουτω A.

ἐcτ]ίν. ὅcα μὲν γὰρ | τῶ]ν ἀδικημάτων | ἐν ἁ]πάcηι τ(ῆι) ἡλικίαι | τῆ(ι) το]ῦ ἀνθρώπου ‖ ἐνδέ]χεται ἀδική|cαι, ταῦ]- 20
τα μὲν δεῖ | cκοπεῖ]ν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ | ἐγκλή]ματος οὗ ἂν | ἔχηι τις· μο]ιχεύειν ‖ δ' οὐκ ἐνδέ]χεται ἀπὸ | πεν- 25
τήκο]ντα ἐτῶν | ἀρξάμενον,] ἀλλ' ἢ πά|λαι τοιοῦτ]όc ἐcτιν, | ὃ δειξάτωcαν οὗτοι, | ἢ ψευδῆ τὴν αἰτίαν | εἰκὸc XIII
16 εἶναι. — ἐγὼ τοί|νυν ὦ ἄνδρεc δικα‖cταὶ μεθ' ὑμῶν δια-|5
τρίβων ἐν τῆ(ι) πόλει | τὸν ἅπαντα χρόνον, | οὔτε αἰτίαν πονηρὰν | οὐδεμίαν πώποτ' ἔ‖λαβον, οὔτ' ἔγκλη|μά μοι 10
πρὸc οὐδένα | τῶν πολιτῶν γέγο|νεν, οὐδὲ πέφευγα | δίκην οὐδεμίαν, ‖ οὐδ' ἕτερον δεδίωχα, | ἱπποτροφῶν δὲ 15
δια|τετέλεκα φιλοτ[ί]|μωc τὸν ἅπαντα χρό|νον παρὰ δύναμιν ‖ καὶ ὑπὲρ τὴν οὐcίαν | τὴν ἐμαυτοῦ· — ἐcτε|φά- 20
νωμαι δ' ὑπό τε | τῶν ἱππέων πάν|των ἀνδραγαθίαc ‖
17 ἕνεκα καὶ ὑπὸ τῶν | cυναρχόντων. ὑ|μεῖc γάρ με ὦ ἄν-|25
δρεc δικαcταὶ πρῶ|τον μὲν φύλαρχον | ἐχειροτονήcατε, XIV
ἔ|πειτα εἰc Λῆμνον | ἵππαρχον, καὶ ἦρξα ‖ μὲν αὐτόθι 5
δύ' ἔτη | τῶν πώποθ' ἱππαρ|χηκότων μόνοc, | προcκατέμεινα δὲ | αὐτόθι τὸν τρίτον ἐ‖νιαυτόν, οὐ βουλό|μενοc 10
πολίταc ἄν|δραc ἐπὶ κεφαλὴν | εἰcπράττειν τὸν μι|cθὸν
18 τοῖc ἱππεῦcιν ‖ ἀπόρωc διακειμέ|νουc. — καὶ ἐν τούτωι 15
μοι τῶι χρόνωι ἔγ|κλημα μὲν οὐδεὶc | τῶν ἐκεῖ ἐνεκάλε- ‖
cεν οὔτε ἰδία(ι) οὔτε δη|μοcία(ι), — cτεφά|νοιc δὲ τριcὶν 20

---

18 παcηιήλικιαι A. — 19 τῆ add. S. — 20 ἐνδ. ἀδική|cαι Bb. K. JBL. (ἀδικη|θῆναι Sw., quod spatium excedit). εὑρίc]κεται ἀδικη-[θέντα S.; sed de littera χ non dubitandum est. — 22 cκοπεῖν Bb., κρίνειν MO. — 23 sq. πράγ]ματοc οὗ ἂν ἐρᾷ τιc K., quod recepit C. ἀξιώ]ματοc οὗ ἂν [ἔχῃ τιc Bb.; ἀδικήματοc οὗ ἂν ἀδικῇ τιc Sw.; ἁμαρτήματοc οὗ ἂν γένηται S., qui deinde: μ. [δ' οὐδεὶc ἄρ]χεται ἀπὸ [τῶν? πεντήκο]ντα ἐτῶν· [οὐ μὲν οὖν·] ἀλλ' κτέ. Ego in his Bb. potius secutus sum. — 26 πεντήκοντα cum spatio magis convenit quam ἑξήκοντα; unde illud omnes. — 28 πάλαι μοι πρόcεcτιν Bb., sed in addendis π. τοιοῦτόc ἐcτιν, quod cum S. accepi. Litteram ante O non posse fuisse nisi aut Γ, aut T, aut Π, recte affirmat Bb. (π. τιc τοιοῦτόc ἐ. JBL., π. ἀκάθαρτόc ἐ. Bb. ap. eundem; π. τιc ἄcωτόc ἐcτι C.).
Col. XIII. 6 διατρειβων A. — 8 οτε A pr. — 10 λαβων A pr. — ενκλη|μα A., quod retinet Sw. — 17 πολυτ[ι]μωc A pr.
Col. XIV. 4 ἵππαρχον A. — 17 εν|κλημα A. — 20 ἴδια A.

25 ἐϲτε|φανώθην ὑπὸ τοῦ | δ[ήμ]ου τοῦ ἐν Ἡφαι||σ[τί]αι καὶ ἑτέροιϲ | ὑ[πὸ] τοῦ ἐν Μυ⟦ρ⟧ρίνηι· | ἃ [χρ]ὴ τεκμήρια
XV ὑμῖν | ε[ἶνα]ι εἰϲ τοῦτον τὸν | ἀγῶνα, ὡϲ ψευδεῖϲ | κατ' ἐμοῦ (αἱ) αἰτίαι εἰϲίν· | — οὐ γὰρ οἷόν τε τὸν Ἀ|θήνηϲι
5 πονηρὸν ‖ ἐν Λήμνω(ι) χρηϲτὸν | εἶναι, οὐδ' ὑμεῖϲ ὡϲ | τοιοῦτον ὄντα με ἀ|πεϲτέλλετε ἐκεῖϲε, | παρακατατιθέμε- ‖
10 νοι δύο πόλειϲ τῶν | ὑμετέρων αὐτῶν. — |

Ὅϲα μὲν οὖν ἐγὼ | εἶχον ὦ ἄνδρεϲ δι|καϲταὶ ὑπὲρ 19
15 ἐμαυ|τοῦ εἰπεῖν, ϲχεδὸν | ἀκηκόατε· ἐπ[ει]δὴ | δὲ ὁ κατήγορ[ο]ϲ οὐκ ἀ|πείρωϲ ἔχων τοῦ | λέγειν, — εἰωθὼϲ
20 δὲ ‖ πολλάκιϲ ἀγωνίζε|ϲθαι, ἐκάλει ϲυνηγό|ρουϲ τοὺϲ ϲυν-
25 απο⟦λ⟧|λοῦντάϲ τινα τῶν πο|λιτῶν ἀδίκωϲ, δέο||μαι ὑμῶν καὶ ἐγὼ | καὶ ἀντιβολῶ κε|λεῦϲαι κἀμὲ καλέϲαι |
XVI τοὺϲ ϲυνεροῦνταϲ | ἐμοὶ ὑπὲρ τηλικού|του ἀγῶνοϲ —
5 καὶ ἀκοῦ|ϲαι εὐνοϊκῶϲ, εἴ τίϲ | μοι ἔχει τῶν οἰκεί||ων ἢ τῶν φίλων | βοηθῆϲαι, — πολίτηι | μὲν ὄντι ὑμετέρωι, | 20
10 ἰδιώτηι δὲ καὶ οὐκ εἰ|ωθότι λέγειν, — ἀγω||νιζομένω(ι) δὲ καὶ | κινδυνεύοντι οὐ | μόνον περὶ θανάτου, | ἐλάχι-
15 ϲτον γὰρ τοῦτό | ἐϲτιν τοῖϲ ὀρθῶϲ λο||γιζομένοιϲ, ἀλλ' ὑ||πὲρ τοῦ ἐξοριϲθῆναι | καὶ ἀποθανόντα | μηδὲ ἐν τῆι
20 πατρί|δι ταφῆναι. — ἐὰν οὖν ‖ κελεύητε ὦ ἄνδρεϲ | δικαϲταί, καλῶ τινα | βοηθήϲοντα. ἀνά|βηθί μοι Θεόφιλε |
25 καὶ ϲύνειπε ὅ τι ἔχειϲ· ‖ κελεύουϲιν οἱ δικα|ϲταί. |

Ἀπολογία ὑπὲρ | Λυκόφρονοϲ. |

— 21 δημοϲιαουδειϲ A pr.; corrector ουδειϲ ut delendum notavit. — 27 sq. ἃ [δ]ὴ — ἐ[ϲτι]ν Bb.; ἃ δεῖ — εἶναι S.; sed δὴ spatio non sufficit, δεῖ cum eis quae discernuntur minus convenit. δὴ — ἔϲτω non recte Sh.

Col. XV. 2 αἱ αἰτ. Bb. in adnot., Sw., C.; αἱ κ. ἑ. αἰτ. ci. West. — 22 ϲυναπολ|λυνταϲ A pr.; corrector ο adscripsit. — 25 εγωι A. — 26 αντιβολωι A.

Col. XVI. 4 μου A pr. — 8 ϊδιωτηι A. — 12 μονπερι A pr. — 25 Ante hunc proximumque versum atque etiam infra multae lineae obliquae pictae sunt, quae clausulam denotant. Item supra infraque subscriptionis utrumque versum aliquot lineae conspiciuntur. Cf. finem or. III.

III.

ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. |

1 Ἀλλ' ἔγωγε ὦ ἄνδρες | δικασταί, ὅπερ καὶ | πρ
τοὺς παρακαθη|μένους ἀρτίως ἔλε||γον, θαυμάζω, εἰ
προσίσταντα ἤδη | ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰς|αγγελίαι. –
μὲν γὰρ | πρότερον εἰσηγγέλ||λοντο παρ' ὑμῖν Τιμό|μ
καὶ Λεωσθέ|νης καὶ Καλλίστρα|τος καὶ Φίλων ὁ ἐξ
ναίων καὶ Θεότιμος || ὁ Σηστὸν ἀπολέσας | καὶ ἕ
τοιοῦτοι· | — καὶ οἱ μὲν αὐτῶν | ναῦς αἰτίαν ἔχο
προδοῦναι, οἱ δὲ || πόλεις Ἀθηναίων, | ὁ δὲ ῥήτωρ
2 λέγειν | μὴ τὰ ἄριστα τῶι δή|μωι· — καὶ οὔτε τού
πέντε ὄντων οὐ||δεὶς ὑπέμεινε τὸν | ἀγῶνα, ἀλλ' ι
ᾤ(ι)χον|το φεύγοντες ἐκ | τῆς πόλεως, οὔτ' ἄλ|λοι π
λοὶ τῶν εἰς|αγγελλομένων, | ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν
εἰσαγγελίας τινὰ | κρινόμενον ὑπα||κούσαντα εἰς τὸ
καστήριον· — οὕτως | ὑπὲρ μεγάλων ἀδι|κημάτων
3 περι|φανῶν αἱ εἰσαγγε||λίαι τότε ἦσαν. — νυνὶ | δ
γι(γ)νόμενον | ἐν τῆι πόλει πάνυ | καταγέλαστόν ἐσ

Col. XVII. Inscriptio litteris quas nunc cursivas voc exarata est, sicut ea quam supra p. 1 rettuli.

Col. XVIII. 6 ηδηι A. — 13 ἐξ Ἀναίων] ὁ Αἰξωνεύς (καιεύς, Ξυπεταίων) ci. Sw.; ἐξ Ἰωνιδῶν ci. MO.; Laves sic] refingit: — καὶ Λεωθ. καὶ Κάλλιππος ὁ Φίλωνος ὁ Αἰξωνεὶ Θεότ. ὁ Σ. ἀ. καὶ Καλλίστρατος· καὶ οἱ κτέ. — 17 καὶ del. 23 τουτω̄ A. — 25 οὐδ' εἷς Sw.

Col. XIX. 3 ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν a corr. supra colu adscriptum; de notis adhibitis v. praef. — 6 δικαστηςριον 10 τουτο A pr. — 11 γίγνομαι et γιγνώσκω, quemadmodu quibusdam locis etiam scriptum est, Hyperidi ubique res

15 — Διογνίδης μὲν καὶ ‖ Ἀντίδωρος ὁ μέτοι|κος εἰσαγγέλλονται | ὡς πλέονος μισθοῦν|τες τὰς αὐλητρίδας | ἢ ὁ
20 νόμος κελεύει, ‖ — *Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πει|ραιέως ὅτι εἰς Ἁλι|μουσίους ἐνεγρά|φη], Εὐξένιππος | δ' ὑ]πὲρ τῶν
25 ἐνυπνί|ων] ὧν φησιν ἑω|ρακέ]ναι· ὧν οὐδε|μ[ία] δήπου
XX τῶν αἰ|τι[ῶ]ν τούτων οὐδὲν | κοινωνεῖ τῶ(ι) εἰσ|αγγελτικῶι νόμωι. — |
5 Καίτοι ὦ ἄνδρες δικα|σταὶ ἐπὶ τῶν δημοσί|ων ἀγώνων οὐ χρὴ | τοὺς δικαστὰς πρότε|ρον τὰ καθ' ἕκαστα | 4
10 τῆς κατηγορίας ὑπο|μένειν ἀκούειν, ‖ πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνος | καὶ τὴν ἀντιγραφὴν | ἐξετάσωσιν εἰ
15 ἔστιν | ἐκ τῶν νόμων ἢ ‖ μή· — οὐ μὰ Δία οὐχ ὥσ|περ ἐν τῆ(ι) κατηγορία(ι) | Πολύευκτος ἔλεγεν, ο[ὐ | φάσκων
20 δεῖν τοὺς | ἀπολογουμένους ‖ ἰσχυρίζεσθαι τῶ(ι) εἰσ|αγγελτικῶ(ι) νόμωι, | ὃς κελεύει κατὰ τῶν | ῥητόρων αὐ-
25 τῶν | τὰς εἰσαγγελίας ε[ἶ]|ναι περὶ τοῦ λέγει[ν | μὴ ⟦οὐ⟧
XXI τὰ ἄριστα τῶι | δήμωι, οὐ κατὰ πάν|των Ἀθηναίων. |
— ἐγὼ δὲ οὔτε πρότε|ρον οὐδενὸς ἂν μνη|σθείην ἢ 5
5 τούτου, ‖ οὔτε πλείους οἶμαι | δεῖν λόγους ποιεῖ|σθαι περὶ ἄλλου τινός, ἢ | ὅπως ἐν δημοκρα|τίαι κύριοι οἱ
10 νόμοι ‖ ἔσονται, καὶ αἱ εἰσαγ|γελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρί|σεις

Cb.; Bb. Sw. C. codicem sequuntur. — 13 ειναι A pr., εστιν A corr. — 14 Διογνίδης nomen iniuria tentavit Cb.; Διογενείδης potius, quod reponere vult, insolentius derivatum est (Kühner Gr. I, 2³, 283). Δίογνις est C. I. A. I, 164. — 17 cf. Aristot. Πολ. Ἀθ. c. 50, 2. πλείονος West. — 20 αγησικλης A; corr. Bb. collato Harpocrationis loco (s. v. Ἀγ.): περὶ Ἀγασικλέους Ὑπ. λέγει κτέ. — 21 Πειραιῶς Cb. solus. — 25 ἑορακέναι Cb. solus. — 26 sq. neglegentiam quae est in τούτων repetito postquam praecessit ὧν alii defendunt (cf. etiam Iambl. Protr. p. 103, 18 Pist., ex Antiphonte sophista ut puto); Patakis καὶ ὅμως οὐδεμία conicit; S. ἀλλ' οὐδεμία; Cb. τῶν δ' αἰτ. τ. οὐδεμία δήπου.

Col. XX. 1 ουδε|νι A pr.; ουδε|ν A corr. — 10 πρὶν (ἂν) αὐτὸ ci. Sw., probav. Cb. S. — 12 cf. Harpocr. v. ἀντιγραφή (frg. 258 S.). — καὶ del. Jernstedt (Observat. Antiphont. p. 29). — 13 εξετασιν A pr. — 15 μή tollere vult Cb., cui praeter Sw.¹ et West. nemo assensus est. — 17 ὁ φάσκων mire Sp. — 23 ῥητόρων ὄντων S., propter col. 39, 20. 18, 21. 23, 9. — 26 μὴ οὐ nemo defendit praeter JBL.

κατὰ τοὺc νό|μουc εἰcί[[c]]αcιν εἰc | τὸ δικαcτήριον· — διὰ || τοῦτο γὰρ ὑμεῖc ὑπὲρ | ἁπάντων τῶν ἀδι|κημάτων, 1 ὅcα ἔcτιν | ἐν τῆ(ι) πόλει, νόμουc | ἔθεcθε χωρὶc περὶ ||
6 ἑκάcτου αὐτῶν. | — ἀcεβεῖ τιc περὶ τὰ. ἱερά· | γραφαὶ 2 ἀcεβείαc | πρὸc τὸν βαcιλέα. | — φαῦλόc ἐcτι πρὸc || τοὺc ἑαυτοῦ γονεῖc· | ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου | κάθη[ται]. 2 — παράνο|μά τιc ἐν τῆ(ι) πόλει | γράφει· θεcμοθε|τῶν 3 cυνέδριον ἔcτι. | — ἀπαγωγῆc ἄξια ποι|εῖ· ἀρχὴ τῶν ἕνδεκα || καθέcτηκε. — τὸν αὐ|τὸν δὲ τρόπον καὶ ἐ|πὶ 5 τῶν ἄλλων ἀδικη|μάτων ἁπάντων | καὶ νόμουc καὶ ἀρ-|| χὰc καὶ δικαcτήρια | τὰ προcήκοντα ἑκά|cτοιc αὐτῶν 1
7 ἀπέδο|τε. — ὑπὲρ τίνων οὖν | *ᾤιεcθε δεῖν τὰc εἰ||caγ- 1 γελίαc γίγνεcθαι; | τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαcτον | ἐν τῶι νόμωι ἐγρά|ψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ(ι) | μηδείc. — ἐάν τιc, φηcί, || τὸν δῆμον τὸν Ἀθη|ναίων καταλύη(ι)· — 2 εἰ|κότωc ὦ ἄνδρεc δικα|cταί· — ἡ γὰρ τοιαύτη αἰ|τία οὐ παραδέχεται || cκῆψι[ν ο]ὐδεμίαν | οὐδενὸc οὐδ' ὑπω-| 2 μοcίαν, ἀλλὰ τὴν | ταχίcτην αὐτὴν δεῖ | εἶναι ἐν τῶι 3
8 δικα|cτηρίωι· — ἢ cυνίηι | ποι ἐπὶ καταλύcει | τοῦ δήμου ἢ ἑταιρι||κὸν cυναγάγη(ι), ἢ ἐάν | τιc πό- 5 λιν τινα προ|δῶι ἢ ναῦc ἢ πεζὴν | ἢ ναυτικὴν cτρατι|άν, ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ || λέγηι τὰ ἄριcτα τῶι| 1 δήμωι τῶι Ἀθηναί|ων χρήματα λαμβά|νων· — τὰ μὲν ἄνω | τοῦ νόμου κατὰ πάν||των τῶν πολιτῶν | 1 γράψαντεc, — ἐκ πάντων | γὰρ καὶ τἀδικήματα | ταῦτα

Col. XXI. 22 γραφαιβαcεβειαc A pr. (eodem fortasse errore quo col. 9, 20 ἀκούειν κελεύειν pro ἀκ. καὶ κελεύειν scripsit); γραφαιαcεβ. A corr. Itaque εἰcὶν desiderat Bb.; inserit Cb. post γραφαί, K. Sw.[1] post ἀcεβ., L. C. Cp. post βαc. Cf. Lyc. § 12. Contra γράψαι ci. S. (ego ed. 2). — 23 βαcιλεαι A [sec. Bb. A pr.]. — 25 γονέαc Cb. At v. C. I. A. II, 243. 251. 263. 589. 612.

Col. XXII. 1 γραφη A pr. — 4 αχρη A pr. (ἡ) ἀρχὴ S. — 10 δικαcτηριαι A. — 12 αποδοτε A pr. — 14 ᾤεcθε Cb., οιεcθε A. Cf. or. V, c. 5, 23. — 21 καταλυcη A. — 23 τοιαυτηι A. — 27 υπωμθcιαν A pr., quod puncto sub mediam lineolam Θ litterae posito correctum est.

Col. XXIII. 1 εἰcιέναι εἰc τὸ δικαcτήριον ci. Bakius ap. Cb.; κρ[[ε]]ῖναι ἐν Halbertsma. — 3 που A pr. — 16 πάντω A. —

20 γένοιτ' ἄν· — τὸ | δὲ τελευταῖον τοῦ ‖ νόμου κατ' αὐτῶν τῶν ῥη|τόρων, παρ' οἷς ἔςτιν | καὶ τὸ γράφειν τὰ
25 ψη|φίςματα. — ἐμαίνε|cθε γὰρ ἄν, εἰ ἄλλον τι‖νὰ τρό- 9
πον τὸν νό|μον τοῦτον ἔθε|cθε ἢ οὕτως, — εἰ τὰς | μὲν
IV τ[ι]μὰς καὶ τὰς | ὠφελίας ἐκ τοῦ λέ|γειν οἱ ῥήτορες καρ-|
5 ποῦνται, τοὺς δὲ κιν|δύνους ὑπὲρ αὐτῶν ‖ τοῖς ἰδιώταις ἀνεθή|κατε. — ἀλλ' ὅμως Πολύ|ευκτος οὕτως ἐςτὶν | ἀν-
10 δρεῖος, ὥςτε εἰς|αγγελίαν διώκων ‖ οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς | φεύγοντας τῶι εἰς|αγγελτικῶι νόμωι | χρῆςθαι. — καὶ 10
15 οἱ μὲν | ἄλλοι πάντες κατή‖γοροι, ὅταν οἴωνται | δεῖν ἐν τῶι προτέρωι | λόγωι ὑφελεῖν τῶν | φευγόντων τὰς
20 ἀπο|λογίας, — τοῦτο παρα‖κελεύονται τοῖς δι|κασταῖς, μὴ ἐθέλειν | ἀκούειν τῶν ἀπολο|γουμένων, ἐάν τι|νες ἔξω
25 τοῦ νόμου ‖ λέγωςιν, ἀλλ' ἀπαν|τᾶν πρὸς τὰ λεγόμε|να καὶ κελεύειν τὸν | νόμον ἀναγι(γ)νώ|cκειν· — cὺ δὲ
XV τοὐναν|τίον τὴν εἰς τοὺς νό|μους καταφυγὴν ἐκ | τῆς
5 ἀπολογίας οἴει | δεῖν ἀφελέςθαι Εὐξε‖νίππ[ο]υ. —

Καὶ πρὸς τού|τοις οὐδὲ βοηθεῖν οὐ|δένα φῄς δεῖν 11
αὐτῷ(ι) | οὐδὲ cυναγορεύειν, | ἀλλὰ παρακελεύῃ(ι) τοῖς ‖
10 δικασταῖς μὴ θέλειν | ἀκούειν τῶν ἀναβαι|νόντων. — καίτοι τί | τού(του) τῶν ἐν τῇ(ι) πόλει | βέλτιον ἢ
15 δ[ημο‖]τικώτερόν ἐςτι, πολ|λῶν καὶ ἄλλων κα|λῶν ὄντων,

---

20 καταtωνρητορων A pr. — 24 αλλοτια|να A pr.: corr. N addidit et A transfixum delevit. — 27 ἠ^ει^τας A., puncto supra H litteram addito; unde εἰ τὰς omnes praeter C., qui ἢ εἰ τὰς edidit. Cobeto tamen post οὕτως aliqua intercidisse videntur. cf. L.[1] p. 518; Gebauer argum. ex. contr. p. 179 sq.

Col. XXIV. 1 ὠφελείας West. — 3 ἐκαρποῦντο K., qui et αὑτῶν v. 4 scribendum putavit, sed postea et ipse αὐτῶν agnovit. — 9 εισαγγελιας A pr. — 21 μὴ θέλειν West ut c. 25, 10. — 23 εαντι·|νες A.; ἐάν τι Cb. — 27 K.[1] post κελεύειν excidisse putat τὸν γραμματέα.

Col. XXV. 7 φηc ubique A, quam scripturam non mutavi. — 9 παρακελεύει Cb. — 10 μὴ ἐθέλειν Cb. — 13 τούτου τῶν Cb.[1]: τούτου Sw. Cb. Cp. MO.; retinent τούτων ceteri, coll. pro Lyc. col. 9, 6. C. tamen quod utrobique illud vocabulum cum ἐν τῇ πόλει coniungit, hoc loco coactus est τούτων τῶν conicere. — 14 βελτειον A.

ἢ ὁπό|ταν τιϲ ἰδιώτηϲ εἰϲ ἀ|γῶνα καὶ κίνδυνον ‖ κατα- 20
ϲτὰϲ μὴ δύ|νηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ | ἀπολογεῖϲθαι, τούτωι |
τὸν βουλόμενον | τῶν πολιτῶν ἐξεῖ|ναι ἀναβάντα βο- | 25
ηθῆϲαι καὶ τοὺϲ δικα|ϲτὰϲ ὑπὲρ τοῦ πράγμα|τοϲ τὰ δί-
12 καια διδάξαι; | ἀλλὰ νὴ Δία αὐτὸϲ τοι|ούτωι πράγματι XI
οὐ | κέχρηϲαι. ἀλλ' ὅτ' ἔφευ|γεϲ τὸν ἀγῶνα ὑπ' Ἀλε-‖
ξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, δέκα μὲν ϲυν|ηγόρουϲ ἐκ τῆϲ Αἰγῆι-| 5
δοϲ φυλῆϲ ἠ(ι)τήϲω, | ὧν καὶ ἐγὼ ε[ἷ]ϲ ἦν αἱ|ρεθεὶϲ ὑπὸ
ϲοῦ, ἐκ δὲ ‖ τῶν ἄλλων [Ἀ]θηναί|ων ἐκάλειϲ ἐπὶ τὸ | 10
δικαϲτήριον τοὺϲ βο|ηθήϲοντάϲ ϲοι. — καὶ τὰ | μὲν ἄλλα
τί δεῖ λέ|γειν; αὐτῶι δὲ τούτωι | τῶι ἀγῶνι πῶϲ κέ- | 15
χρηϲαι; οὐ κατηγόρη|ϲαϲ ὁπόϲα ἐβούλου; οὐ | Λυκοῦργον
ἐκάλειϲ ‖ ϲυγκατηγορήϲον|τα, οὔτε τῶι λέγειν | οὐδενὸϲ 20
τῶν ἐν τῆ(ι) | πόλει καταδεέϲτερον | ὄντα, παρὰ τού-
13 τοιϲ τε ‖ μέτριον καὶ ἐπιει|κῆ δοκοῦντα εἶναι; | — εἶτα 25
ϲοὶ μὲν ἔξεϲτι | καὶ φε[ύ]γοντι τοὺϲ | βοηθήϲονταϲ κα- |
λε[ῖ]ν καὶ διώκοντι | το[ὺϲ] ϲυγκατηγόρουϲ | ἀναβιβά- XI
ϲαϲθαι, ὃϲ οὐ | μόνον ὑπὲρ ϲεαυτοῦ ‖ δύναϲαι εἰπεῖν, 5
ἀλ|λὰ καὶ ὅλη(ι) πόλει πρά|γματα παρέχειν ἱκα|νὸϲ εἶ,
— Εὐξενίππω(ι) | δ' ὅτι ἰδιώτηϲ ἐϲτὶ καὶ ‖ πρεϲβύτεροϲ 10
οὐδὲ τοὺϲ | φίλουϲ καὶ τοὺϲ οἰκεί|ουϲ ἐξέϲται βοηθεῖν, |
εἰ δὲ μή, διαβληθήϲον|ται ὑπὸ ϲοῦ; —
14 Νὴ Δία, ‖ τὰ γὰρ πεπραγμένα | αὐτῶι δεινά ἐϲτι 15
καὶ | ἄξια θανάτου, ὡϲ ϲὺ | λέγειϲ ἐν τῆι κατη|γορία(ι).
ϲκέψαϲθε δὴ ὦ ‖ ἄνδ[ρ]εϲ δικαϲταὶ κα|θ' ἓν ἕκαϲτον αὐ- 20
τῶν | ἐξετάζοντεϲ. — ὁ δῆ|μοϲ προϲέταξεν | Εὐξενίππωι

Col. XXVI. 1 μὰ Δία requirebat pridem Cb. — τοι τούτῳ Patakis, τοι οὕτω τῷ Hertlein (Polyaen. p. 13), τοι ϲὺ τῷ S., τῶι πρ. οὐχ οὕτω Kaibel. — 4 αγωνατουε|ξουουδεκα A pr.; corrector deletis ΤΟΥ litteram Ε mutavit in Π et ΥΠΑΛΕ post vs. adscripsit; porro v. 5 ανδρ post Ξ et deinde τουεξοι supra vs. addidit. — 6 sq. αιγηι|ιδοϲ h. e. Αἰγηῖδοϲ A, quae est forma poëtica, non Attica. — 7 ητηϲωι A. — εγωι A. — 13 κατα A pr. — 16 τουαγωνοϲ A pr. — 18 ου a correct. additum. οὐ, κατηγορήϲαϲ ὁπ. ἐβ., ⟦οὐ⟧ Λ. Halbertsma. — 20 ϲυνκατ. A. Sw. — 24 τουτοιϲι om. τε A pr.? — 25 επεικηι A pr.; επιεικηι corr.
Col. XXVII. 2 ϲυνκατηγορουϲ A. Sw. — 6 ὅλῃ τῇ πόλει Cb.

25 τρίτωι ‖ αὐτῶι ἐγκατακλιθῆ|ναι εἰς τὸ ἱερόν, οὗτος | δὲ
XVIII κοιμηθεὶς ἐνύ|πνιόν φησιν ἰδεῖν, | ὃ τῶι δήμωι ἀπαγ- |
γεῖλαι. — τοῦτ' εἰ μὲν ὑ|πελάμβανες ἀληθὲς | εἶναι, καὶ
5 ὃ εἶδεν ἐν ‖ τῶι ὕπνωι τοῦτ' αὐτὸν | ἀπαγγεῖλαι πρὸς
τὸν | δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ, | ἃ ὁ θεὸς αὐτῶι προσέ|ταττε
10 ταῦτ' ἐξαγγείλας ‖ πρὸς Ἀθηναίους; — εἰ | δέ, ὥσπερ 15
νυνὶ λέγεις, | ἡγοῦ αὐτὸν καταψεύ|σασθαι τοῦ θεοῦ καὶ |
15 χαριζόμενόν τισι μὴ ‖ τἀληθῆ ἀπηγγελκέ|ναι τῶι δήμωι,
οὐ ψή|φισμα ἐχρῆν σε πρὸς | τὸ ἐνύπνιον γράφειν, |
20 ἀλλ' ὅπερ ὁ πρότερος ‖ ἐμοῦ λέγων εἶπεν, | εἰς Δελφοὺς
πέμψαν|τα πυθέσθαι παρὰ τοῦ | θεοῦ τὴν ἀλήθειαν. | —
25 σὺ δὲ τοῦτο μὲν οὐ‖κ ἐποίησας, ψήφισμα | δὲ αὐτοτελὲς
ἔγραψας | κατὰ δυοῖν φυλαῖν | οὐ μόνον ἀδικώτατον, |
XXIX ἀλλὰ καὶ ἐναντίον | αὐτὸ ἑαυτῶι· — δι' ὅπερ | ἥλως
παρανόμων, | οὐ δι' Εὐξένιππον. ‖

5 Ἐξετάσωμεν δὲ περὶ | αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρό|πον. 16
— αἱ φυλαὶ σύνδυο | γενόμεναι τὰ ὄρη | τὰ ἐν Ὠρω-
10 πῶι διεί‖λοντο, τοῦ δήμου | αὐταῖς δόντος. τοῦτο | τὸ
ὄρος ἔλαχεν Ἀκαμαν|τὶς καὶ Ἱπποθ[[ο]]ωντίς. — | ταύτας
15 τὰς φυλὰς ἔγρα‖ψας ἀποδοῦναι τὸ ὄρος | τῶι Ἀμφιαράωι
καὶ τὴν | τιμὴν ὧν ἀπέδον|το, ὡς πρότερον τοὺς | ὁρι-
20 στὰς τοὺς πεντή‖κοντα ἐξελόντας αὐ|τὸ τῶι θεῶι καὶ
ἀφο|ρίσαντας, καὶ οὐ προσ|ηκόντως τὰς δύο φυ|λὰς ἐχού-
25 σας τὸ ὄρος. — ‖ μικρὸν δὲ διαλιπὼν | ἐν ταὐτῶ(ι) 17
ψηφίσματι | γράφεις τὰς ὀκτὼ | φυλὰς *πορίσαι *τοῖν |
XXX δυοῖν φυλαῖν τὰ διά|φορα καὶ ἀποδοῦναι, | ὅπως ἂν μὴ

---

25 ενκατακλιθηναι A. Sw.; ἐγκατακλινῆναι Cb. — 26 ϊερον A.
Col. XXVIII. 3 αληθη A pr.; αληθες A corr. Tamen illud secutus est Sw. — 7 αδικια (ἀδικῖ ἃ) A pr.; αδικει del. α corr., qui ά (sic) ante v. 8 addidit. Etiam in ηγου v. 12 spiritus nota conspicitur. — 12 κατεψεΘσθαι Patakis. — 19 ποτερος A pr. — 20 ειπειν A pr.
Col. XXIX. 8 ορηι A. — 11 τὸ αὐτὸ ὄρος K. — 12 ἔλαχον Cb., recte fortasse; ἐλαχέτην West. — 13 sustuli poëticam formam Ἱπποθοωντίς. — 19 πεντηι A. — 27 οκτωι A. — 28 πορίσαι Cb.: ποιησαι. — τοῖν Westermann (Ind. graec. hyper. 8, p. 16) S.: ταν A, ταῖν Bb. (quod et ipsum ferri potest, v. E. Hasse d. Dualis im Attischen p. 17).

ἐλαττῶν|ται. — καίτοι εἰ μὲν ἴδι||ον (ὂν) τῶν φυλῶν 5
ἀφη(ι)|ροῦ τὸ ὄρος, πῶς οὐκ ὀρ|γῆς ἄξιος; — εἰ δὲ μὴ |
προσηκόντως εἶχον | αὐτό, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, || διὰ τί 10
τὰς ἄλλας φυλὰς | ἔγ[ρ]αφες αὐταῖς προσ|αποδιδόναι ἀρ-
γύριον; | ἀγαπητὸν γὰρ ἦν *αὐ|ταῖς εἰ τὰ τοῦ θεοῦ ἀπο||
δώσουσιν καὶ μὴ | προσαποτ(ε)ίσουσι ἀρ|γύριον. — 15

18 Ταῦτ' ἐν τῶι δικα|στηρίωι ἐξεταζόμε|να οὐκ ὀρθῶς
ἐδόκει || γεγράφθαι, ἀλλὰ κατε|ψηφίσαντό σου οἱ δι|κα- 20
σταί. εἶτ' εἰ μὲν ἀπέ|φυγες τὴν γραφήν, | οὐκ ἂν κατε-
ψεύσατο || οὗτος τοῦ θεοῦ, ἐπει|δὴ δὲ συνέβη σοι ἁλῶ- | 25
ναι, Εὐξένιππον δεῖ | ἀπολωλέναι; — καὶ σοὶ | μὲν XXXI
τῶι τοιοῦτο ψή|φισμα γράψαντι πέν|τε καὶ εἴκοσι δρα-
χμῶν | ἐτιμήθη, — τὸν δὲ || κατακλιθέντα εἰς τὸ | ἱερὸν 5
τοῦ δήμου κε|λεύσαντος μηδ' ἐν | τῆι Ἀττικῆ(ι) δεῖ *τε-
θάφθαι; |

19 Ναί· — δεινὰ γὰρ ἐποίη||σεν περὶ τὴν φιάλην, | ἐάσας 10
Ὀλυμπιάδα ἀ|ναθεῖναι εἰς τὸ ἄγαλ|μα τῆς Ὑγιείας. —
τοῦτο | γὰρ ὑπολαμβάνεις, || ἐφόδιον ἑαυτῶ(ι) εἰς | τὸν 15
ἀγῶνα τὸ ἐκεί|νης ὄνομα παραφέ|ρων καὶ κολακεί|αν
ψευδῆ κατηγορῶν || Εὐξενίππου, μῖσος | καὶ ὀργὴν αὐ- 20
τῶ(ι) συλ|λέξειν παρὰ τῶν | δικαστῶν. — δεῖ δὲ ὦ |
βέλτιστε μὴ ἐπὶ τῶ(ι) || Ὀλυμπιάδος ὀνό|ματι καὶ τῶ(ι) 25

Col. XXX. 5 ἴδιον (ὂν) Cb. Patakis Sw.[1] Cp. JBL.; ἴδιον C. — 7 ἄξιος (εἶ); εἰ Sw. Cb. Cp., ἄξιον; εἰ Langius ap. Sw. — Eo difficilius hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξ. spatium vacuum est in codice; neque praesens tempus aptum est. Num igitur ὀργῆς (ἦσθα) ἄξιος? cf. v. 13. — 12 τἀργύριον Cb. — 14 αυτοις A, quod retinet L. — 22 ετει A pr. — 23 απεφέυγες A.

Col. XXXI. 4 ετειμηθηι A. — 5 κατακλινέντα Cb. — 6 ϊερον A. — τεταφ|ναι A pr.; τεταφθαι|ναι A corr. Τεταφέναι exstiterit; inde interpunctionis signum nono demum versui suppositum. — τεθάφθαι· δεινὰ Bb.; ταφῆναι· δεινὰ Sw. Cp. JBL.; ταφῆναι. (νὴ Δία), δεινὰ Cb. Sw.[1]; ταφῆναι. ναί· δεινὰ L. Ipse K. et C. secutus sum. Ναί in figura subiectionis usurpatur or. IV, c. 7, 2 (Din. 1, 7. Andoc. 3, 26 al.). de τεθ. cf. Gebauer argum. ex contr. p. 176. — 9 δεινγαρ A pr. — 13 υγειας A pr. — τούτῳ Sw.; οὕτω K., quo reiecto idem K. ἕξειν καὶ post ἀγῶνα excidisse putavit. — 15 σαυτῷ Cb. — 18 κολαζεια|ανψευδει A pr. — 21 συν|λεξειν A Sw. — 24 των ut videtur A pr.

XXXII Ἀλεξάν|δρου τῶν πολιτῶν | τινα ζητεῖν κακόν | τι ἐργάςαςθαι, ἀλλ' ὅ|ταν ἐκεῖνοι πρὸς τὸν | δῆμον τὸν 20
5 Ἀθηναί||ων ἐπιςτέλλωςι μὴ | τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προς- | ήκοντα, τότε ἀναςτάν|τα ὑπὲρ τῆς πόλεως | ἀντιλέγειν
10 καὶ πρὸς || τοὺς ἥκοντας παρ' αὐ|τῶν δικαιολογεῖςθαι | καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν | Ἑλλήνων ςυνέδρι|ον πορεύεςθαι
15 βοη||θήςοντα τῆι πατρίδι. — | ςὺ δ' ἐκεῖ μὲν οὐδε|πώποτε ἀνέςτης | οὐδὲ λόγον περὶ αὐ|τῶν ἐποιήςω, ἐνθά- ||
20 δε δὲ μιςεῖς Ὀλυμ|πιάδα ἐπὶ τῶι ἀπο|λέςαι Εὐξένιππον, |
25 καὶ φῂς κόλακα αὐτὸν | εἶναι ἐκείνης καὶ || Μακεδόνων·
XXXIII — ὃν ἐ|ὰν δείξῃ(ι)ς ἀφιγμέ|νον πώποτε εἰς Μα|κεδονίαν, ἢ ἐκεί|νων τινὰ ὑποδεξά|μενον εἰς τὴν αὐ|τοῦ οἰ- 21
5 κίαν, ἢ χρώμε||νον τῶν ἐκεῖθέν τινι | ἢ ἐντυγχάνοντα, | ἢ λόγους καὶ ούςτι|ναςοῦν ἢ ἐπ' ἐργα|ςτηρίου ἢ ἐν τῆ(ι)
10 ἀγο||ρᾶι ἢ ἄλλοθί που περὶ | τούτων τῶν πραγμά|των εἰρηκότα, καὶ | μὴ κοςμίως καὶ με|τρίως τὰ αὐτο ὑπράτ- ||
15 τοντα ὥςπερ εἴ τις | καὶ ἄλλος τῶν πολι|τῶν, χρηςάςθωςαν | αὐτῶ(ι) οἱ δικαςταὶ ὅ τι | βούλονται. — εἰ γὰρ 22
20 ταῦ||τα ἦν ἀληθῆ ἃ κατη|γορεῖς, οὐκ ἂν ςὺ μόνος | ἤ(ι)δεις, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλ|λοι πάντες οἱ ἐν τῆι | πόλει, ὥςπερ
25 καὶ περὶ || τῶν ἄλλων ὅςοι τι | ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέ|γουςιν
XXXIV ἢ πράττουςιν, | οὐ μόνον αὐτοί, ἀλ|λὰ καὶ οἱ ἄλλοι
5 Ἀθη|ναῖοι ἴςαςι καὶ τὰ παι|δία τὰ ἐκ τῶν διδα||ςκαλείων καὶ τῶν ῥη|τόρων τοὺς παρ' ἐκεί|νων μιςθαρνοῦν|τας
10 καὶ τῶν ἄλλων | τοὺς ξενίζοντας || τοὺς ἐκεῖθεν ἥκον|τας καὶ ὑποδεχομέ|νους καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς | ὑπαντῶντας
15 ὅταν | προςίωςι· καὶ οὐδα||μοῦ ὄψει οὐδὲ παρ' ἑ|νὶ τούτων Εὐξένιπ|πον καταριθμούμε|νον· — ςὺ δ' ἐκείνων | 23

Col. XXXII. 12 τῶ A. — 20 μειςειc A. — 26 αφειγμενον A.
Col. XXXIII. 5 τινι in margine additum. — 7 λογουςς A pr. — 17 χρηςάςθων Cb.
Col. XXXIV. 1 οὗτοι [Cb.], ut intellegantur iudices, quod probant K. Cp. Cb. At hic est sensus: „non hercle occulta res est, ut ipsi modo sibi conscii sint". Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum eis adscribatur. Neque magis post ἴςαςι excidit γάρ (K[1]). — 14 προΐωςι Cb. Pat. Cp. JBL., quod et ipsum non necessarium est. „Cum advenientes in urbem eos prospiciant, in viam oc-

μὲν οὐδένα κρίνεις ‖ οὐδ' εἰς ἀγῶνα καθί|στης, οὓς πάν- 20
τες ἴσα|σι ταῦτα πράττοντας, | κατ' Εὐξενίππου δὲ | κο-
λακείαν [κ]ατηγο‖ρεῖς, οὗ ὁ βίος τὴν αἰτί|αν οὐ παρα- 25
δέχεται. | καίτοι, εἰ νοῦν εἶχες, | περί γε τῆς φιάλης | XX
τῆς ἀνατεθείσης | οὔτ' ἂν Εὐξένιππον ‖ ἠ(ι)τιῶ, οὔτ' ἂν 5
ἄλλον | λόγον οὐδένα ἐνταῦ|θα ἐποιήσω· οὐ γὰρ | ἁρ-
μόττει. — διὰ τί; καί | μου τὸν λόγον ὦ ἄν‖δρες δικα- 10
σταὶ ἀκούσα|τε, ὃν μέλλω λέγειν. | (—)

24 Ὑμῖν Ὀλυμπιὰς ἐγ|κλήματα πεποίηται | περὶ τὰ ἐν
Δωδώνη(ι) ‖ οὐ δίκαια, ὡς ἐγὼ δὶς | ἤδη ἐν τῶι δήμωι | 15
ἐναντίον ὑμῶν | καὶ τῶν ἄλλων Ἀθη|ναίων πρὸς τοὺς
ἥ‖κοντας παρ' αὐτῆς ἐ|ξήλεγξα οὐ προσήκον|τα αὐτὴν 20
ἐγκλήμα|τα τῆ(ι) πόλει ἐγκαλοῦ|σαν. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺς ‖
ὁ Δωδωναῖος προσ|έταξεν ἐν τῆι μαν|τείαι τὸ ἄγαλμα 25
25 τῆς | Διώνης ἐπικοσ|μῆσαι· καὶ ὑμεῖς πρό|σωπόν τε XX
*ποιησά|μενοι ὡς οἷόν τε | κάλλιστον καὶ τἆλλα ‖ πάντα 5
τὰ ἀκόλουθα, | καὶ κόσμον πολὺν | καὶ πολυτελῆ τῆι
θε|ῶι παρασκευάσαν|τες, καὶ θεωρίαν καὶ ‖ θυσίαν πολλῶν 10
χρη|μάτων ἀποστείλαν|τες, ἐπεκοσμήσατε | τὸ ἕδος τῆς
Διώνης | ἀξίως καὶ ὑμῶν αὐ‖τῶν καὶ τῆς θεοῦ. — ὑ|πὲρ 15
τούτων ὑμῖν | τὰ ἐγκλήματα ἦλθε | παρ' Ὀλυμπιάδος
ἐν | ταῖς ἐπιστολαῖς, ὡς ‖ ἡ χώρα εἴη ἡ *Μολοτ|τία αὐ- 20

---

currunt." προσείωσι aliquando ci. Sh. — 22 πραττοντες A pr. — 23 κατ' delet Cb. — 25 ουβιος A. (ο supra υ) — τὴν αἰτίαν iniuria sollicitant Bakius et Cb. (ταύτην τὴν, τοιαύτην). — In fine columnae additus fuit versus: καιτοιειουνειχες, qui a correctore uncis inclusus est.

Col. XXXV. 1 ειουνειχες A pr. — 5 ητιωι A. — 7 εποιησωι A. — 8 Spatium vacuum hoc loco et ante et post διὰ τί relictum est; sed cf. c. Dem. 22, 8. Ceterum διὰ τί deleri vult K.[1] — 12 in codice post ὑμῖν demum interpunctum; praeterea linea extremo vs. 11 supposita est. — ενκλ. A Sw. — 15 pro ὡς K.[1] conicit καί, consulens eidem difficultati cui Cb. expungendo verba οὐ προσήκ. — ἐγκαλοῦσαν mederi studuerat. Nunc idem Cb. longe melius: ἐξήλεγξα (καὶ ἀπέδειξα). — 22 et 23 cod. εγκ. offert.

Col. XXXVI. 2 κοσμησαμενοι A. κομισάμενοι Pat. Sw.[1] Cp.; ποιησάμενοι K. — 7 πολυτεληι A. — 11 απεστειλαντες A pr. — 15 ὑ|περ A. — 17 Hic quoque εγκλ. A. — 20 ἡ Μολοσσία (sic

τῆς, ἐν ἧ(ι) τὸ ἱερόν | ἐστιν· οὔκουν προς|ῆκεν ἡμᾶς
25 τῶν ἐ|κεῖ οὐδὲ ἓν κινεῖν. — ‖ ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ | περὶ 26
τὴν φιάλην γεγο|νότα ἐν ἀδικήματι | ψηφίσησθε εἶναι, |
XXVII τρόπον τινὰ καὶ ἡ|μῶν αὐτῶν καταγι|(γ)νώσκομεν ὡς
5 τὰ ἐ|κεῖ οὐκ ὀρθῶς ἐπρά‖ξαμεν· — ἐὰν δ' ἐπὶ | τοῦ
γεγενημένου | ἐῶμεν, τὰς τραγω(ι)δί|ας αὐτῆς καὶ τὰς
10 κατη|γορίας ἀφη(ι)ρηκότες ‖ ἐσόμεθα. — οὐ γὰρ δή|που
Ὀλυμπιάδι μὲν | τὰ Ἀθήνησιν ἱερὰ ἐ|πικοσμεῖν ἔξεστιν, |
15 ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δωδώ‖νη(ι) οὐκ ἐξέσται, καὶ | ταῦτα τοῦ
θεοῦ προς|τάξαντος.

Ἀλλ' οὐκ ἔ|στιν ὦ Πολύευκτε, | ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, 27
20 ὅθεν ‖ κατηγορίαν οὐκ ἂν | ποιήσαιο. καίτοι σε |
ἐχρῆν, ἐπείπερ προ|ή(ι)ρησαι πολιτεύε|σθαι, καὶ νὴ Δία
25 καὶ δύ‖νασαι, μὴ τοὺς ἰδιώ|τας κρίνειν μηδ' εἰς | τούτους
XXVIII νεανιεύε|σθαι, ἀλλὰ τῶν ῥητό|ρων ἐάν τις ἀδικῆι, |
τοῦτον κρίνειν, στρα|τηγὸς ἐάν τις μὴ τὰ | δίκαια πράτ-
5 τηι, τοῦ‖τον εἰσαγγέλλειν· | παρὰ γὰρ τούτοις ἐστὶ | καὶ
τὸ δύνασθαι βλά‖πτειν τὴν πόλιν, ὅ|σοι ἂν αὐτῶν προαι-‖
10 ρῶνται, οὐ παρ' Εὐξε|νίππωι οὐδὲ τῶν δι|καστῶν τού-
των οὐ|δενί. — καὶ οὐ σὲ μὲν οὕ|τως οἴομαι δεῖν πράτ- | 28
15 τειν, αὐτὸς δὲ ἄλλον ‖ τινὰ τρόπον τῆ(ι) πο|λιτεία(ι)
κέχρημαι, ἀλ|λ' οὐδ' αὐτὸς ἰδιώτην | οὐδένα πώποτε ‖
20 ἐν τῶι βίωι ἔκρινα, | ἤδη δέ τισι καθ' ὅσον | ἐδυνάμην
25 ἐβοήθη|σα. τίνας οὖν κέκρι|κα καὶ εἰς ἀγῶνα κα‖θέστακα;

---

enim A) ut manifestum emblema eicit Cb., non adversante Sw.[1], probantibus K. Cp.; at JBL. monuit, formam tantum suspectam esse. Kallenberg Philol. 49, 516 in ἡ χ. ἡ M. haeret, sed v. Eur. Andr. 1244 (LL.). — 21 τοϊερον A. — 22 οὐκοῦν Bb. — 23 προσήκειν Cb. Pat. Cp. S.; sed ita imperfecti notio obscuratur. Krüger Gr. § 54, 6, 4. 6. — 26 φιλην A pr. — 27 ἀδικήμασι Ls. coll. Xenoph. Oec. 4, 4.

Col. XXXVII. 2 αὐτῶν errore om. C. — καταγεινωσκομεν A. — 7 Post ἐῶμεν recte distinguunt Sch. K.[1] Cp. Cb.[1] — 19 δοκεις A, δοκεῖ errore Bb. Sw.; δοκεῖ, ὁπόθεν ci. Cb. (cf. 6, 39). — 22 εἴπερ Cb. — 23 προηρησθαι A pr. — 24 νηδυα A pr.

Col. XXXVIII. 2 κρίνειν (ἢ) Cb.; at asyndeton optime se habet. — 10 spatio vacuo quod est post προαιρ. respondet linea huic versui supposita; at ea cancellis circumscripta est. — 14 οιμαι A pr. — 15 αὐτὸς δὲ (καὶ) ἄλλον male L. — 20 εκρεινα A. — 24 καὶ εἰς ἀγῶνα καθέστακα delet Cb.; JBL. καθέστακα

Ἀριστοφῶν|τα τὸν Ἁζηνιέα, ὃς | ἰσχυρότατος ἐν τῆι | πολιτεία(ι) γεγένηται· — | καὶ οὗτος ἐν τούτωι | τῶι XX
29 δικαστηρίωι πα|ρὰ δύο ψήφους ἀπέ|φυγε· — Διο-
π(ε)ίθη τὸν ‖ Cφήττιον, ὃς δεινό|τατος (ἐ)δόκει εἶναι 5
τῶν | ἐν τῆι πόλει· Φιλο|κράτη τὸν Ἁγνούσιον, | ὃς
θρασύτατα καὶ ἀσελ‖γέστατα τῆι ποηιτεία(ι) | κέχρηται· 10
τοῦτον (ε)ἰ|σαγγείλας ἐγὼ ὑπὲρ | ὧν Φιλίππω(ι) ὑπηρέ- |
τει ⟦και⟧ κατὰ τῆς πό‖λεως, εἷλον ἐν τῶι | δικαστηρίωι, 15
καὶ τὴν | εἰσαγγελίαν ἔγραψα | δικαίαν καὶ ὥσπερ | ὁ
νόμος κελεύει, ῥή‖τορα ὄντα λέγειν | μὴ τὰ ἄριστα 20
τῶι δή|μωι τῶι Ἀθηναίων | χρήματα λαμβάνον-|τα
καὶ δωρεὰς παρὰ‖τῶν τἀναντία πρατ|τόντων τῶι 25
30 δήμω(ι)· | καὶ οὐδ' οὕτως ἀπέ|χρησέ μοι τὴν εἰσ|αγγε- XI
λίαν ⟦αν⟧ δοῦναι, | ἀλλ' ὑποκάτω παρέ|γραψα· τάδ'
εἶπεν οὐ τὰ | ἄριστα τῷ(ι) δήμωι ‖ χρήματα λα- 5
βών, | εἶτα τὸ ψήφισμα αὐ|τοῦ ὑπέγραψα· — καί· πά- |
λιν τάδε εἶπεν οὐ τὰ | ἄριστα τῶι δήμωι χρή- ‖
ματα λαβών, καὶ τὸ | ψήφισμα παρέγρα|φον. καὶ ἔστι 10
μοι πεν|τάκις ἢ ἑξάκις τοῦτο | γεγραμμένον· δίκαι‖ον 15
γὰρ ᾤ(ι)μην δεῖν | τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν κρί|σιν ποιῆσαι.
— σὺ δ' ἃ μὲν | εἰπεῖν Εὐξένιππον | φῂς οὐ τὰ ἄριστα
τῶι ‖ δήμωι, οὐκ εἶχες γρά|ψαι εἰς τὴν εἰσαγγελί|αν, 20
ἰδιώτην δ' ὄντα | κρίνεις ἐν τῆ(ι) τοῦ ῥή|τορος τάξει·
31 — μικρὰ ‖ δὲ περὶ τῆς ἀντιγρα|φῆς εἰπών, ἑτέρας | αἰ- 25
τίας καὶ διαβολὰς | ἥκεις φέρων κατ' αὐ|τοῦ, — λέγων XLI
ὡς Φιλο|κλεῖ τὴν θυγατέρα ἐ|δίδου καὶ Δημοτίω‖νος 5
δίαιταν ἔλαβεν, | καὶ ἄλλας τοιαύτας | κατηγορίας, ἵν'

---

in κατέστησα mutari iubet. Sw. K. C. Cp. codicis lectionem retinent; sed cf. Cp. p. 90. — 26 Ἁζηνιέα Sch. Cp., Ἁζηνιᾶ Cb.; αιζηνιεα A. — 28 ἐγεγένητο S.

Col. XXXIX. 6 ἐδόκει Sch. S. propter temporum rationes. — 11 ἐκέχρητο S. — 11 sq. ι|σαγγελιας A pr. — 13 ὑπηρετήκει Schoemann ap. Sw.[1] (quamquam ipse ὑπηρέτηκε propter maiorem similitudinem praeferens) Cb. C. al. Ego και delere malui. — 24 δωρες A pr.

Col. XL. 7 καί· πάλιν S.; interpungebatur καὶ πάλιν·. — 24 μεικρα A.

Col. XLI. 7 post κατηγορίας excidisse aliqua putat K.[1], in

10 ἐὰν μὲν | ἀφέμενοι τῆϲ εἰϲαγ|γελίαϲ περὶ τῶν ἔξω || τοῦ
πράγματοϲ κατη|γορηθέντων ἀπολο|γῶνται, ἀπαντῶϲιν |
αὐτοῖϲ οἱ δικαϲταί· «τί | ταῦθ' ἡμῖν λέγετε;» — ἐὰν ||
15 δὲ μηδένα λόγον | περὶ αὐτῶν ποιῶν|ται, ὁ ἀγὼν αὐ-
20 τοῖϲ χεί|ρων γί(γ)νηται· τῶν γὰρ | κατηγορηθέντων || τὸ
μὴ λαβὸν ἀπολο|γίαν ὑπὸ τῆι ὀργῆι | τῶν δικαϲτῶν
κατα|λ(ε)ίπεται. — καὶ τὸ πάν|των δειν(ότ)ατον τῶν || 32
25 ἐν τῶ(ι) λόγωι λεγομέ|νων ὑπὸ ϲοῦ, ὃ ϲὺ ὤ(ι)|ου λαν-
XLII θάνειν ὧν ἕ|νεκα λέγειϲ, οὐ λαν|θάνων, ὁπότε παρα- |
5 φθέγγοιο ἐν τῶ(ι) λόγω(ι) | πολλάκιϲ, ὡϲ πλούϲι||όϲ
ἐϲτιν Εὐξένιπποϲ, | καὶ πάλιν διαλιπών, | ὡϲ οὐκ ἐκ δι-
10 καίου πολ|λὴν οὐϲίαν ϲυνείλε|κται· ἃ εἰϲ μὲν τὸν ἀ||γῶνα
τοῦτον οὐδὲν | δήπου ἐϲτίν, εἴτε | πολλὰ οὗτοϲ κέκτη|ται
15 εἴτε ὀλίγα, τοῦ δὲ | λέγοντοϲ κακοηθία || καὶ ὑπόληψιϲ
εἰϲ τοὺϲ | δικαϲτὰϲ οὐ δικαία, | ὡϲ ἄλλοθί που οὗτοι |
20 τὴν γνώμην ἂν | ϲχοίηϲαν, ἢ ἐπ' αὐτοῦ || τοῦ πράγματοϲ
καὶ πό|τε[ρον] ἀδικεῖ ὑμᾶϲ ὁ κριν[όμ]ενοϲ ἢ οὔ.

25 Κα|κ[ῶϲ] *μοι* δοκεῖϲ εἰ|δ[έν]αι ὦ Πολύευκτε || *κ*[αὶ 33
XLIII ϲὺ] καὶ οἱ ταὐτὰ γι|γνώϲκο]ντεϲ, ὅτι οὔ|τε δῆμόϲ ἐ]ϲτιν
οὐ|*δ*[ὲ εἷϲ] *ἐν τῆι* οἰκου|μένη(ι) οὔτε μόναρ|χοϲ οὔτε
5 ἔθνοϲ | μεγαλοψυχότερον | τοῦ δήμου τοῦ Ἀθη||ναίων,

---

hunc fere modum: οἵαϲ οἱ ϲυκοφάνται εἰώθαϲι κατὰ τῶν φευγόντων λέγειν. — 13 versui interpunctionis nota subscripta, sed deinde uncis inclusa est. Idem accidit 38, 10. — 26 οϲοω|ου A a pr. m. habuit; sed alterum ο in υ correctum est.

Col. XLII. 7 pro εκ antea εδ scriptum fuit. — 8 ϲυνιλεκται A pr. — ϲχοίηϲαν] cf. H. de gr. Hyp. 106. — 14 κακοηθία cf. Kühner Gr. I, 2³, 276. — 20 Verba καὶ — οὔ cum antecedentibus cohaerere primi intellexerunt Cb. K. — 23 κακῶϲ ἐμοὶ Cb. Cp.; κακῶϲ δ' ἐμοὶ K. C. (κ. δέ μοι S.), quod spatium excedere videtur. — 25 sq. καὶ ϲὺ καὶ οἱ ταὐτὰ γινώϲκοντεϲ πάντεϲ MO., cf. nunc or. V c. 7, 16. Cb.¹: ϲύ τε καὶ οἱ ταὐτὰ γιγν. ϲοι; S. ὅϲ γε δίκαιοϲ ταῦτα γι[νώϲκειν. Sed de ΝΤΕϹ v. 26 minime dubitandum. L.: [ὥϲπερ] καὶ οἱ ταὐτὰ ἤ[δη ϲοι γνόν]τεϲ; sed ΓΙ esse videmus, non Η. — 26 sqq. K.: ὅτι οὐδεμία πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκ.; JBL. L. (nunc etiam S. Cb.): ὅτι οὔτε πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδεμία ἐν —. Sed v. 28 littera quae fuit ante Ε non Α sed Ϲ fuisse videtur; quare οὔτε δῆμόϲ ἐϲτιν οὐδὲ εἷϲ (ita, nisi quod οὐδεὶϲ, pridem Cb. Cp.; cf. col. 36, 24) praeferendum duxi.

Col. XLIII. 2 ουτεθεωνοϲ A pr.; ουτεεθνοϲ A corr. —

— τοὺς δὲ cυκο¦φαντουμένους τῶν | πολιτῶν ὑπό τι-
νων | ἢ καθ' ἕνα ἢ ἄθρους | οὐ προΐεται ἀλλὰ βοη‖θεῖ. 10
34 —καὶ πρῶτον μὲν | Τ(ε)ίcιδος τοῦ Ἀγρυλῆ¦θεν ἀπογρά-
ψαντος | τὴν Εὐθυκράτους οὐ cίαν ὡc δημοcίαν ‖ οὖcαν, 15
ἢ πλεόνων | ἢ ἑξήκοντα ταλάν¦των ἦν, καὶ μετ' ἐ|κεί-
νην πάλιν ὑπι¦cχνουμένου τὴν ‖ Φιλίππ[ου] καὶ Ναυcι- | 20
κλέους ἀ[πο]γράψειν, | καὶ λέγο[ντ]οc ὡc ἐξ ἀ|ναπο-
γρ[άφ]ων μετάλλ'ων π[επλ]ουτήκαcι, ‖ τοcο[ῦτον οὗ]τοι 25
ἀπέ¦λιπο*ν* [τοῦ πρ]οcέcθαι | τινὰ τ[οιοῦτο]ν λόγον | ἢ XLIV
τῶν ἀλλοτρίων | ἐπιθυμεῖν, ὥcτε τὸν | ἐγχειρήcαντα cυ-
κο¦φαντεῖν αὐτοὺc εὐθὺc ‖ ἠτίμωcαν, τὸ πέμπτον | μέροc 5
35 τῶν ψήφων | οὐ μεταδόντεc. — τοῦτο | δ', εἰ βούλει,
τὸ πρώην | ὑπὸ τῶν δικαcτῶν ‖ πραχθὲν τοῦ ἐξελ|θόν- 10
τοc μηνὸc πῶc | οὐ μεγάλου ἐπαίνου | ἄξιόν ἐcτι; —
φήναντοc γὰρ Λυcάνδρου τὸ ‖ Ἐπικράτουc μέταλ|λον 15
ποῦ Παλληνέωc | (ὡc) ἐντὸc τῶν μ[έτ]ρων | τετμημένον,
ὃ ἠρ¦γάζετο μὲν ἤ[δ]η τρία ‖ ἔτη, μετεῖχο*ν* δ' αὐ|τοῦ οἱ 20
πλουc[ιώ]τατοι | cχεδόν τι τῶ[ν] ἐν τῆι | πόλει, — ὁ
δὲ Λ[ύcα]νδροc | ὑπιcχνεῖτ[ο τρι]ακόcια ‖ τάλαντα εἰc- 25
[πράξει]ν | τῆι πόλει· τ[οcαῦτα γ]ὰρ | εἰληφέναι α[ὐτοὺc
36 ἐ]κ | τοῦ μετάλλου· — ἀλλ' ὅ|μωc οἱ δικαcταὶ οὐ | πρὸc XLV
τὰc τοῦ κατηγό|ρου ὑποcχέcειc ἀπο‖βλέποντεc, ἀλλὰ 5
πρὸc | τὸ δίκαιον, ἔγνωcαν | ἴδιον εἶναι τὸ μέταλ|λον,
καὶ τῆι αὐτῆ(ι) ψή|φω(ι) τάc τε οὐcίαc αὐτῶν ‖ ἐν ἀcφα- 10

---

15 πλεῖν ἢ West. — 19 υπιcχο primum scriptum esse videtur; sed libr. statim O in N mutavit. — 25 τοcοῦτον C. Cb., τοcοῦτο Bb. — 26 τοῦ προcέcθαι Sp. JBL. L. C.; προcέcθαι contra spatium Sw. Cp.; αὐτοῦ προcέcθαι S., tamquam exigente spatio, quod secus est. Ceterum A pr. . . οεcθαι; Cb. προcίεcθαι, Patakis προcήcεcθαι emendari volunt. — 27 τοιοῦτον (Bb. Sw. al.) melius spatium explet quam τούτων (Sp. JBL.).

Col. XLIV. 3 ενχειρ. A. Sw. — 5 ητιωcαν A pr. — 8 προιην A pr., πρωην corr. — 17 ὡc addidi cum Cb. coll. col. 43, 14. — ἐκτὸc Cb. et hic et ap. Dem. 37, 36. — 18 εἰργάζετο Cb. JBL. Cp. Cf. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 135[2]sq. — 20 ετηι A. — 24 υπειcχνειτο A. — 25 εἰcπράξειν Sw. — 26 rest. Bb. — 27 αὐτοὺc Cb. Sw.[1] L. C.; Bb. αὐτόν.

Col. XLV. 5 αλα A pr. — 9 αυτω̄ A. — 10 ἐν ἀcφαλεῖ Cb.

λεία(ι) κατέςτη|cαν, καὶ τὴν ὑπόλοι|πον ἐργαςίαν τοῦ
15 με|τάλλου ἐβεβαίωςαν. | τοιγαροῦν αἱ καινοτο||μίαι πρότερον ἐκλε|λ(ε)ιμμέναι διὰ τὸν φό|βον νῦν ἐνεργοί, | καὶ
20 τῆς πόλεως αἱ | πρόςοδοι αἱ ἐκεῖθεν || πάλιν αὔξονται, ἃς ἐ|λυμήναντό τινε[ς | τῶν ῥητόρων ἐξ[απ]α|τήςαντες
25 τὸν δῆ|μον καὶ δαςμολ[ογή||ςαντες τοὺς ἐκ[εῖθεν. — | ἔςτι γὰρ ὦ ἄνδρ[ες δι|καςταὶ οὐχ οὗτος [χρη|ςτὸς πολί- 37
XLVI της, ὅ[ςτις | μικρὰ δοὺς πλείω | βλάπτει τὰ κοινά, οὐδ' |
5 ὅςτις εἰς τὸ παραχρῆ|μα ἐξ ἀδίκου πορίςας || κατέλυςε τῆς πόλε|ως τὴν ἐκ δικαίου πρόςοδον, ἀλλ' ὅτωι μέλει |
10 καὶ τῶν εἰς τὸν ἔπει|τα χρόνον ὠφελίμων || τῆι πόλει καὶ τῆς ὁμονοίας τῶν πολιτῶν | καὶ τῆς δόξης τῆς |
15 ὑμετέρας· ὧν ἔνιοι | οὐ φροντίζουςιν, ἀλ||λὰ τῶν ἐργαζομένων | ἀφαιρούμενοι πόρους | φαςὶ τούτους πορίζειν, |
20 ἀπορίαν ἐν τῆ(ι) πόλει | παραςκευάζοντες· — || ὅταν γὰρ *ἦι φοβερὸν | τὸ κτᾶςθαι καὶ φείδε|ςθαι, τίς βουλήςεται | κινδυνεύειν; —

25 Τού|τους μὲν οὖν ἴςως || οὐ ῥάιδιόν ἐςτι κωλῦ|cαι 38
XLVII ταῦτα πράττειν, (—) ὑ|μεῖς δὲ ὦ ἄνδρες δικα|ςταί, ὥςπερ καὶ ἄλλους | πολλοὺς ςεςώκατε | τῶν πολιτῶν
5 ἀδίκως | εἰς ἀγῶνας καταςτάν||τας, οὕτω καὶ Εὐξε|νίππωι βοηθήςατε —, | καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν | ἐπὶ πράγματι

— 14 καινοτομίαι (αἱ) πρότ. ἐκλ. Cb., probantibus Sw.[1] JBL. Cp. West. — 17 ἐνεργοί (Sw.[1] al.) et spatio satisfacit et sensui, neque post οι in papyro quidquam praeter signum ⁊ exstitit. Bb. ἐνεργοῦνται, quod spatium excedit; Cb. ἐνεργοί εἰςι siglo scriptum fuisse dicit. — 25 ἐκεῖθεν JBL. Cp. L. S., cf. [Dem.] 58, 62 τοὺς ἐκεῖθεν γραφόμενοι; ἐκεῖ K., ἐκτημένους Sw. in schol., quorum neutrum cum spatio convenit. ἐκτενεῖς ci. C.; ἐκλύτους L.[1]; ἔχ[οντας non recte Sw. Cb.; ἐκ[δόντας Cb.[1] coll. Xenoph. de Vect. IV, 15 sq. — 27 χρη]ςτὸς Meuss (Dem. Lept. 7); ἄρι]ςτος antea omnes (ed. 2).

Col. XLVI. 1 πλειωι A. — 9 ωφελιμω̄ A. — 15 εργαζομενω̄ A. — 18 τῆ πόλει remoto ἐν Bakius ap. Cb., quod probat K. — 20 ην A; corr. Bb. — v. 27 paragraphum habet, quam debebat v. 26.

Col. XLVII. 4 καθεσταντας A pr. — 7 Frohb. ἀπολλύμενον vel διαφθαρέντα excidisse putat; S. v. 14. 17 εἰςηγγελμένον et ἀπολελυμένον scribendum esse ci.; sed comparat Cb. Dem. c.

οὐδε|νὸς ἀξίωι καὶ εἰσαγ||γελίαι τοιαύτηι, ἧι οὐ μό|νον οὐκ ἔνοχός ἐ|στιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πα|ρὰ τοὺς νόμους ἐστὶν | εἰσηγγελμένη καὶ || πρὸς τούτοις ὑπ' αὐτοῦ | τοῦ
39 κατηγόρου τρόπον | τινὰ ἀπολελυμένη. — | εἰσήγγελκε γὰρ αὐτὸν | Πολύευκτος λέγειν || μὴ τὰ ἄριστα τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων | χρήματα λαμβάνον|τα καὶ δωρεὰς παρὰ | τῶν τἀναντία πρατ||τόντων τῶ(ι) δήμωι | τῶ(ι) Ἀθηναίων. εἰ μὲν | οὖν ἔξωθεν τῆς | πόλεώς τινας ἠ(ι)τι|ᾶτο εἶναι, παρ' ὧν τὰ | δῶρα εἰληφότα Εὐξέ|νιππον συναγωνί||ζεσθαι αὐτοῖς, ἦν ἂν αὐ|τῶι εἰπεῖν ὅτι, ἐπει|δὴ ἐκείνους οὐκ ἔστι | τιμωρήσασθαι, δεῖ | τοὺς ἐνθάδε *αὐτοῖς || ὑπηρετοῦντας δίκην | δοῦναι. — νῦν δὲ Ἀθηναίους φησὶν εἶναι, | παρ' ὧν τὰς δωρεὰς | εἰληφέναι αὐτόν.— || εἶτα σὺ ἔχων ἐν τῆι | πόλει τοὺς ὑπεναν|τία πράττοντας τῶι | δήμω(ι), οὐ τιμωρῆ(ι), | ἀλλ' Εὐξενίππω(ι) πρά||γματα παρέχεις; —
40 Βρα|χὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ | τῆς ψήφου ἧς ὑμεῖς μέλλετε φέρειν | καταβήσομαι. — ὅταν || γὰρ μέλλητε ὦ ἄν|δρες δικασταὶ διαψη|φίζεσθαι, κελεύετε | ὑμῖν τὸν γραμματέα | ὑπαναγνῶναι τήν | τε εἰσαγγελίαν καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελ||τικὸν καὶ τὸν ὅρκον | τὸν ἡλιαστικόν· καὶ τοὺς μὲν λόγους ἁπάν|των ἡμῶν ἀφέλε|τε, — ἐκ δὲ τῆς εἰσαγγε||λίας καὶ τῶν νόμων | σκεψάμενοι ὅ τι ἂν | ὑμῖν δοκῆ(ι) δίκαιον | καὶ εὔορκον εἶναι, | τοῦτο ψηφίσασθε. || —
41 Ἐγὼ μὲν οὖν σοὶ Εὐ|ξένιππε βεβοήθη|κα ὅσα εἶχον.

Apatur. 12; Arist. Ach. 55; Fu. Isocr. 14, 55, 6, 70; ipse Fro Dem. 28, 20. 19, 229 affert. — 10 εισαγγελια A pr., εισαγγελια corr. — τοιαυτηιου A pr.; corr. HI supra versum cum spiritus signo addidit. — 20 sq. τωιδηι|μωι A.

Col. XLVIII. 5 ηεν αυ|τωι A pr. — 9 αυτους A; αὐτοῖς Bb. Sw. (qui tamen dubitat an αὐτοῦ verius sit) Cb. L.; C. codicis lectionem defendit. — 18 τειμωρη A; τιμωρεῖ Cb. — 21 βραχὺ δέ τι Bb. JBL.; βρ. δ' ἔτι Cb. Sw.[1] L. C. Cp., cf. nunc or. IV, 2, 20.

Col. XLIX. 14 τουτοτοψηφισασθαι A pr. — 15 post σοι exciderit ω vel ωι (ὦ) propter summam similitudinem. —

20 λοιπὸν | δ' ἐςτὶ δεῖςθαι τῶν | δικαςτῶν καὶ τοὺς || φίλους παρακαλεῖν | καὶ τὰ παιδία ἀναβιβά|ζεςθαι. |

25 Ὑπὲρ Εὐξενίππου | εἰςαγγελίας || ἀπολογία πρὸς | Πολύευκτον. |

---

18 δειcθαι exstare in A etiam Bb. ap. Sw.[1] testatur. — 21 τα-παιδια A corr.; a pr. m. δικαια fuit. — 22 principium versus ultimi eodem modo exornatum est quo Lycophroneae finis.

VOLVMEN B.

IV.

[ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.]

a | . . . . ἐν] ἐλευθέρα(ι) πό-
α λει τ]οῖϲ τυράννοιϲ [ἀ-
εὶ πά]ντα πραττον[τ.
. . . . ν εἰϲ δουλεία[ν
* * *
[δη-
β μοκρ[ατία. — ἀφεὶϲ δὲ τὰ πολ-
λὰ περ[ὶ ὧν καὶ ϲυνηγό-
ρει Φιλί[ππωι καὶ ἐϲτρα-
τεύϲατ[ο μετ' ἐκείνου ἐπὶ
τὴν χ[ώραν, ὅπερ μέγιϲτον,
τοῦτο δ[ηλώϲω.— . . . . . Φι-
λιππο . . . . . . [εϲτρατεύ-
ϲατο ἐφ' [ἡμᾶϲ καὶ τοὺϲ ϲυμ-
μάχουϲ . . . . [ἀκρι-
βῶϲ γε α . . . .
* * *

Respicit hanc orat. Athenae. XII, 552 D: λεπτὸϲ δ' ἦν κα Φιλιππίδηϲ, καθ' οὗ λόγοϲ ἐϲτὶν Ὑπερείδῃ τῷ ῥήτορι, λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἦν δ' εὐτελὴϲ τὸ ϲῶμα διὰ λεπτότητα, ὡϲ ὁ Ὑπ. ἔφη. Addit Ath. comicorum locos quibus λεπτότηϲ Philippidis irridetur, v. etiam VI, 230 C 238 C. XI, 503 A. Cf. Aelian. V. H. X, 6.

Primorum frg. quae fuerit inter se successio plane incertum est.

a = Kn.[3] 1. Margo est a parte super. tantum. — 4 δουλεια nunc recte sine dubio Kn. legit. — β. Exstat margo a parte sinistra. Cuius col. sit incertum est (ad d refert Kn.[3]). Ag putes de Alcimacho vel Antipatro, quibus erant honores Athenis tributi, v. frg. 77, si quidem omnino non prorsus falsa supplevi — 1 μοκα Kn.[3]; sed concedit idem etiam ρ esse posse. Est in A[1] ductus transversus a M ad P pertinens, ut deleta quaedam esse suspiceris. — 7 vel ο vel ω. — 10 post γε est interstitium parvum.

b | ϲυμβαίνει μ....ρου
α ....λαμ
.............ομ
.............οϲε
5 ....και
.............ιϲ
* * *
[καὶ τῆι πόλει
β κ]αὶ τοῖϲ Ἕλλη[ϲιν αἴτιοϲ ἐ-
γένετο. — τὸ π[αλαιὸν καὶ
παρ' ἡμῖν κα[ὶ παρὰ τοῖϲ
ἄλλοιϲ πᾶϲιν [Κόνων? μεγίϲ-
5 των δωρεῶ[ν ἔτυχεν....
δ]ικαίωϲ. — ....
γ]ὰρ...ὑπο..........
* * *

c | ....μιᾶ(ι) πόλει
α ....τιν
.............κηι
.............θυ
5 ....ωι
.............νει
................ν
...ἔ]δει χάρι[ν ἡμᾶ]ϲ ἀ-
ποδ]ιδόναι Ἀλεξ[άνδ]ρωι
10 διὰ τοὺ]ϲ τελευτή[ϲαντ]αϲ
ἡμῶν.] — ἐγὼ δὲ.....ν
* * *
β ....ναι χά[ρ]ιν
...........ιϲπ.ρα
.........χ]άριταϲ
..........ειλήφοι

---

b, α = Kn.³ 4. Sunt duo frg. a Kn. composita, ratione non plane certa; margo exstat a parte super. in utroque, in altero (ϲυμβαινειμ) etiam a sinistra; alterum extremos versus habuisse potest. — β. Est margo a sinistra parte. Hoc frg. ego cum α coniungere volui, ut esset extremus v. 1 in α, 4, tum 2 in 5, 3 in 6; sed negat Kn. fibras satis congruere, negatque agnosci posse in α, 3 pro ομ id quod postulandum erat, ολι vel ολε[ι. Concedit tamen eiusdem col. et α et β esse videri. — 2 τογ Kn.³, sed nihil dispicitur nisi principium litt. vel γ vel π. — 3 ημειν A¹. — 4 Κόνων] cf. Dem. 20, 67 sqq. — 7 αρουυπε ipse legeram.

c. Fuit haec col. proxima ante d, v. infra. Clausulae v. 1—11 (cum margine etiam a parte super.) sunt in frg. 8 Kn.³; adiunxi aliud, ab omnibus partibus mutilum (5 Kn.³), quod cum illo in sententiae communionem facile coire videtur, habetque (ut testatur Kn.) etiam fibras similiter decurrentes (8—11 med.). — 1 μιᾳ [π]όλει Kn.³ — 2 μιν Kn.³ — 8 sqq. agi videtur de honoribus Alexandri, qui inter alia civitate Attica erat tum donatus (Schaefer Dem. III² p. 32). — β cuius col. fuerit incertum est. Coniunxi (probante Kn.) duo frg., quorum alterum habet extremos v. 1—10 (A, = 9 Kn.³), alterum medios 1—5 (B). Cum B Kn.³ incertiore ratione, ut ipse fatetur, composuit propter fibras similes alia duo, alterum longissimum (C), alterum exiguum (D), fecitque ex CDB unum Kn.², undique mutilum, in duas partes inconexas diremptum

5 . . . . πο]λιτ(ε)ίαν
. . . . ν
. . . . ωι
. . . . ε
. . . . ην
10 . . . . ν

* * *

d ἐκεῖνος. — ἔπ[ε]ιθ' [οὗτοι
ἐπεμβα[ί]νουσιν τ[ῶι δή-
μωι ἐν ταῖς ἀτυχ[ίαις. ἧι-
περ καὶ πολὺ μᾶ[λλον ἄξι-
5 οί εἰσιν [μ]ισεῖσθ[αι. ὥς-
περ γὰρ τ[ὰ] σώματ[α μεγίσ-
της ἐπ[ιμ]ελείας ἐ[ν ταῖς
ἀρρωστ[ί]αις [δ]εῖται, οὕ-
τως καὶ [αἱ] π[ό]λεις πλείσ-
της θερ[απ]εί[α]ς ἐν ταῖς ἀ- 10
τυχίαις δ[έο]ντ[αι]. —μόνοις
δ]ὲ τούτο[ις] . . . . ο
. . . . ν
. . . . ω
. . . . 7 15
. . . . ν
(desunt v. X?) |

e β. . ην ἕκα[σ]τος αὐτῶν,
ὁ μ[ὲ]ν ἐν Θή[β]αις, ὁ δ' ἐν
Τα[ν]άγραι, ὁ δ' ἐν τῆι ἐλευ-
θέ[ραι βεβαιό]τατα τῶν
Ἑλληνίδων πράτ]των. [—]η 5
. . . . κρατησαν
. . . . ον τὴν
. . . . τες. [—] καὶ

(C et DB), inter quas quantum interciderit non constet. V. 1 — η — (frg. C) | 2 — γα — | 3 — το — | 4 — σμοικατ — | 5 — ντων ψηφ — (velut τούτω]ν τῶν ψηφ[ισμάτων) | 6 — κει-νοκ — | 7 — παντα (C) — ρον (D) — | 8 — ν (spat. vac.) σὺ δὲ (C) — ἡμᾶς α (D) — | 9 — δικαστ — ἀπαιτ — | 10 — ουσηλω (legeram λ ego, μ Kn., sed rectius esse illud concedit) — παν-το[ς] — | 11 — δικα — ηναι — | . Deinde v. 12 Kn. = nostro β, 1: — αλλο — ναιχ —, et sic deinceps: 13 = 2 in C σωτ (sive κωτ, χωτ), 14 = 3 τισοι (ικοι legeram) —, 15 = 4 — ταστο —, 16 = 5 — νιασς (νιασε) —, 17 = 6 — το]0 δήμο[υ, 18 = 7 — ουκ —. Possis v. 3 sq. supplere: τὰς χ]άριτας | καὶ] τὰς τε[ι-μὰς ἀπ]ειλήφοι. Cet. v. 4 ειμ Kn.[3]; 5 λειτιαν A[1].

d. Col. d (Kn.[3] 10) statim post c, a insecutam esse cum propter fibras chartae Kn.[3] confidenter affirmat, tum propter τ litt., a qua incipit d, 11, exstantem in eodem frg., quod habet extremos versus frg. c. Composui haec e VII fragmentulis, ratione certa et a Kn. plane confirmata. — 5 μ]εισεισ[θαι A[1]. Cf. autem frg. 135. - 6 sq. πλείστης Kn.[3] — 11 τούτ[οις Kn. (μόνος v. 10 ipse legeram).

e (15, a Kn.[3]). Non est plane certum, hanc col. proximam post d fuisse, sed tamen verisimile id putat Kn. Coniunctio fragmentorum, e quibus col. e composui, certa ratione facta est. — 3 Ἐλευθερίδι Kn.[3]; sunt incertiora supplementa, sed agi de *φιλιππίζουσι* manifestum est. — 5 ante η, it. 8 ante και

...........αιωντα
10 ....ει του
............χοντεc
.............ωκεν
..............νοc
..............να
15 ....σεξ
..............ουcε
...............αυ
...............κω
...............ειρι
20 ....οc
................τον
(desunt v. II)
...........κτητ..υc
25 ....νειν...c
............ουτ..ἀ- |
f παλλα[γέ]ντα; — ἢ οὐκ εὔχεc-
θαι κα[ὶ τ]ἄλλα πάντα τὰ

ἐν τῆι [Ἑλ]λάδι ἀνατραπῆ-
ναι, οἵ γ' ἀπὸ τῶν ἀναι-
ρουμένων πό[λ]εων ἀπαρ- 5
χὰ[c λαμβά]νουcιν; καὶ ὑ-
μ[ᾶc δὲ ἀ]εὶ βούλ[ε]cθαι ἐν
φ[όβωι καὶ] κινδύνοιc ε[ἶ-
ν[αι]........αναβ...
μ.........cυν..... 10
τα........γακ.....
αι.......ολει.....
μ........ναιc.....
κα...............
ον.............. 15
βη....ωνηθη ὑπ.....
τ.....πε.ειχλ.....
αζο.......α.......
cωδ.....ν ποτερ....
μειc.............. 20
οιειc.............
ἥγων.............

spat. vac. — 12 ωχεν Kn.³ — 14 να Kn.³, 15 id. c εξ (ego ια et cευ). — 19 ὑποχ[είρι|ον? — 20 ε Kn.³ — 24 sqq. adiunxit Kn.³ fragm. parvulum, quod extremae alicuius col. est, ob fibras similiter decurrentes; neque tamen quantum inter hoc et versuum clausulas interciderit definiri potest.

f (Kn.³ 15, b). Certus est conexus et inter e et f et (ut affirmat Kn.³) inter f et col. I; indubia etiam coniunctio fragmentorum ex quibus f effeci. — 1 agitur de eisdem hominibus, et praecessit ante ἢ alia interrogatio. — 4 οἵ γ' Kn. nunc, sine dubio recte (legeramus ὥ[cτ']). — 6 ante καὶ spat. vac.; λαμβά]νουcιν Kn.³ — 9 sqq. utrumque frg., et id quod initia versuum habet et id quod medios, lectu difficillimum. 9 ανηβ ego legeram, αναδ Kn.³; sed concedit Kn. β potius quam δ esse. — 12 init. μ Kn.³, sed αι probabilius esse nunc concedit. — 13 pro ναιc Kn.³ μ. — 16 init. β Kn.³ (θ legeram); med. id. μιν ηδη ρι. — 17 an ὥcπερεὶ χλευάζουcιν (vel -ζωcιν, nam 18 init. αζω Kn.³)? Nempe inter τ et πε quot litt. fuerint, exacte definiri nequit, neque magis quot post χλ. — 19 init. cουδ Kn.³; pro ν ποτερ (Kn.³) ego ηπερ legeram. — 20 μεν legeram, 23 μιαπο (μιαυτ Kn. nunc quoque), 26 νωντ Kn.³

μιαυπ. . . . . οι αυτω. . . . .
ώc πα. . . . . νων π. . . . . |

1 κατηγορίας ποιοῦνται. — | καὶ φανερὸν ποιοῦcιν, — ὅτι οὐδὲ τότε φίλοι ὄν|τες Λακεδαιμονίων ὑ||πὲρ ἐκείνω ἔλεγον, | ἀλλὰ τὴν πόλιν μιcοῦν|τες καὶ τοὺς ἰcχύοντα ἀ|εὶ] καθ' ὑμῶν θεραπεύ|οντες. — ἐπεὶ δὲ νῦν ἡ || ἐ]κεί νων δύναμις ε[ἰ]ς | μικρὸν μετέστη, το[ῦτο]ν | κο]λακεύει
2 προείλον|το. κ]αὶ Δημοκράτη[c ἐν | αὐ]τοῖς ὁ Ἀφιδναῖς [ἐcτί, || cυγ]καθήμενος κα[ὶ χο|ρὸ]ν ἱcτὰς γελωτοπ[οιῶν ἐ]πὶ τοῖς τῆς πόλεω[c ἀ|τυχήμαcιν, καὶ λοι[δο|ρεῖ]θ' ὑμῖ μεθ' ἡμέρ[αν ἐν || τῆι ἀγορᾶι, εἰς ἑςπέρα[ν δὲ | δε]ιπν[ή cων ὡς ὑμ[ᾶς | ἔρ]χετ[α]ι. καίτοι ὦ Δημ[ό|κρα]τες μ

Exstant praeterea complura harum col. fragm., quae nondu suo loco reddere potuimus. Ad initium alicuius col. pertin hoc (1, = Kn.[3] 3): | — ταπρ — | — περαυ — | — . . . συ — | E media aliqua col. haec esse videntur: 2 (= 7 Kn.[3]) — εριι ει — | — νουτο — (τουτο Kn.) — | . Col. b fuisse ci. Kn.[3] - 3 (= 12 Kn.[3]): — ου — | — ριν — | — που (του Kn.) — — ον — | . — 4 (= 13 Kn.[3]): — ιοιcι — | — ουδι — | — . . ο — — . . θρ — | . — 5 (= 14 Kn.[3]): — ωο — | — υναι — | — ομη — — οντ — | — ειν — | .

Col. I continuo excipiebat columnam f, v. supr. — su plementa in hac parte or. omnia sunt editoris principis, ni contrarium adnotavi. — 7 sq. ἀ[εὶ] Kn.[2] (ἅμα Kn.[1]). — 8 εθεραι pr. A[1], sed prius ε puncto supra posito deletum. — 11 μετεcτι A[1]. — τοῦτον post me etiam Kn.[3], quamquam est spatiu paullo angustius. — 12 sq. προεῖν[το. καὶ | δὴ καὶ Kn.[1] (se Kn.[3] ut ego). — 13 sq. [το|ύ]τοις ὁ Ἀ. . . . Kn.[1], [νῦν | αὐ]το ὁ Ἀ. [ἀεὶ (ἀεὶ H.) | Kn.[3]; W. 14 sq. [cυμ|παρα]καθήμενος. - 15 καθημενοcηα . . non recte legerat Kn[1]. — inde a 16 access fragmentulum quod ipse primus adiunxi, litteras quasdam co tinens ex priore versuum parte (ut v. 16 N). — non fuit an νιcτας neque α (κα[ὶ cυν|α]νιcτὰς Kn.[3]) neque ε; ο fuisse potes inde dubitanter supplevi. — γελωταοπ A[1]; γελωτοποιεῖν Kn. -ποιεῖ Kn. — 18 λό[γους Kn.[3] (λοιδορεῖ W.). Testatur nu Kn.[3] initium δ litt. fort. agnosci posse. — 19 in frg. rece adiuncto sunt litt. Λ(?)ΘΗΜ; super η sec. m. υ scripsit. P Λ etiam facilius Ν, eademque atque hoc facilitate ЄΙ agnos testatur Kn. — 21 cων A[1], non πων ut Kn.[1] In frg. parv nunc Kn. agnovit ιπν, unde δε]ιπν[ή]cων idem, referens a cίτηcιν ἐν πρυτανείῳ Harmodio posterisque tributam, cf. col. 4 sqq. — 22 in frg. parvo χετ.ι iam Kn.[3], itaque idem ὡς ὑμ[ᾶ

25 νωι cοὶ οὐκ [ἔνι | λέγ]ειν περὶ τοῦ δήμου ‖ φα]ῦλον
II οὐδέν. διὰ τί; [ὅ|τι πρ]ῶτον μὲν οὐ παρ' ἑ|τέρου c' ἔδει
μαθεῖν, ὅτι ὁ | δῆμος χάριτας ἀποδί|δωcιν τοῖc εὐεργέταις, |
5 ἀλλὰ παρὰ cαυτοῦ· α[ὐ]τὸc ‖ γὰρ ὑπὲρ ὧν ἕτερο[ι] εὐ- |
εργέτηcαν νῦν τὰc [τ]ι|μὰc κομίζει. — ἔπε[ι]θ' ὅ|τι ἐν 3
10 νόμωι γράψας [ὁ] δῆ|μος ἀπεῖπεν, μήτε [λέ|γειν ἐξεῖναι
[μηδενὶ] κα|κῶc Ἁρμόδι[ο]ν καὶ Ἀρ[ιc|τογείτονα, μήτ'
ἄιcα[ι ἐ|πὶ τὰ κακίονα. — ἦ(ι) κ[αὶ | δεινόν ἐcτιν, ὅ[τ]ι
15 το[ὺc ‖ μὲν cοὺc προγόνους | ὁ] δῆμος οὐδὲ μεθυcθέν|τ]ι
ᾤ(ι)ετο δεῖν ἐξεῖναι κα|κ]ῶc εἰπεῖν, cὺ δὲ νήφω[ν | τ]ὸν
δῆμον κακ[ῶς] λέγειc. ‖

20 Βρ]αχέα δ' ἔτι πρὸc [ὑ]μᾶc εἰ|π]ὼν ὦ ἄνδρες δικ[α]- 4
cταὶ | καὶ] ἀναλογιcάμενος κα|ταβ]ήcομαι. — γραφὴ πα- |
25 ρα]νόμων ἐcτίν, ὑπὲρ ‖ ἧc τ]ὴν ψῆφον μέλλετε | φέρ]ειν,
III τὸ δὲ ψήφιcμα | τὸ κρινόμενον ἔπαινος | προέδρων. ὅτι
δὲ προc|ήκει τοὺc προέδρους | κατὰ τοὺc νόμους προε- |
5 δρεύειν, οὗτοι δὲ παρὰ τοὺc νό|μους προηδρεύκαcιν, |
αὐτῶν τῶν νόμων ἠ|κούετε ἀναγιγνωcκο|μένων. — τὸ 5
10 λοιπὸν ἤ|δη ἐcτὶν παρ' ὑμῖν· δεί|ξετε γὰρ πότερα τοὺc |
παράνομα γράφοντας | τ[ιμ]ωρήcεcθε, ἢ τὰc τοῖc | εὐε[ρ-
15 γέ]ταιc ἀποδεδειγμέ|νας [τι]μάc, ταύταc δώcε|τε [το]ῖc
ἐναντία τοῖc νό|μοι[c πρ]οεδρεύουcιν, καὶ | ταῦτα ὀμω-
20 μοκότες κα|τὰ τοὺc νόμους ψηφιεῖc|θ]αι. ἀλλὰ μὴν οὐδ'
ἐξα|πατηθ[ῆ]ναι ὑμῖν ἔνεc|τ[ι]ν ὑπὸ τοῦ λόγου αὐ|τῶν,

ἔρχ]εται. — inde a 22 accessit alterum frg. etiam magis exiguum, quod et ipsum primus adiunxi. Habet in v. 22 litt. *αι*, 23 cμο, 24 *υπερ*, 25 ονο, 26 ωτο*ν*. — 23 sq. ἔνι λέγειν ego (Kn.[3]); possis etiam ἦν et εἰπεῖν. — 25 φαῦλον Kn.[3] (κακὸν antea ego).

Col. II. 1 an cε δεῖ? — 6 τειμαc A[1]. — 7 κομίζει[c] Kn.[1] (at Kn.[3] ut ego). — 12 sq. suppl. Jebb Sandys (Kn.[1]). — 13 κακειονα A[1]. — ἤ Kn., ἥ H. (ἧι mecum W.). — 14 [ε]ἰ pro ὅτι Kn. — 19 λεγιc A[1]. — 20 sq. cf. or. III, § 40. — 26 φέρ]ειν ego ex or. III l. c. (Kn.[3]): οἴc]ειν Kn.[1]

Col. III. 1 κρεινομ. A[1]. — 5 οὗτοι δὲ supra v. addita. — 8 αναγειν. A[1]; em. H. — 10 υμειν A[1]. — 13 τε[ιμ]ωρ. A[1]. — 15 [τει]μαc fuerit. — cωcετε pr. — 20 ἀλλὰ μὴν] cf. or. VI, 7, 18. 12, 6 (H.). — 21 υμειν A[1]. — 22 λόγου] τοτου pr.

ἂν φῶσιν ἀναγκαῖ|α εἶνα[ι τ]ῶι δήμωι τὰ πε||ρὶ [τ]ῶ
ἐπα[ίν]ων ψηφίζεσ|θα[ι]· — το[ὺς γ]ὰρ προέδρους | οὐ
6 ἔνεστιν εἰπεῖν | ὡς ἀνάγκη τις ἦν στεφα|νῶσαι. πρὸ[
δ]ὲ τούτοις | αὐτὸς ὑμῖν ο[ὗ]τος ῥαιδί||αν πεποίηκ[ε
τὴν γνῶ|σιν· ἔγραψεν γ[ὰρ] ὧν ἕνε|κα ἐστεφάνω[σε]
τοὺς | προέδρους, δι[κα]ιοσύνης | τε τῆς εἰς τὸν δ[ῆμ]ο
τὸν || Ἀθηναίων, κα[ὶ δι]ότι κα|τὰ τοὺς νόμο[υς π]ρο
δρεύ|κασιν. — ἐπὶ δ[ὴ τ]αῦτ' ἄγε|τ' αὐτὸν ἀπολ[ογη]σ
με|νον, καὶ σὺ ὦ Φ[ιλι]ππίδη || δείξας ἀληθῆ εἶ[ν]αι τ
πε|ρὶ τῶν προέδρω[ν], ἃ ὑπέ|θου ἐν τῷ ψηφ[ίσ]ματ
7 ἀ|πόφευγε. εἰ δ' ο[ἴει] κορδα|κίζων καὶ γελ[ωτ]οποι||ῶ
ὅπερ ποι[εῖν] εἴωθας | ἐπὶ τῶν δικαστ[ηρ]ίων|, ἀπο
φεύξεσθαι, ε[ὐήθ]ης | εἶ, ἢ παρὰ τούτοι[ς σο]ι | συγγνώ
μην ἢ ἔ[λεόν] τι||να παρὰ τὸ δίκαι[ον ὑπ]άρ|[χ]ειν. πολ
λοῦ γε δ[εῖν γ]ὰρ | ἀπέθου σαυτῶι εὔνοιαν | παρὰ τῷ
δήμωι, ἀλλ' ἑτέ|ρωθι, οὐδὲ τοὺς σῶσαί σε | δυναμένου
ὤιου δεῖν || κολακεύειν, ἀλλὰ τοὺς τῶι | δήμωι φοβεροὺ
ὄντας. | καὶ ἓν μὲν σῶμα ἀθάνα|τον ὑπ[είλη]φα

---

23 ἐὰν H. — 25 ἐπαίνων ego: non recte τ[ιμ]ῶν Kn.[1]
Col. IV. 1 ενεστινωσειπειν pr., sed deletae litt. ως. - 4 ὑμῖν Koe.: ημιν. — ἐπὶ δ[ὴ W.: ἐπὶ δ[ὲ Kn. — 16 αδυπεθο A[1] pr., sed δ puncto superaddito deletum (ἃ ὑπέθου ego). - 20 ειωθες A[1], cf. Buresch Mus. Rh. XLVI, 219 sq. — 21 inter post δικαστ. H. (post εἴωθας Kn.). — 22 sq. ε[υη]θης|ει (spa vac.) η agnovit Kn.[2] (ἀμαθὴς εἶ conieceram). θ litterae medii ductus prorsus evanuit. — 23 τουτω[ν]ς7 legerat Kn.[1], i 24 υγγν. absque ς; sed est ς in 24, in 23 autem non ω sed ς in extr. v. vero ις7. Inde τούτοι[ς φὴ]ις elicueram (τούτω| φὴ]ις | συγγν. Kn.[3] scripsit; sed minime necessarium verbur necessarius dativus, cf. 25 sq. Itaque per errorem συγγνώμη vocabuli prima litt. huic versui addita neque deleta esse vi (voluerat librarius συγ hic addere, sed vidit spatium paru sufficere). — 24 ἔλεόν τινα Sandys (H., D.). — 25 sq. τρ|..ε legerat Kn.[1], εὑ]ρ|ῆς]ειν Kn.[2] Certum est P, sed ante ea litt. α agnovi ea forma quam cursivam dicimus scriptum; hi ὑπάρχειν posui (quod dubitans rec. Kn.[3], qui εἶ. ἢ παρὰ — - ὑπάρχειν;). — 26 δ[εῖ γ]ὰρ Kn.[1], quibus spatium non expletu δεῖ· οὐ γὰρ H. D. Koe. Kn.[3]; sed dubitat hic num his spatiu sufficiat. Cf. Dem. 23, 7. Rehd. Ind. ad Dem. II δέω.

Col. V. 7 ἓν σῶμα] Philippi. — 8 υπιληφα corrector al

10 ἔcεcθαι, πό|λεωc δὲ τηλικαύτηc θάνατον κατέγνωc,
— οὐδ' ἐκ(ε)ῖνο | cυνιδών, ὅτι τῶν μὲν τυ|ράννων 8
οὐδεὶc πώποτε | τελευτήcαc ἀνεβίωcεν, | πόλειc δὲ
15 πολλαὶ ἄρδην ἀν|αιρεθεῖcαι πάλιν ἴcχυcαν. | οὐδὲ τὰ
ἐπὶ τῶν τριάκον|τα ἐλογίcαcθε, οὐδ' ὡc | καὶ τῶν ἐπι-
20 cτρατευcάν|των καὶ τῶν ἔνδοθεν || cυνεπιθεμένων αὐτῆι |
περιεγένετο, ἀλλὰ φανε|ροὶ ἐγένεcθε καιροφυλα|κοῦν-
25 τεc τὴν πόλιν, εἴ | ποτε δοθήcεται ἐξουcί|α λέγειν τι ἢ
VI πράττειν κα|τὰ τοῦ δήμου. εἶτα περὶ | καιρῶν αὐτίκα
δὴ τολ|μήcετε λέγειν; τοὺc κα|τὰ τῆc πόλεωc καιροὺc |
5 οὐ παραφυλάξαντεc; καὶ τὰ παι|δία ἥκειc ἔχων ἐπὶ τὸ 9
δι|καcτήριον, καὶ ἀναβιβάcαc | αὐτίκα δὴ ἀξιώcειc ὑπὸ |
τούτων ἐλεεῖcθαι; ἀλλ' οὐ | δ[ί]καιον· — ὅτε γὰρ ἡ
10 πό|λ[ι]c ὑπὸ τῶν ἄλλων ὠ(ι)κ|[τ]ίρετο διὰ τὰ cυμβάν- |
τα], τόθ' ὑφ' ὑμῶν ἐξυβρί|ζ[ε]το. — καίτοι οὗτοι μὲν |
15 τὴν Ἑλλάδα cώ(ι)ζειν προ|ελόμενοι ἀνάξια τῶν | φρονη-
μάτων ἔπαcχον, | cὺ δὲ τὴν πόλιν εἰc τὰc | ἐcχάταc
20 αἰcχύναc ἀδίκωc | καθιcτὰc νυνὶ δικαίωc || τιμωρίαc τεύ-
ξη(ι). — διὰ τί | γὰρ (ἂν) τούτου φείcαιcθε; πό|τερα 10
διότι δημοτικόc ἐc|τιν; ἀλλὰ ἴcτ' αὐτὸν τοῖc μὲν | τυράν-
25 νοιc δουλεύειν προ|ελόμενον, τῶι δὲ δήμωι | προcτάττειν
VII ἀξιοῦντα. | — ἀλλ' ὅτι χρηcτόc; ἀλλὰ δὶc | αὐτοῦ ἀ[δι-
κί]αν κατέγνω|τε. — ναί, ἀ[λλ]ὰ χρήcιμοc. | ἀλλ' εἰ
5 χρήc[εc]θε τῷ ὑφ' ὑ|μῶν ὁμολ[ογ]ουμένωc || πονηρῶι
[κρ]ιθέντι, ἢ | κρίνειν κα[κ]ῶc δόξετε, | ἢ πονηρῶν [ἀν]-

quis in A¹: pr. οπ...ψ. fuisse vid. — 9 sq. cf. or. V, c. 14, 10. — 13 ἀνεβίω malit H. — 17 ὡc (ἡ πόλιc) H. — 18 ἐπιcτρατ.] Lacedaemoniorum. — 22 καιροφυλακοῦντεc cf. Dem. 23, 173. — τὴν πόλιν A¹ corr., ἐν τῆι πόλει pr. — 26 sqq. cf. or. I, 20, 25 sqq.

Col. VI. 4 παραφυλάξαντεc; H., λέγειν; v. 2 ego; at W. οἱ pro οὐ 4; del. οὐ Koe.; (ὡc) οὐ ci. Kn.³ In A¹ παρα 4 ab alia m. supr. v. additum; eadem lineolam ante v. apposuit. — 8 ἐλεεῖcθαι; H. — 10 sq. ωκ[τ]ειρετο A¹, em. H. — 12 ἐξυβρίζ.] sc. decretis talibus, cf. 17 sqq. — 14 cf. epigramma CIA. II, 1680 = Anth. Pal. VII, 245, v. 3. — 20 τειμωριαc A¹. — 21 ἂν add. H. — 23 αλλειcτ pr. A¹.

Col. VII. 1 ἀδικίαν] Andoc. 1, 3 confert Kn.³ — 2 χρήcιμοc] cf. Dem. 25, 39. 41 sq. — 4 ὁμολογουμένωc non cum πονηρῶι, sed cum *κριθέντι* iungendum. — 6 κρεινειν A¹.

θρώπων | ἐπιθυμ[εῖν. — ο]ὐκοῦν οὐ|κ ἄξιον τὰ [τούτ]ου ἀδική||ματα αὐτ[οὺc ἀν]αδέχεc|θαι, ἀλλὰ [τιμ]ωρε[ῖcθαι |
11 τὸν ἀδικοῦν[τα]. — κ[αὶ ἐὰν | ἄρα λέγῃ τιc ἀναβὰc ὡc | δὶc ἥλωκεν [πρ]ότερον || παρανόμων, [κ]αὶ διὰ τοῦ|το φῆ(ι) δεῖν ὑμᾶc ἀ[π]οψηφί|cαcθαι, τοὐναν[τί]ον ποι|εῖτε κατ' ἀμφότερα. — π[ρ]ῶ|τον μέν, ὅ[τι ε]ὐτύχημά || ἐcτιν, τὸν ὁμ[ο]λογουμέ|νωc τὰ παράνομα γρά|φοντα τὸ τρίτον κρινό|μενον λαβεῖν· — οὐ γὰρ | ὥcπερ ἀγαθοῦ τινο[ς φ]εί||δεcθαι προcήκει τού|του, ἀλλὰ τὴν ταχίcτην | ἀπηλλάχθαι, — ὅc γ[ε το]ῦ τρόπου δὶc ἤδη ἐν ὑμῖν |
12 βάcανον δέδωκεν. ἔ|πειτα δὲ ὥcπερ τοῖc τῶν | ψευδομαρτυρίων δὶc ἡ|λωκόcιν δεδώκατε ὑ||με[ῖ]c τὸ τρίτον μὴ μαρ|τυρεῖν, μηδ' οἷc ἂν παρα|γένωνται, ἵνα μηδενὶ | τῶν πολιτῶν ἦ(ι) τὸ ὑμέ|τερον πλῆθοc αἴτιον || τ]οῦ ἠτιμῶcθαι, ἀλλ' αὐ|τὸς] α[ὑ]τῶι, ἂμ μὴ παύη|ται τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν, — | οὕτω καὶ τοῖc ἡλωκόcι | παρανόμων ἔξεcτιν || μηκέτι γράφειν, εἰ δὲ | μή, δῆλόν ἐcτιν ὅτι ἰδί|ου τινὸc ἕνεκα τοῦτο | ποιοῦcιν· ὥcτε οὐκ οἴ|κτου οἱ τοιοῦτοι ἄξιοί εἰ|cιν, ἀλλὰ τιμωρίαc. —
13 Ἵ|να δὲ μὴ προθέμενοc | πρὸc ἀμφορέα ὕδατοc | εἰπεῖν μακρολογῶ, | ὁ μὲν γραμματεὺc ὑμῖν || ἀναγνώcεται τὴν γρα|φὴν πάλιν, ὑμεῖc δὲ | τῶν τε κατηγορημένων | μεμνημένοι καὶ τῶν | νόμων ἀκούcαντεc | ἀναγιγνωcκομένων, | τά τε δίκαια καὶ τὰ cυμφέ||ροντα ὑμῖν αὐτοῖc ψη|φίζεcθε.

---

10 αὐτοὺc scripsi coll. Din. 1, 106 (Hyp. or. 1, c. 34, 22); αὖ[θιc Kn.[1] — 19 μὲν [γὰρ Kn.[1] (Kn.[3] ut ego). Est spat. vac. post μεν. — 22 κρειvομ. A[1].

Col. VIII. 3 ψευδομαρτυριῶν Kn.[1], sed cf. ψευδομαρτυρίοιc Plat. Theaet. 148 B. — 8 πολειτων A[1]. — 11 αὐτῷ ἀλῷ ἢ παύηται non recte Kn.[1] (Kn.[3] ut ego). — 20 τειμωρ. A[1]. — 23 εἰπεῖν A[1] corr. ab al. m.; δεηcειεν pr. (satis similia sunt (Δ)ΕΗCΕΙ(Ε)Ν et ΕΙΠΕΙΝ). — μακρολογωι A[1]. — 24 υμειν A[1].

VOLVMEN C.

V.

[ΚΑΤΑ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ Α.]

* *

*

Col. I ....[τῆ γυναι|κ[ί]. εἰπόντος δέ μου πρὸς αὐτὴν τά 1
τε | πεπραγμ]έ[ν]α, καὶ ὅτι μοι Ἀθηνογένης χαλε|πὸς]
εἴη καὶ οὐδὲν ἐθέλοι τῶν μετρίων | συγ]χωρεῖν, τοῦτον
5 μὲν ἔφη ἀεὶ τοιοῦτον || εἶνα]ι, ἐμὲ δ' ἐκέλευε θαρρεῖν·
αὐτὴ γάρ μοι | πά]ντα συναγωνιεῖσθαι. καὶ ταῦτ' ἔλεγεν |
σπο]υδάζουσά τε τῶι ἤθει ὡς ἔνι μάλιστα, | καὶ] ὀμνύ-
ουσα τοὺς μεγίστους ὅρκους, ἦ μὴν | με]τ' εὐνοίας
10 τῆς ἐμῆς λέγειν καὶ ἐπὶ || πάσης ἀληθείας, ὥστ' ἐμὲ ὦ 2
ἄνδρες δικα|σταί (εἰρ]ήσεται γὰρ πρὸς ὑμᾶς τἀληθές)
ταῦ|τα π]επεῖσθαι. οὕτως ὡς ἔοικεν ἐξίστησιν | ἀνθρώ-
που] φύσιν ἔρως, προσλαβὼν γυναι|κὸς].....ιαν. ἐκείνη
15 γοῦν φενακίζουσα || ἅπαντ]α ταῦτα, προσπεριέκοψε[ν
α]ὑτῆι | μέ τ]ι εἰς παιδίσκην, τριακοσίας δραχμὰς | εὐ-
ν]οίας ἕνεκα. ἴσως μὲν οὖν ὦ ἄνδρες δι|κασταὶ] οὐ[δ]έν
[ἐστι] θαυμαστόν με ὑπὸ Ἀν|τιγόν]α[ς] τὸν τρόπον τοῦ-

Col. I. In principio orationis desunt non pauca, vel duae vel tres columnae. — 1 γυναικί scripsi. Ceterum sunt supplementa editoris principis, nisi de eo diversa adnotavi. — 2 πεπραγμένα D.: πραχθέντα R., ἄλλα πά]ντα Kn. Cf. col. 6, 5. — 3 ειηι A². — 6 συναγ. Bl. D. — 13 ἡμᾶς κατὰ φ. R., ἡμῶν τὴν] φ. D. — 14 γυν. καρδίαν R., αἱμυλίαν ci. W., κακίαν ci. H., ποικιλίαν Kn., πανουργίαν Zingerle, ἀπιστίαν E. Bruhn. Locus est IV vel V litteris. Fort. ἀναίδειαν (-ΔΙΑΝ). — 15 τὰ μάται]α Kn. — 16 τε κα]ὶ εἰς R.¹, δῶρον] εἰς W. (est spatium III tantum litt.), ὡς δὴ εἰς D. R.², δῆθεν εἰς Kn. Est spat. vac. post παιδισκην; hinc μέ τι scripsi (μ' ἔτι H.). — 18 οὐδέν [ἐστι] vel

3 τον παιδαγω||γηθῆ]να[ι], γυναι[κ]ὸς ἣ δεινοτάτη μὲν | 20
τῶν ἑ]ταιρῶν ὥς φασιν ἐφ' ἡλ[ικί]ας ἐγένε|το, διατ]ε-
τέλεκε δὲ πορνοβοσκοῦσα | — — — ε]ν | ....ου
οἶκον τοῦ Χολλ(ε)ίδου οὐ||φαῦλον οὔ]τω ὄντα ἀνήιρηκεν. 25
καίτοι | ἥτις καθ' ἑα]υτὴν οὖσα τοιαῦτα διεπράτ|τετο, τί
οἴεσθ]ε αὐτὴν νυνὶ [ποι]εῖν, προσ|λαβοῦσαν συ]ναγωνισ-
τὴν Ἀθηνογένην, | ἄνθρωπον λογογράφον τε καὶ ἀγο- II
4 ραῖον, | τὸ δὲ μέγιστον Αἰγύπτιον; — τέλος δ' οὖν, |
ἵνα μὴ μακρολογῶ, μεταπεμψαμέν[η] γάρ | με πάλιν
ὕστερον εἶπεν, ὅτι πο[λλοὺ]ς λό||γους ἀναλώσασα πρὸς 5
[τ]ὸν Ἀθηνογένην, | μόλις εἴη συμπεπεικ[υ]ῖα αὐτὸν ἀπο-
[λ]ῦσαί | μοι τόν τε Μίδαν κα[ὶ τ]οὺς υἱεῖς ἀμ[φ]οτέ- |
ρους τετταράκοντα μνῶν, καὶ ἐκέ[λε]υέ με | τὴν ταχίσ-
την πορίζε[ι]ν τὸ ἀργύριο[ν], πρὶν || μεταδόξαι τι Ἀθη- 10
νογένει. — συναγαγὼν | δ' ἐγὼ πανταχόθεν, καὶ τοὺς
φ[ί]λους ἐνο|χλήσας, καὶ θεὶς ἐπὶ [τὴ]ν τράπεζαν τὰς |
τετταράκοντα μνᾶς, [ἥ]κον [ὡ]ς τὴν | Ἀντι]γόναν. —
5 κἀκε[ίνη] σ[υνήγα]γεν [ἡ]μᾶς || εἰς τὸ αὐτό, ἐμέ τε καὶ 15
[Ἀθηνο]γ[έ]νην, κα[ὶ | διή[λλ]αξε, καὶ παρεκελεύσ[α]τ[ο
τοῦ] λοιποῦ | εὖ ποιεῖν ἀλλήλους. — καὶ ἐγώ τ' ἔφην ταῦ-|
τα ποιήσειν, καὶ Ἀθη[ν]ογένης οὑτοσὶ ὑ|πολαβὼν εἶπε[ν,
ὅ]τι τ[ῶν] πεπρα[γ]μέν[ω]ν || δε[ῖ] με χάριν ἔχειν Ἀν- 20
τ[ι]γ[ό]ναι, „καὶ νῦν" ἔφη | „ταύτης ἕνεκα ἤδη σοι ἐν-

οὐδεν[ὶ ἔσται] R., οὐδὲν [οὕτω] K. — 22 διατετελ. W.: ἐξα]πο-λώ]λεκε R. (συναπολ. D.). — 24 ου ante οἶκον genit. nominis proprii. — 25 ..νω W. (..ω R.); tum ἀνέ[θ]ηκεν R[1].; sed. vid. fuisse ανειρηκεν = ἀνήιρηκεν. Antea tentavi: εὐ|δαίμονα οὕτω ὄντα; sed ε non recte agnosci vid. Post v. 22 nihil suppl. R.[2] — 26 εἰ καθ' ἑαυτὴν W. Cf. Dem. 18, 137. — 27 sq. W.: τί χρὴ] αὐτὴν νῦν ἐπι[τελ]εῖν προσδοκᾶν, ἔχουσαν κτέ. Agnosci posse puto νυνει. Kn.: τί οἴεσ]θ' α. νῦν ἐπιτ., προσλαβοῦσαν κτέ.

Col. II. 3 extr. ... superscripto γαρ A[2]. Cf. Isocr. 8, 53. Aristoph. Av. 514 al. (om. γὰρ R. W. al.). — 5 αναλωσσα pr. A[2]. — 6 ειηι A[2] ut c. 1, 3. — 7 ὑεῖς H.; sed eadem ratione etiam συμπεπεικῦα scribendum erit. — 13 ω]σειστην A[2] (deletumne ει?); em. R. — 17 ἔγωγ' R. W. — 18 καὶ [ὁ] Ἀθην. R. Kn. falso, quamquam spatium unius litt. exstitisse vid.; sed non adicitur artic. nomini proprio cum οὑτοσί coniuncto. — ουτοσϊ A[2] (apparent puncta), cf. or. II, § 2. 10 (οὗτος R.).

δεί[ξ]ομαι, ὅϲα | ϲε ἀγα[θὰ] ποιήϲω. σὺ μὲ[ν γά]ρ" ἔφη
„τὸ ἀργύριον | ἐπ' ἐλευθερία(ι) καταβάλ[λει]ς τ[οῦ Μίδ]α
25 καὶ | τῶν παίδων· ἐγὼ δέ ϲοι ἀποδώ[ϲ]ομαι αὐ|τοὺϲ
ὠνῆι καὶ πράϲε[ι], — ἵνα [πρῶτο]ν μὲν μη|δεὶϲ [π]α[ρε]-
νοχ[λ]ῆι [μη]δὲ διαφθείρ[ηι] τὸν *Μ[ί|δαν, [εἶτ'] αὐτοὶ
[μὴ ἐ]γχειρῶϲι [πο]νηρε[ύε|ϲθαι μηδὲν διὰ τὸν φό[βον]·
III τὸ δὲ μέ|γιϲτον, νῦν μὲν ἂν δόξειαν δι' ἐμὲ γεγο|νέναι 6
ἐλεύθεροι· ἐὰν δὲ πριάμενοϲ ϲὺ ὠνῆι | καὶ πράϲει, εἶθ'
ὕϲτερον, ὅτε ἄν ϲοι δοκῆι, | ἀφῆιϲ αὐτοὺϲ ἐλευθέρουϲ,
5 διπλαϲίαν ἕξου||ϲίν ϲοι τὴν χάριν. — ὅϲον μέντοι ὀφεί-
λουϲιν | ἀ[ρ]γύριον, μύρου τέ τινοϲ τιμὴν Παγκάλωι |
κ]αὶ Προκλεῖ, καὶ εἴ τι ἄλλο κατέθετό τιϲ ἐπὶ | τὸ μυ-
ροπώλιον τῶν προϲφοιτώντων, οἷ|α γί(γ)νεται, ταῦτα"
10 ἔφη „ϲὺ ἀναδέξηι. — ἔ||ϲτιν δὲ μικρὰ κομιδῆι, καὶ πολ-
λῶι πλείω | φορτία ἐϲτὶν τούτων ἐν τῶι ἐργαϲτηρίωι, |
μύρον καὶ ἀλάβαϲτροι καὶ ζμύρνα", καὶ ἄλ|λ' ἄττα ὀνό-
ματα λέγων, „ὅθεν πάντα ταῦ|τα δ[ιαλυθ]ήϲε[ται] ῥαι-
15 δίωϲ". — ἦν δὲ ὦ ἄνδρεϲ || δικαϲ[τ]αὶ ὡϲ ἔοι[κ]εν ἐν- 7
ταῦθα ἡ ἐ[πι]βουλὴ | καὶ τὸ π[λά]ϲμα τ[ὸ] μέγα. — εἰ
μὲν γὰ[ρ] ἐπ' ἐλευ|θερίαι καταβάλ[λ]οιμι αὐτῶν τὸ ἀρ-
γύριον, | τοῦτο μόνον ἀπ[ώ]λλυον ὃ δοίην αὐτῶι, | ἀ[λλ']
20 οὐδὲν δεινὸν ἔπαϲχον· — εἰ δὲ πριαίμην || ὠ]νῆι καὶ
πράϲει, ὁμολογήϲαϲ αὐτῶι τὰ | χρέα *ἀναδέξεϲθαι, ὡϲ
οὐθενὸϲ ἄξια ὄντα, | δ[ιὰ] τὸ μὴ π[ρο]ειδέναι, ἐπάξειν
[μ]οι ἔμελλεν | ὕϲ[τ]ερον τοὺϲ χρ[ηϲ]τὰϲ καὶ τοὺϲ πλη-

---

22 ϲε Bl. D. — ποιηϲωι A[2] pr. — ϲὺ W. D. — 23 καταβάλλειϲ D. (κατάβαλ[λ]ε W.). — τοῦ W.: τῇ D. — Μίδ]ου R. (non est genit. praeter h. l.). — 25 πρῶτον D. R.[2] (τῶ⟦ι⟧(ν) W., ἄ[λλ]ων Kn.). — 26 [ϲε ἐ]νοχλῇ R., ἐ[ν]οχλ. W. contra spatium. Scilicet puerum amatorie tentando. — διαφθειρη sine ι fuerit. — 26 sq. μιδαϲ A[2], em. R. — 27 [μηδ'] αὐτοὶ W. D. R[2]. ([καὶ] α. [μὴ] R[1].). — ...νχειρ A[2] (ἅμ' ἐ. D. R.[2], δὴ ἐνχ. W., ϲοι ἐ. Kn.). — πονηρεύεϲθαι W. — 28 φό[βον ϲου· τ]ὸ W., φ.· τοῦτ]ο R.; sed sufficiunt tres litt. cum spatio vacuo quod post φόβον esse debebat (τὸ δὲ etiam P.).

Col. III. 3 ειθ' A[2]. — ὅταν H. — 5 χαραν A[2] pr. — 9 γειν εται A[2]. — εφηι A[2]. — 14 δ[ιαλυθ]ήϲετ[αι ci. W., διοικήϲειϲ (Bl.) R. — 15 επιβουληι A[2]. — 21 αναδεξαϲθαι A[2] R., quod corrigendum vid. coll. v. 9.

ρω|τὰς τῶν ἐράνων, ἐν ὁμολογίαι λαβών· ὅ||περ ἐποί- 25
8 ηcεν. — ὡς γὰρ εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα ἐγὼ προcωμ[ο-
λ]όγηcα, εὐθὺς ἐκ τῶν γονάτω[ν λ]αβὼν [τῶ]ν αὐτοῦ
γραμματ[εῖ]όν τι [τὸ ἐγ]γεγραμ[μ]ένον ἀνεγί(γ)νωc[κεν· |
ἦcαν δὲ αὗται cυνθῆκαι πρὸc ἐμέ· ὧν ἐ|γὼ ἀναγι(γ)νωcκο- IV
μένων μὲν ἤκουον, ἔ|cπευδον μέντοι ἐφ' ὃ ἧκον τοῦτο
διοική|c]αcθαι. [—] καὶ cημαίνεται τὰc cυν[θ]ήκαc εὐ||θὺc
ἐν τῆι [αὐτῆ]ι οἰκία(ι), ἵνα μηδε[ὶ]c τῶν εὖ | φρονούν-
των [ἀκ]ούcαι τὰ ἐγγεγραμμένα, | προcεγγράψαc μετ'
9 ἐμοῦ Νίκωνα τὸν Κη|φιc(ι)έα. — ἐλθόντεc δ' ἐπὶ τὸ
μυροπώλιον, τὸ | μὲν γραμματε[ῖ]ον τιθέμεθα παρὰ Λυcι- || 1
κλεῖ Λευκονοεῖ· — τὰc δὲ τετταράκοντα | μνᾶc ἐγὼ
καταβαλὼν τὴν ὠνὴ[ν] ἐποιη|cάμην. — τούτου δὲ γενο-
μένου προcή(ι)εcάν μοι οἱ χρηcταί, οἷc ὠφείλετο παρὰ
τῶι | Μίδαι, καὶ οἱ πληρωταὶ τῶν ἐράνων, καὶ δι||ε]λέ-
γοντό μοι· [κ]αὶ ἐν τριcὶν μηcὶν ἅπαν|τα] τὰ χρέα φα-
ν[ε]ρὰ ἐγεγόνει, ὥcτ' εἶναί μοι | cὺ]ν τοῖc ἐράνο[ι]c,
10 ὅπερ καὶ ἀρτίωc εἶπον, πε|ρὶ π]έντε τάλαντα. — ὡc δ'
ᾐcθόμην οὗ ἦν κα|κ]οῦ, τότ' ἤδη τοὺc φίλουc καὶ τοὺc
οἰκείουc || cυνήγαγον, καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν cυνθηκ[ῶν |
ἀνεγι(γ)νώcκομεν, ἐν αἷc ἐγέγραπτο μὲν | τὸ τοῦ Παγ-
κάλου [κ]αὶ τοῦ Πολυκλέουc ὄνο|μα διαρρήδην, καὶ ὅτι
μύρων τιμαὶ ὠφείλον|το, ἃ ἦν βραχέα τε, καὶ ἐξῆν αὐ-
τοῖc εἰπεῖν, || ὅτ[ι] τὸ μύρον ἄξιον εἴη το[ῦ] ἀργυρίου
τὸ ἐν | τ[ῶι ἐ]ργαcτηρίωι· [—] τὰ δὲ πολλὰ τῶν χρεῶν |
κα[ὶ τ]ὰ μέγιcτα οὐκ ἐν[ε]γέγραπτο ἐ[π'] ὀνο|μάτων,
ἀλλ' ἐν προcθήκηc μέρει, ὡc οὐ|δὲν ὄντα· „καὶ εἴ τωι
11 ἄλλωι ὀφείλει τι Μίδαc". | καὶ τῶν ἐράνων εἷc μέν, οὗ

---

27 γραμματεῖον D. P.: πραγματ.|ον, sed super π scriptum γ. — τι W., δ]ή D. R.[2]; ἤ[δη Kn.; tum προγ]εγρ. R. W. Kn. (γρ. πάλαι γεγρ. P.).

Col. IV. 5 αὐ]τ[ῆι R., αὐ]τ[ῆ]ι W. — 7 κηφιcεα correxi (P). — 10 Λευκονοιεῖ Kn. — 12 προcῆcαν H. — 13 παρὰ τοῦ Μίδα ci. H. — 22 sq. τὰ τοῦ . . ὀνόματα tacite H. — Προκλέουc expectabatur sec. c. 3, 7.

Col. V. 3 ου ut vid. A[2] corr.: ουν pr. (scilicet propter μὲν antecedens). Est hoc οὗ adverbium loci, = ἐν ᾧ vel ἐφ' ᾧ. (Secl. Δικαιοκράτηc W., ipse antea ὃν scripsi.) — 6 εφηοιc

Δικαιοκράτηϲ | ἐνεγέγραπτο, οὗ ἦϲαν λοιπαὶ τρεῖϲ φοραί, ||
5 οὗτοϲ μὲν ἐπὶ τοῦ Δικαιοκράτουϲ ὀνόμα|τοϲ [ἦ]ν γεγραμμένοϲ, οἱ δ' ἄλλοι ἐφ' οἷϲ | εἰλήφει πάντα ὁ Μίδαϲ, νεοϲύλλογ[ο]ι δ' ἦ|ϲαν, τούτουϲ δ' οὐκ ἐνέγραψεν ἐν
10 ταῖϲ | ϲυνθήκαιϲ, — ἀλλ' ἀπεκρύψατο. βουλευομέ||νοιϲ δ' ἡμῖν ἔδοξεν πορεύεϲθαι πρὸϲ τοῦ|τ[ο]ν καὶ διαλέγεϲθαι, καὶ κα[τα]λαβόν[τ]εϲ | αὐτὸν πρὸϲ τοῖϲ μυροπωλίοιϲ ἠρ[ωτῶ]μεν, | εἰ οὐκ αἰϲχύνοιτο ψευδόμενοϲ κα[ὶ ἐν]ε-
15 δρεύ|ϲαϲ ἡμᾶϲ ταῖϲ ϲυνθήκαιϲ, οὐ προειπὼν τὰ || χρέα. — ὁ δ' ἀπεκρίνατ[ο] ἡμῖν, ὡϲ οὔτε τὰ | χρέα γι(γ)νώϲκοι ἃ λέγομεν, οὔτε προϲέχοι ἡ|μ[ῖν] τὸν νοῦν, γραμματεῖόν τ' εἴη αὐτ[ῶι | κε[ίμ]ενον πρὸϲ ἐμὲ περὶ τού-[τ]ων. — πο[λ]λῶν | δ' ἀ[ν]θρώπων ϲ[υλλ]εγομένων 12
20 καὶ ἐπακου||όν[τ]ων τοῦ πρά[γμ]ατοϲ, διὰ [τὸ ἐ]ν τῆ(ι) ἀγο|ρᾶι [τ]οὺϲ λόγουϲ γί(γ)νεϲθα[ι, καὶ κατα]τεμνόν|των αὐτόν, κελευόν[τ]ων δ' [ἀπάγ]ειν ὡϲ | ἀνδραποδι[ϲ]τή[ν, τοῦτο μὲ]ν οὐκ *ᾠιόμε|θα δεῖν ποιεῖν, πρ[οϲεκαλεϲά]μεθα
25 δὲ αὐ||τὸν εἰϲ ὑμᾶϲ κατὰ [τὸν νόμ]ον. — πρῶτον | μὲν οὖν ὑμῖν τὰϲ ϲ[υνθή]καϲ ἀναγνώ|ϲεται· ἐ[ξ αὐτῶ]ν γὰρ
VI τ[ῶν γ]εγρα[μμένων | μαθήϲεϲθε τὴν ἐπιβουλὴν αὐτοῦ τού|του. λέγε τὰϲ ϲυνθήκαϲ.

ϹΥΝΘΗΚΑΙ.

5 Τὰ μὲν τ[οίν]υν πεπραγμένα ὦ ἄνδρεϲ δι||καϲταὶ 13 καθ' ἓν ἕκαϲτον ἀκηκόατε. ἐρεῖ | δὲ πρὸϲ ὑμᾶϲ αὐτίκα

---

pr. A². — 7 εἰλήφει] ὤφειλε ci. W., λοιπαὶ τρ. φ. v. 4 de dissolvendis pensionibus intellegens. — 11 και A² corr.: ηαι ut vid. pr. — 16 προϲϲχοίη μ[οι R. W.; sed neque aoristo locus, et A² προεχοι habet, superscr. ϲ inter ο et ε. — 21 ante τεμνον in A² leguntur testibus R. et W. litt. κα, cum spatio quod parum expleatur littera ι, angustum sit litteris τα; tum supra v. κ]αι. Potest facta esse traiectio particularum chartae (cf. ad 6, 18 sqq.), quae h. l. valde male habita est. Κατατεμν. W. D. R.² — 22 ἀπάγειν et 23 ἀνδραπ. Bl. W. R². — 23 τοῦτο μὲν Bl. W. (θόρυβον D. R.²). — οιομεθα A², em. W. Cf. or. 3, col. 22, 14. — προϲεγκαλούμεθα R., προϲεκαλ. D. W., προϲκαλούμ. Reinach Kn. — 26 υμειν A².

Col. VI. 1 sq. in τούτου merito offendit W. — 5 καθον

μάλα Ἀθηνογένης, | ὡς ὁ νόμος λέγει —, ὅσα ἂν ἕτερος ἑτέρωι ὁμολογήσῃ(ι), κύρια εἶναι· — τά γε δίκαια ὦ βέλ|τιστε· τὰ δὲ μὴ τοὐναντίον ἀπαγορεύει ‖ μὴ κύρια εἶναι. ἐξ αὐτῶν δέ σοι τῶν νό|μων ἐγὼ φανερώτερον ποιήσω. — καὶ γὰρ | οὕτω με *διατέθηκας καὶ περίφοβον πε|ποίηκας, μὴ ἀπόλωμα[ι ὑ]πὸ σοῦ καὶ τῆς | δεινότητος τῆς σῆς, ὥ[σ]τε τούς τε νό‖μους ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν νύκτα | καὶ ἡμέραν, πάρεργα τἆλ[λα π]άντα ποι|ησάμε-
14 νον. — ὁ μὲν τοίνυν εἷ[ς] νόμος κε|λεύ[ει] ἀψευ[δ]εῖν ἐ[ν] τῆι ἀγ[ορᾶι], πάντων | οἶμα[ι π]αρά[γγελ]μα κάλ-[λιστο]ν παραγ‖γέλλων. σὺ [δὲ ψευ]σάμενο[ς ἐν] μέσηι τῆ(ι) | ἀγορ[ᾶι] συν[θήκα]ς κατ' ἐμ[οῦ ἔθ]ου· ἐπεὶ ἐ|ὰν δ[είξῃς προειπ]ὼν ἐμ[οὶ το]ὺς ἐράνους | καὶ τὰ χρέα ἢ γράψας ἐν ταῖς συν]θήκαι[ς], ὅ|σους [εὗρον ὄντας,
15 οὐκ ἀντιλέ]γω σοι, — ἀλ‖λ' ὁμολογ[ῶ ὀφείλειν. — μετὰ δὲ τ]αῦτα ἕ|τερο]ς νόμο[ς ἐστὶ περὶ ὧν ὁμολογοῦν|τες ἀλλήλοις συμβάλλουσιν, ὅταν τις | πωλῆι ἀνδράποδον,

---

pr. A². — 7 νόμος] Dem. c. Phaen. 12. c. Euerg. 77. Dionysod. 2. Plat. Conviv. 196 C. — 11 ποιησωι A². — 12 διατέθηκας H.: διατεθεικας A². — 17 sq. affert Harpocr. s. v. κατὰ τὴν ἀγ. ἀψ. ex or. κατὰ Ἀθ. α' (ὁ μὲν .. ἀγορᾶι, om. εἷς). — 18 sq. traiectione particularum chartae factum est ut non videatur esse locus litterae Δ (ἀψευδεῖν), contra superare spatium litt. N (ἐν). Cognita re apparet ante πάντων nihil esse supplendum (πρὸ π. R., ἐπὶ π. W.). Tum v. 19 inter αρα et μ (παράγγελμα) lacuna est maior quam videtur, contra nulla inter μα et καλ; hinc locum restitui (H., Kn.). — 20 σὺ δὲ ψευς. W., tum idem δόλους τ' ἐν μ. (quod nimium pro spatio). — 21 συν[τάξας] κατ' ἐμ]οῦ ἐφηύρ]ου W., συν[τάξα]ς κατ. ἐμο[ῦ ἐψεύδ]ου D. R.² (H. Kn. ut ego). — 22 δείξῃς W. — ἐμοὶ τοὺς R. W., ἐμ[οὶ τούς τ]ε Kn., quia illa spatio non sufficiant, quod non concedo. — 23 καὶ τοὺς χρηστὰς ἐν ταῖς σαῖς συνθ. R. W. (it. ego, nisi quod om. σαῖς); καὶ τὰ χρέα ἢ ἐγγράψας ταῖς συνθ. Kn. — 24 ὕστερον ἔμαθον, οὐ μάχομαι ἐγώ σοι D.; εὗρον (ηὗρον H. Kn.) ego, tum ὄντας add. Kn.; οὐκέτι ἀντιλέγω antea ego, οὐκέτ' ἐγκαλ]ῶ Kn. (sed γ ante ω satis certum vid.). — 25 ὀφείλειν Bl., ἀδικεῖν Kn. (ἀναδέξασθαι D.). — παρὰ δὲ τα]ῦτα D., ἄλλα δὲ τοι]αῦτα W., ἔστι δὲ περὶ τ]αῦτα Kn. (μετὰ δ. τ. ego). — 26 ν. κελεύει περὶ ὧν W. D., ν. πρὸς πάντας ὅσοι Kn. (ἐστὶ Bl.). — ὁμολογοῦντες R. W.

:ρολέγειν ἐάν τι ἔχηι | ἀρρώστημα· εἰ δ[ὲ μ]ή, ἀναγωγὴ
ούτου ἐστίν. — | καίτοι ὅπου τὰ παρὰ τῆς τύχης νοσή-||
ατα ἂν μὴ δηλώσηι τις πωλῶν οἰκέτ[ην, | ἀνάγειν ἔξε-
τι, πῶς τά γε παρὰ σοῦ ἀδι|κήματα συσκευασθέντα οὐκ
ναδε|κτέον σοι ἐστίν; — ἀλλὰ μὴν τὸ μὲν * ἐπί|ληπτον
νδράποδον οὐ προσαπολλύ||ει τοῦ πριαμένου τὴν οὐ-
ίαν· ὁ δὲ Μίδας, | ὅν σύ μοι ἀπέδου, κ[α]ὶ τὴν τῶν
ίλων τῶν | ἐμῶν ἀπολώλεκ[ε]. — σκέψαι δὲ ὦ Ἀθη- 16
όγε|νες, μὴ μόνον [πε]ρὶ τῶν οἰκετῶν, ἀλλὰ | καὶ περὶ
ῶν ἐλευθέρων σωμάτων ὃν || τρόπον οἱ νόμοι ἔχουσιν.
ἴσθα γὰρ δήπου | καὶ σὺ καὶ (οἱ) ἄλ[λ]οι πάντες, ὅτι
ἱ ἐκ τῶν ἐγγυ|ητῶν γυναικῶν παῖ[δ]ες, οὗτοι γνήσιοί |
ἰσ[ι]ν. ἀλ[λὰ] μὴ[ν οὐκ ἀ]πέ[χρ]ησε τῶι νο|μο[θέτηι] τὸ
γγ[υηθῆ]ναι τὴν γυναῖκα || ὑπὸ [τοῦ πατ]ρὸς [ἢ τοῦ
δ]ελφοῦ, ἀλλ' ἔγρα|ψε δι[αρρή]δην ἐν [τῶι νόμ]ωι, [ἣν]
ν ἐγγυή|σηι τ[ις ἐπὶ δικαίοις δάμαρτα], ἐκ ταύτης |
ἶνα[ι παῖδας γνησίους, καὶ οὐκ] ἐάν τις | ψευσ[άμενος
ὡς αὐτοῦ θυγατέρα ἐγ]γυήσηι || ἄλ[λοθεν οὖσαν, ἀλλὰ
ὰς μὲν δι]καίας ἐγγύ|ας, κ[υρίας, τὰς δὲ μὴ δικαίας
κύρους] καθί|στη[σιν ὁ νόμος. — ἔτι δὲ καὶ ὁ περὶ] 17
ῶ[ν] διαθη|κῶν ν[όμο]ς παρ[α]πλήσιος τούτωι ἐστίν· |
ελεύε[ι γὰρ ἐξεῖν]αι τὰ ἑαυτοῦ [δια]τίθε|σθα[ι ὡς ἂν]
ις βούληται, πλὴν [ἢ γήρως | ἕνε[κεν] ἢ νόσου ἢ μα-
ιῶν ἢ γυ[ναικὶ] πει|θόμ[ενο]ν ἢ [ὑπὸ] δεσμοῦ ἢ ὑ[πὸ

Col. VII. 5 δηιλωσῃ A² (deletumne ι?); δηλώσῃ W. D. R.² – 8 sq. επιλημπτον A². — 16 οἱ addidi (ἄλλοι antea). — 18 ita l. (ἀλλὰ μὴ τοῦτ' ἀπ. et 20 ἀδελφοῦ; W.). α]πε[χρ]ησε A². — 1 cf. Dem. 46, 18. Pro ἣν ἂν (R. ex Dem.) ἐ]ὰν Reinach W. propter 23). — 23 παῖδ[ας γν. εἶναι non recte R. (cf. Dem.); ἶναι κτέ. W. — καὶ δὴ οὐ]κ D. R., ἀλλ' οὐ]κ W. Kn. — 24 ψευς. ινα παρὰ τὰ δίκ. ἐγγ. R., ψ. μὴ ἐπὶ δικαίοις ἐγγ. Kn. — 25 ἀλ[λὰ ὅτε τούς τε παῖδας νόθους] καὶ ἃς R. (δι]καίας Reinach); ἀλ[λ' ὅτως ὁ νόμος τὰς μὲν δι]καίας Kn. — 26 ἠ]γγύησεν, ἀκύρους ἴσας (D.) ταύτας] καθ. R. — 27 ἔτι δὲ καὶ (Bl.) R. W.

Col. VIII. 1 τούτωι D.: τούτοις R. W. — 2 κελ. γὰρ Bl. R.² Cf. Dem. 46, 14. — 3 ἢ [γή]ρως R. — 5 ἢ ὑ[πό τινος W., ἤ [τινος ἀ. R., ἤ ὑ[π' ἄλλης ἀ. Kn. Ap. Dem. est ὑπ' . ἢ ὑπὸ δεσμοῦ; sed ibd. § 16 nihil nisi ὑπὸ ἀν. τινός. Non

ἀνά]γ|κης κ[ατ]αληφθ[έντ]α. — ὅπου δὲ οὐδὲ [περὶ]
τῶν | αὑτοῦ ἰδίων αἱ [μὴ δ]ίκαιαι διαθῆκαι κύρι|αί εἰcιν,
πῶc Ἀθηνογέ[ν]ει γε κα[ὶ περὶ τῶν] ἐ|μῶν cυνθεμέν[ωι]
18 τοιαῦτα δε[ῖ κύρι]α εἶ|ναι; — καὶ ἐὰν μέν τι[c εἰ]c 10
[δι]οίκ[ηcι]ν τ[ῶ]ν αὐ|τοῦ [γυ]ναικὶ πειθόμενος διαθήκα[c
γρά]ψηι, ἄκυροι ἔcο[νται]· — [εἰ] δ' ἐγὼ τῆι Ἀθη-
νογ[ένο]υc | ἑταίραι ἐπ[είc]θην, προcαπολωλέναι [αὖ
δ]εῖ, | ὃc ἔχω μ[εγίc]την βοήθειαν τὴν ἐν τῶι ‖ νόμωι 15
γεγραμμένην, ἀναγκαcθεὶc ὑ|πὸ τούτων ταῦτα cυνθέcθαι;
— εἶτα [cὺ] ταῖc | cυνθ[ή]*καις* ἰ*σ*χυρίζηι, ἃc ἐνεδρεύ-
cαντές | με cὺ κ[αὶ] ἡ ἑ[ταίρα] *σ*ο[υ ἐc]ημήναcθε, καὶ ὑ|πὸ]
...........*β*[ου]λεύcεωc ὑμ*ᾶς* *πε*[ι|cθεὶc]......... c 20
εἶναι, ἐπὶ τούτοιc προc|εδεξάμην οἷc ἐγράψα]τε, καὶ
οὐ[χ ἱ]κανόν coι | ἦν τὰc τετταράκον]*τ*[α μ]νᾶc εἰληφέ-
ναι | ὑπὲρ τοῦ μυροπωλίου, ἀλ]λὰ καὶ πέντε [τά|λαντα
προcαφείλου] με, ὥcπερ ὑπὸ..‖......ἐν ποδοcτράβηι] 25
εἰλημμένον;

---

sufficit spatium litt. ποτινοcανα vel παλληcανα. — 6 in ectypo inter οπουδ et των nihil clare apparet, nisi fort. litt. δε (οὐδὲ) supra v. scriptae; reliquas VII litt. spatium quamquam aegre capit. Tamen δὲ οὐδὲ [περὶ] W., δὲ οὐδὲ περ[ὶ] R. — 7 αἱ ἐ[γγύα]ι καὶ αἱ R., αἱ [ἐγγύα]ι καὶ αἱ W. Kn. — 8 τ]ῶν R.; est contractius spatium, unde Kn. (vix bene ad sensum) κα[τὰ τῶ]ν scripsit. — 9 δεῖ [κύρ]ια R. (valde angustum hic quoque spatium). — 10 δι]οίκηcιν τῶν R. (HCI litteris spatium non sufficit; sed est puto charta contracta). — 11 γράψηι D.: γράφηι R. W. Kn. — 12 ὅτ]ε δ' ἐγὼ R. W. contra spatium. — εγωι A². — 13 in εταιραι posterius ι deletum est. — οὐ δεῖ R. (D.); [με] δεῖ W., quorum neutrum cum ect. satis convenire vid. — 14 εχωι A². — μ[εγίc]την W.: μ[ίαν] τὴν R., μ[όνον] τ. D. — 16 quomodo dicere possit ab Athenog. se vi coactum, parum perspicitur; ἀναγκ. ὑπ' ἔρωτοc fort. dicere potuit. — 18 cου W. D.: ἡ cου R.[1] — 19 ὑπὸ τῆc ὑμετέραc β. R., ὑπὸ γυναικείαc β. W., ὑπὲρ ὧν διώκω νῦν βουλ. ὑμ.; Kn. Cf. Harpocr. s. v. βουλεύcεωc: Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀθ. α' ἐπὶ ἐνέδραc καὶ ἐπιβουλῆc τῆc εἰc χρήματα ἰδίωc κέχρηται τῷ ὀνόματι. — π]ε[ιcθεὶc W., οἰό|μενοc R. — 20 εὔνουc W., ἀξιοπίcτουc D. R., πειcθεὶc γὰρ εὔνουc Kn. — 21 προcηκάμην οἷc ἠθέλετε W., προcεδεξάμην ἃ ἐβουλεύcατε D. R., προcεδ. ἃ ἐλέγετε Kn. — 22 ἦν τὰc W., ἔδοξεν τὰc D. R. — 23 ita D. R. — 24 ἀπεcτερήκατέ] με W., *προcαφείλου] με* Kn. (ἐβούλου cυληθῆναί με R., ἐβ. ἀφελέcθαι με

— Λέ|ξει δ' ὦ ἄνδρες δικασταὶ ὡ]ς οὐκ ἐδύ[νατο | 19
εἰδέναι] . . . . Μίδαν αδ. . . .| . . . .
IX [δανει]cθέντα. ἀ[λλὰ | ἐ[γὼ μὲν ὁ οὐδὲ cυνι]εὶc τὰ ἐν ἀγορᾶι, ἀτρέμα | δ' [ἔχων, ἐν τριcὶ] μηcὶν ἅπαντα τ[ὰ] χρέα καὶ | τ[οὺc ἐράνο]υc ἐπυθόμην· οὗτ[οc] δὲ ὁ ἐκ
5 τρι|γο]νίαc [ὢν] μυροπώληc, καθ[ήμε]νοc δ' ἐν ‖ τῆι] ἀγο[ρᾶι ὅc]αι ἡμέραι, τρία [δὲ μυ]ροπώλι|α κεκτ[ημένοc], λόγουc δὲ κατ[ὰ] μῆνα | λαμβάνω[ν, οὐκ] ἤ(ι)δει τὰ χρέα. — ἀλλ' ἐν μὲν | τοῖc ἄλλοιc οὐκ [ἰδι]ώτηc ἐcτίν,
10 πρὸc δὲ τὸν | οἰκέτην οὗτ[ωc ε]ὐήθηc ἐγένετο, καὶ τι|νὰ μὲν τῶν χρ[εῶ]ν ὡc ἔοικεν ᾔιδει, τὰ δέ | φηcιν οὐκ εἰδέν[αι, ὅc]α μὴ βούλεται. — ὁ δὲ τοι|οῦτο[c αὐτοῦ] λόγοc ὦ 20 ἄνδρεc δ[ικαc]ταὶ οὐ|κ ἀπολογί]α ἐcτίν, ἀλλ' ὁμολόγημα ὡc οὐ δεῖ [με τὰ χρέα διαλ]ύειν· ὅταν γὰρ φῆι μὴ εἰδέ-
15 ν[αι ‖ ἅπαντα] τὰ ὀφειλόμενα, οὐκ ἔcτιν αὐτῶι δή|που [ἅμα] εἰπεῖν, ὡc προεῖπέ μοι περὶ τῶν χρε|ῶν, ὅcα δ' οὐκ] ἤκουcα παρὰ τοῦ πωλοῦντοc, [ταῦ|τ[α οὐ δίκαιόc] εἰμι διαλύειν. — ὅτι μὲν οὖν ᾔι|δειc ὦ Ἀθηνό]γενεc
20 ὀφείλοντα Μ[ίδαν] τ[ὰ ‖ χρήματα ταῦτα], οἶμαι πᾶcιν

D.). — ὑπὸ κυ|νηγετῶν ἐν ποδ. εἰλ. ci. W. (ὑποχείριον ἐν ποδ. κατειλ. R.). Cf. Harpocr. v. ποδοcτράβη: Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθ. καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέουc. ποδοcτράβαc ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν καταcκευαζόμενα κτέ. — 25 sq. ἀλλ' ἴcωc ἐρεῖ καὶ πρὸc ὑμᾶc ὡ]c R. — ἐδύνατο H. — 26 sq. ἠδ. | εἰδέναι ὅτ' ἐπώλει τὰ πρὸc M. D. R., ἠδ. τοὺc | ἐράνουc εἰδέναι τοὺc πρὸc M. W. — 27 ἀδ[ήλωc R. W. — 28 εἰcενεχθέντα D., κατατεθέντα W.; tum ἢ αὐτῷ δαν. R., οὔτε (immo οὐδὲ) τὰ δαν. W.; denique ἀ[λλ' ᾧ γε D. R.

Col. IX. 1 c[πουδὴ οὐδεμ]ία εἰc R. (-ια et. W.); ἐγὼ μὲν mecum, tum ὁ οὐ παιδευθ]εὶc H. — 2 δὴ ἐ[γὼ ἐν τρ. R., δ[ὴ ἐν τρ. W. — 5 ὅc]αι (Bl., D.) R. W. — 6 κεκτ. ἤδη] R. W. adversante spatio. — 9 αὐτ[ὸc R. (αὐτὸν s. αὐτοῦ D., αὐτίκα W.), sed ουτ potius agnosco. — 11 ουκηιδεν pr. A[2]. — 12 αὐτοῦ R., οἶμαι Kn. — 13 ἀπολογία R., ἀπολόγημα W. — 13 sq. οὐδ' εἰ[δότοc cυνωιδὰ εὑ]ρεῖν D. R.[2], οὐδ' εἶχεν οὐδὲν ὑγιὲc εἰπ]εῖν W. (it. sed εὑ]ρεῖν Kn.), οὐδ' εἶπεν οὐδ' ἔμελλεν ἐ]ρεῖν ego antea. — 16 ἅμα Bl. W., δήπου[θεν D. R. — 17 ita (vel δὲ) Bl. D. W. R.[2] — [ταῦ|τ[α] W.: [τοῦτ' οὐ R. Est angustum spatium ταυ litteris. — 18 ita Bl. D. R.; ταῦτα πῶc δίκ. W., ταῦ|τά γ' οὐ δίκ. Kn. — 19 sq. π[ολ|λὰ καὶ μεγάλα R., | πολλὰ πολλοῖc D., πολ|λοῖc πολλὰ ci. W., τ[ὰ | πολλὰ ταῦτα Kn. — 20 δηλ[ό]τατον

εἶναι δῆλ[ον ἐξ | ἄλλων τε πολλ]ῶν, καὶ ἐκ τοῦ αἰτεῖν [cε τὸν | Νίκωνα ὑπὲρ ἐ]μοῦ ἐγγυητ[ή]ν, εἰ[δότα | οὐκ ἄν με πρὸc τ]ὰ χρέα ὄντα ἱκανὸ[ν μό|νον ἄνευ ἐκεί]-
21 νο[υ. —] οὐ μὲν δὴ ἔγω[γ' ἀλλ' ‖ ὁμόcε βούλομαι τῶι 25 λό]γωι cου τούτ[ωι ἐλ|θεῖν. ὡc δὴ ἀγνοοῦντο]c καὶ οὐκ εἰδ[ότοc | τίc τί ἔτυχεν καταθέμε]νοc καὶ τῶ[ν χρεῶν ... | ἕκαcτον, cκοπῶμεν τ]ουτονὶ τὸν τ[ρόπον. | εἰ] cὺ X μὲν διὰ τὸ μὴ εἰδέναι μὴ προεῖπάc | μοι] πάντα τὰ χρέα, ἐγὼ δὲ ὅcα ἤκουcα | τα[ῦ]τα μόνον οἰόμενοc εἶναι τὰc cυνθή|καc ἐθέμην, πότεροc δίκαι[ό]c ἐcτιν ἐκτεῖ|cα]ι; 5 ὁ ὕc[τ]εροc πριάμεν[ο]c, [ἢ ὁ π]άλαι κεκτη|μένοc, ὅ[τ'] ἐδανείζετο; — ἐγὼ μὲν γὰρ οἶο|μαι cέ. εἰ δ' ἄρ' ἀντιλέγομεν περὶ τούτου, | διαιτητὴc ἡμῖν γενέcθω ὁ νόμοc, ὃν οὐ|χ] οἱ ἐρῶντεc οὐδ' οἱ ἐπιβουλεύοντεc τοῖc ‖ ἀλλ]ο- 10
22 τρίοιc ἔθεcαν, ἀλλ' ὁ δημοτικώτα|τοc] Cόλων· ὃc εἰδὼc ὅτι πολλαὶ ὠναὶ | γί(γ)νον]ται ἐν τῇ(ι) πόλει, ἔθηκε νόμον δίκαι|ον, ὡc] παρὰ πάντων ὁμολογ[ε]ῖται, τὰc ζη|μίαc ἃc ἂν] ἐργάcωνται οἱ οἰκέται καὶ τὰ ἀ|ναλώ- 15 μ]ατα διαλύειν τὸν δεcπότην παρ' ὧι | ἂν ἐργάc]ωνται

ἔκ τε τῶν ἄλλ]ων R., δῆλ[ον (ita et. D.) ἔκ τε | πολλῶν ἄ. W., it. sed | τε ἄ. πολλ]ῶν Kn. — 21 αἰτ. Νίκωνα Κηφιcέα μετ' ἐ]μοῦ ἐγγυητ[ὴ]ν ε[ἶναι ci. W. In A[2] est εγγυηιτ.ν, cum spat. vacuo non magno post ν. Cf. or. III, c. 26, 5. — 23 πρὸc τὰ χρέα D. R.; E. Bruhn sic locum redintegrat: εἰ γὰρ ἔμ' εἶδεc (s. ἑώραc) πρὸc τὰ χρ. ὄ. ἱκ., τί προcέγραψαc ἐκεῖνον; — 24 sq. secutus R.[1] supplevi ex Harpocr. v. ὁμόcε ἰέναι, qui ex Hyperidis or. c. Athenog. affert ἀλλ' ὁμόcε β. τῷ λόγῳ (om. cου) τούτῳ ἐλθεῖν (= παραβαλέcθαι, μὴ cτρέφεcθαι μηδὲ φεύγειν). Est sane adhuc sine exemplo pronominis ἔγωγε collocatio. D. ap. R.[2]: οὐ μὲν δὴ ἐγὼ μα|χοῦμαι νῦν τῷ λόγῳ κτέ. — 28 τουτονϊ A[2] (v. ad II, § 10). Supplevi haec ipse; aliter D. ap. R.

Col. X. 1 [ἔc|τω]· cὺ R., εἰ δὲ] W. Kn. — 2 μοι D. R., ἐμοὶ W. — 6 ὃc ἐδ. R., ὅc' ἐδ. W. In ectypo litt. oc vel oτ non apparent. — 7 ἄρ' ἀντιλ. (Bl.) A[2] corr. (ν supra v.) W. R.[2] — 9 οὐχ (Bl.) W. R.[2] — 11 δημοτικώτ. [ῶν] adversante spatio (D.) W. — ωναι corr., ηδοναι pr. A[2]. — 12 γί(γ)νονται Bl. W.: ψεύδονταί D. R. — 14 ἃc ἂν Bl. W.: ἐὰν R. — 15 ἀναλώματα R., ἁμαρτήματα W. — διαλειν pr. A[2]. — παρ A[2] corr., εν pr. — *ἐργάζ]ωνται* R., ἐργάc. W. Sensus postulatur hic: is dominus

ɔί οἰκέται, εἰκότωϲ· καὶ γὰρ | ἐάν τι ἀγ]αθὸν πράξηι
ἢ ἐργαϲίαν εὕρ[ηι] ὁ ο[ἰ|κέτηϲ, το]ῦ [κ]εκτημένου αὐ-
τ]ὸν γ[ί](γ)νετ[αι. | ϲὺ δὲ τὸν] νόμον ἀφεὶϲ περὶ ϲυν-
θ[ηκῶν ἐπι βεβουλευ]μένων διαλέγη[ι]. καὶ ὁ [μὲν Ϲό- |
λων οὐδ' εἴ τιϲ] δικαίωϲ ἔγραφεν ψήφ[ιϲμα, οὐ|δενὸϲ νό-
μου] οἴεται δεῖν κυριώ[τ]ε[ρον εἶναι· | ϲὺ δὲ οἴει τ]ὰϲ
ἀδίκουϲ ϲυνθ[ήκαϲ δεῖν κρα|τεῖν πάντων τ]ῶν νόμων.

Καὶ π[ρὸϲ τούτοιϲ ‖ ὦ ἄνδρεϲ δικαϲτα]ὶ τῶ(ι) τε 23
πατρὶ τῶι ἐμῶι καὶ | τοῖϲ ἄλλοιϲ ἐπιτ]ηδείοιϲ ἔλ[εγεν,
ὡϲ.... | ....ἐθέλ[οι.......... | ....
............δ]ωρεὰν..........| κε.., τὸν δὲ Μίδαν
κελεύο[ι με] ἐ[ᾶ]ν αὐτῶι | καὶ μὴ ὠνεῖϲθαι, — ἐμὲ δ'
οὐκ ἐθέλειν, ἀλλὰ βού|λεϲθαι πάνταϲ πρίαϲθαι. καὶ ταῦ-
τα κα[ὶ | πρὸϲ ὑμᾶϲ αὐτόν φαϲιν μέλλει(ν) λέγειν, ἵνα ‖
δὴ δοκοίη μέτριοϲ εἶναι, ὥϲ[πε]ρ πρὸϲ ἠλιθί|ουϲ τινὰϲ
διαλεξόμενοϲ καὶ οὐκ αἰϲθηϲο|μένουϲ τὴν τούτου ἀναί-
δ[εια]ν. — τὸ δὲ γε|νόμενον δεῖ ὑμᾶϲ ἀ[κ]οῦϲ[αι· φα- 24
ν]ήϲετα[ι | γὰρ] ἀκόλουθον ὂν τῆι ἄλλη[ι α]ὐτῶν ἐπιβο[υ-‖
λῆι. —] τὸν μὲν γὰρ παῖδα, ὅνπ[ερ ἀρ]τίωϲ εἶπο[ν, |
ἔπε]μπέ μοι λέγοντα ὅτι οὐκ [ἂν ϲυ]νείη μ[οι, ἂν | μὴ
ὠν]ῶμαι αὐτοῦ τὸν πα[τέ]ρα [κ]αὶ τὸν [ἀ|δελφ]όν, ἤδη

---

cuius erat servus cum damnum intulit. — 17 ἐάν τιϲ R., κἄν τι D., ἐάν τι W. — εὑρ[οοῦ|ϲαν (ὁ) δοῦλοϲ R.[1] W., εὑρ. θῇ D. R.[2], εὑρ. ἔχῃ Kn. — 19 ϲὺ μέντοι τὸν D., ϲὺ.....τὸν W., τοῦτο. ὂν R.[2] — 20 ἐπιβουλευ]ομένων R., sed o deletum esse vid. (παραβαινομένων D., παρακρουομ. ci. W., ἀντιλεγομ. ego antea, τῶν ἀντιλ. H). — 20 sq. καὶ ὁ μ. C...εἶναι Bl. W., cf. Dem. 23, 87. Sed cum antea adv. A[2] scripsissem τὸ δικαίωϲ γραφὲν ψήφ., nunc εἴ τιϲ ἔγρ. praetuli. Οὐδενὸϲ W. — 23 ϲὺ δὲ κρατεῖν τὰϲ ἀ. c. ἀξι|οῖϲ π. τ. ν. W. (πάντων τ. ν. R.[1]). — 24 post νόμων spat. vac. est. Pergit R.[1] (W.) καὶ π[άντων τῶν δι]καί[ων. Exstat hoc alterum και (et η v. 25 extr.) in frg. parvulo, quod minime cum hac col. cohaeret. — 25 sq. supplevi. — 26 sqq. sensus est (D.): dictitat se mihi alterum filium gratis tradere voluisse.

Col. XI. 1 διοι|κε[ῖν R. — κελεύοι με W.: κελεύειν με R. — 4 μέλλει(ν) W. — 9 ita W. D. R. — 11 οὐκ [ἐμοὶ] εἴη, ἵ[να D. R. (nempe ειηι A[2], cf. col. 1, 3. 2, 6), οὐκ [ἂν ἐμὸϲ] εἴη W., οὐκ [ἄν τι] εἴη μ[οι ego antea, οὐκ [ἐμοὶ] εἴη ἄ[ν Kn. Tum ἂν | μὴ ὠν. W. (ἵνα ἅμα ὠν. D.). — 12 τὸν ἀδ. W. (qui ante

δ' ἐμοῦ ὡμολ[ογη]κότος [αὐ|τῶν κα]ταθήcειν τριῶν ὄν-
[τω]ν τὸ ἀρ[γύρι||ον, προ]cελθὼν ὁ Ἀ[θ]ηνο[γέ]νης πρός 15
[τι|νας τῶν]φίλων τῶν ἐμῶν, „[τί] βού[λ]ετ[αι", | ἔφη,
„Ἐ]πικράτης πράγμ[α]τα ἔχειν, [ὧι ἔξ|εcτι λα]βόντι τὸν
25 παῖδα [χρ]ῆcθ[αι.....|......τὴν μὲν cυκοφα[ντίαν..
.....||....ἐ]ποιεῖτο, τῶι δὲ λ............|...... 20
ἀ]δικημάτων κα......[οὐ]δεὶc ὑ|μῶν ἂν π]ιcτεύcα[ι, ὡ]:
ἐγ[ὼ]......νι του |.....τὸ]ν μὲν παῖδα δι[δόντες
προῖ]κα | παραλαβεῖ]ν οὐκ ἤθελο[ν],..........τυ||..... 25
ἐπεθύμ]ουν τετ[ταράκοντα μν]ᾶc ἀν|αλῶcαι καὶ πέν|τε
26 τάλα[ντα προcαπολω]λε|κέναι] (desunt vss. II?) [οὔ|τε XII
μυροπώλη]c εἰμὶ οὔτ' ἄλλην [τ]έχνην ἐ[ρ|γάζομαι, ἀλ]λ'
ἅπερ ὁ πατήρ μοι [ἔ]δωκεν | ἔχων]......ιτη γεωργῶ,
[ὑπὸ] δὲ τού|του εἰc τὴν] ὠνὴν ἐνεcείcθην. πότερα ||
γὰρ εἰκόc ἐcτ]ιν ὦ Ἀθηνόγενεc ἐμὲ τῆc cῆ[c | τέχνης 5

---

h. v. adversante spatio [τε] καί). — 13 sq. [τῶν παί|δων κα]τ. τρ. ὁ[μοῦ πᾶ]ν τὸ ἀ. D. R., [ἀντ' αὐ|τῶν κα]τ. τρ. ὁμ[οῦ ὅcο]ν (nimia haec pro spat.) τὸ ἀ. W., it. sed ἀντ' | αὐτ. et mecum ὄν[των Kn. — 15 mirus articulus adversarii nomini appositus. — τινας D., ἐνίους | τινὰς W. — 16 sq. ἐπεβούλευcε (ἐβούλετο D.) ὡc ὢν ἐπικρατὴc πρ. ἔ. D. R., ἐβούλ. γε|νόμενος ἐπικρ. πρ. ἔ. ἐμὲ Kn. Non credo locum esse adiectivo rarissimo ἐπικρατήc, sed actoris nomen latet. — 17 sq. καὶ γὰρ (sine γὰρ D.) | μοι λαβ. τ. π. ἀπήν]τηcε R. adversante spatio — 21 sqq. adiunxi fragm. duo, in quibus et clausulae versuum sunt et initia versuum proximae col. (v. ad c. 12); inde supplevi. — 21 fort. κα[ίτοι τοῦτ' οὐ]δεὶc. Nullum est interstitium inter των et κα, sed non magis id est inter πριαcθαι et και v. 3. Cf. or. II, § 4. — 23 διδόναι προῖκα D. — 24 sq. velut ὑπὸ δὲ δυc]τυ|χίαc]. — 25 sq. τεττ. μνᾶc et πέντε τάλ. προcαπολέcαι D.

Col. XII. Non est certus conexus huic col. cum XI, nullam tamen inter XI et XII intercidisse puto. Composita est XIIma a D. e duobus fragmentis, quorum alterum (A) habet medias partes versuum 1—12, alterum (B) extremas v. 1—11 cum parte col. XIII. — 1 οὔτε D. R., οὐ W., οὔτε | γὰρ ci. Kn. — 1 sq. ἐ|μεμαθήκειν R., ἔ|χω ἀγοραίαν W., ἐ|μελέτηcα Kn. — 2 sq. ἔδωκε δι|αθέμενος ἐν τῆ]ι γῆι γεωργῶ (γεωργωι A²) D. R.; sed TH esse in A², non ΓΗ monuit W. Ante hoc τη μι? — 3 τ[ῆ]ι δὲ τού[του | ἑταίραι εἰc τὴν ὠνὴν R., ὑπὸ δὲ τουτουὶ εἰc τ. ὠ. D., [τί] δὲ τοῦ [παι|δὸc ἐρῶν εἰc πάντων] ὠν. ἐν.; W., τ[ῶι] δὲ τού[του | δόλωι εἰc τ. ὠ. Kn. — 5 πιθανώτερά ἐcτιν R., νὴ Δία εἰκόc ἐ. W. — 6 τέχνης W., ἐργαcίαc R. — 6 sq. ἢ cοῦ [δηλαδ]ὴ

ἐπιθ]υμῆϲαι, ἧϲ οὐ[δ]αμῆι ἔμπει|ροϲ ἦν, ἢ ϲὲ καὶ τ]ὴν ἑταίραν τοῖϲ [ἐ]μοῖϲ ἐπι|βουλεῦϲαι]; ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι ὑμᾶϲ.

10 . . Δι|όπερ ὦ ἄνδρεϲ] δικαϲταὶ ἐμοὶ μὲν ἂν εἰ||κότωϲ ϲυγγνώ]μην ἔχοιτ[ε] . . . . θηναι | . . . . καὶ ἀτυχῆϲαι τ[οιού]τω[ι | ἀνθρώπωι περ]ιπεϲόντα, Ἀθην[ογένει | αιι δὲ] (desunt vss. XVI?) | ενε . . . . [π]άντα ἐμοὶ εἶναι, 27 τὰ δὲ τῆϲ ἀ|πάτ[ηϲ κέρδη αὐτ]ῶ(ι). — καὶ τὸν μὲν Μίδα[ν] τὸν | πολ . . . . ξαι, ὃν ἄκων φηϲὶν ἀ[πο]λῦϲαι, | τοῦτ[ον ϲυγχωρῶ λα]βεῖν· τοῦ δὲ παιδόϲ, [ὃν]

5 τότε || προῖκ[ά μοί φηϲιν] διδόναι, νῦν αὐτ[ὸν λ]αβεῖν | ἀργύρ[ιον πολὺ πλέ]ον τῆϲ ἀξίαϲ, οὐχ ὥ[ϲ]τε ἐμὸν |

(vel κομιδῆ) ἐμπεί|ρωϲ ἔχοντοϲ τ]ὴν D. R., ἧϲ οὐ[δα]μῆι ἐμπεί|ρωϲ ἔχω, ἢ ϲὲ καὶ τὴν ἑτ. W., ἧϲ οὐ[κ] ἦν . . (δὴ H.) ἔμπειροϲ ego antea. Kn. ut W., sed ἔμπειροϲ ἦν, quod recepi. — 7 sq. ἐπιβ. D., ἐπιχανεῖν χρήμαϲιν W. — 8 sq. incipit epilogus. δικαίωϲ ὦ ἄ. R., δ. ἂν ὦ ἄ. W. Non est in A² spat. vac. ante δι. Cf. or. I, col. 22, 6. — 9 ἀνεῖναι τὰ χρέα W., εἰκότωϲ D. — 10 supplevi. [νὴ τὴν Ἀ]θηνᾶν | τοῦ ἀπατηθῆναι] καὶ ἀτ. ci. H. — 11 sq. τούτωι τῶι πανούργωι ἐπιπεϲ. R. (περιπ. D., ἐμπεϲ. W.). — 13 δὲ ὀργίζοιϲθε ci. H. — agglutinatum erat frg. A aliud, quod reliquias v. 14 sq. exhibere videbatur (a): —οϲ χρηϲάμενο[ϲ — | τ]ὰ πεπραγμέν[α —. Praeterea exstant haec fort. huius col. fragmenta: (b) — αντηϲο (ὁ ϲυκοφάντηϲ?) — | — λεκεν αλλο — | — υτα πέπονθεν τ — | — ων ἀναλωμ[άτων (R.) — | . (c, num cohaerens cum b?): — αλυϲιτ[ελ — | — ὀ]φείλουϲ[ι — | — ὁπότε ἀπέλυϲεν — | — ὦ ἄνδ]ρεϲ δικαϲταί. Deinde sunt initia quorundam versuum col. XII, ut puto, in duobus aliis frg., quorum laevis partibus ad col. XI redintegrandam usus sum (v. ad 11, 21): (v. 22) ιδια (cum paragr.), 25 δοϲκα, 26 ατου, 27 . . ω. — Denique extremae alicuius col. est frg. hoc: — μεντι —.

Col. XIII. Est frg. unum (A) cohaerens cum XII B, continens initia v. 1—11, alterum (B) quod reliqua habet cohaeretque cum XIV. — 1 ἐνε[δρεύϲαϲ R., τὰ μὲν κακὰ τοῦ ὁμολογίᾳ | ἐνεχομένου π. ci. W. — 2 ita R. (αὐτῶι); tum Μίδαν ὃν R., Μίδ[αν] τὸν W. Fuit in A² maius ante τον spatium quam in ectypo videtur. — 3 πολ — R. W. (possis τολ quoque). — pro ΟΝΑΚΩΝ in ect. potius ΟΜΑΝΩΝ apparet; sed falsa ea species esse vid. — 4 τοῦ[τον R. — λα]βεῖν] ξειν R. W. — τοῦ δὲ παιδὸϲ [ὃν] (D.) R., τὸν δὲ παῖ[δα] W. — 5 πρ. ἔφαϲκε δ. R., πρ. μοι ἔφη διδ. Kn. — αὐτοῦ D. — 6 τῆϲ ἀξίαϲ D., cetera

ε[ῖναι, ἀλλ' ὥςτε ὑ]φ' [ὑμῶν] τῆι ψήφω[ι] ἐλεύθε|ρον ἀφ[εθῆναι. — αὐτὸς μέ]ντοι οὐκ ἀξιῶ | πρὸς τοῖς ἄλλοις
28 καὶ ἀτι]μωθῆνα[ι ὑ]π' Ἀθη||νογέν[ους. λίαν γὰρ ἂν] δει- 10
νὸν ςυμβαί|νοι μ[οι ὦ ἄνδρες δικας]ταί, εἰ μ. . . . ος | . . . . .
. . . . ν ἥμαρτο[ν] . . . δι | . . . .
ιαδε. . . . . ου | . . . . ἠδί]κηκεν. . . . . . ς || 15
. . . . ἀ]δικήςας . . . . | . . . . τ]ι-
μήματι δ. . . . . . | . . . . ται πολιτ. . . . . . |
. . . . νος ἐγὼ οτ. . . . . | (des. vss. X?) |
29 κώτατοι τῶν μετοίκων αφ. . . . . ¦. εςθαι. — ἐν δὲ XIV
τῶι π[ο]λέμωι τῶι π[ρὸς Φίλιπ|πον μικρὸν πρὸ τῆς μάχης ἀπέ[λιπε τ]ὴν | πόλι]ν, καὶ μεθ' ὑμῶν μὲν οὐ ςυνεςτρατεύ¦¦ς[ατο] εἰς Χαιρώνεια[ν], ἐξῴκηςε δὲ εἰς 5
Τροι|ζῆνα, παρὰ τὸν νό[μ]ον ὃς κελεύει ἔν[δειξιν | εἶν[αι] καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ ἐξοικήςαντος [ἐν | τῶι πολέμωι, ἐὰν π[ά]λιν ἔλθηι. — καὶ τ[αῦτα ἐποί|ει [τὴ]ν μὲν ἐκείνω[ν] πόλιν ὡς ἔοικ[ε περιέ||ςε[ςθ]αι ὑπολαμβ[άνω]ν, τῆς δ' 10
ἡμε[τέρας θά¦να[το]ν καταγνο[ύς]. καὶ τὰς θυγα[τέρας, ἃς ἐ|ξῆ[ν] παρ' ὑμῖν ἐγδ[ιδό]ναι ἐκθρ[έ]ψα[ι. . . . . . . |
30 . . . . ἐξέδωκ[εν] α. . . ε. πάλιν ἥ[κει. . . . . | π. . . ἐργαςό-
με[νος, ἐπ]εὶ εἰρήνη γέ[γονεν . . || τ. . . . α γὰρ ὑμ. . . . .

---

ipse supplevi (πλέον pro πλεῖον H). — 7 ἐξ[ῆς εἶναι, ἀλλ' ὥςτε ὁμ]οῦ τῆι ψ. D.; W. litt. fere sextam ante THI vidit Φ (vel Ψ) fuisse; unde supplevi. — 8 ἀφεθ. D., id. ἐγὼ μέντοι (αὐτὸς ego). — α]ξιωι A². — 9 Bl. (ἀτιμωθ. ci. W.). Cf. Dem. 27, 67 sq. — 10 ita D.; . . . δ. ἂν ςυμβ. R. W. — 11 μοι ὦ ἄ. δικ. R., μ[οι πρ]ὸς τῆι ἀτυχίαι D. — 13 ιαδεκ R. W. — 14 extr. θ'ε R., θε W. — 15 δικηςας π R. W.

Col. XIV. 1 ἀπολε]μώτατοι D., ἀδι]κώτατοι Kn. — ἀφίκο[ντο ἐπὶ τὸ μά|χεςθαι R. — 2 πρ[ὸ]ς [τὸν] Φί|λιππον non recte R. (W.), cum litt. λιπ non exstet spatium in v. 3. — 3 ἀπ[έ]λιπε [τ]ὴν R. W. (ἀπέδ[ρα τ. ego antea). — 5 εξοικ pr. A². — 9 περιές. W., περιποιήςεςθαι D. R. — 10 sq. restitui coll. or. IV, c. 5, 8 sqq. (δεῖν θάνατον καταγνῶναι post me W.). — 11 sq. θυγ. οὐκ ἠγ|γ]ύη[ςε] παρ' ὑμῖν οὐδὲ [τέκ]να (-ναι A²) ἐκθρέψα[ι ἐνθάδ' ἠξί|ου, ἀλλ' ἐξέδ. ἄ[λλος]ε W., τ. θ. | ἠγγύα οὐχ ὑμῖν οὐδ' ὑ[μῶν εἰ]α ἐκθρ. οὐδένα, | ἀλλὰ] ἐξ. ἄ[λλος]ε D. — 12 sq. τῶν ἐκεῖ τιςιν] ἐξ. E. Bruhn. — 13 πάλιν ἥ[κων W., πάλιν δ'(??) ἦλθε τὴν ἐρ¦γ[αςίαν] ἐργ. D. — 15 τ[ὰ πολλ]ὰ γὰρ ὑμ[ῖν

αϲιν οἱ χρηϲ........|....ο]ὗτοι ποι.....τῆι εἰρήνηι
π......|.......πο........ἐν το[ῖς...........|..
...............μὲν ἐ[ν] Πλατα[ιαῖϲ...|...........
20 ......δήϲαντεϲο........||.............᾿Αθη]νογ[εν]
..π.........|................χειν...νω.........|
.......................υθ........| (desunt vs. VI?)
XV [τὰϲ | κοινὰ[ϲ] τῆϲ πόλεωϲ ϲυνθήκαϲ παραβάϲ, | τα(ῖ)ϲ
ἰδία(ι)ϲ πρὸϲ ἐμὲ ἰϲχυρίζεται, ὥϲπερ ἄν | τινα πειϲθέντα,
ὡϲ ὁ τῶν πρὸϲ ὑμᾶϲ δικα[ί|ων καταφρονήϲαϲ, οὗτοϲ ἂν
5 τῶν πρὸϲ ἐ||μὲ] ἐφρόντιζεν. ὃϲ οὕτω πονηρόϲ ἐϲτι | 31
καὶ πανταχοῦ ὅμοιοϲ, ὥϲτε καὶ εἰϲ Τροιζῆ|ν]α ἐλθὼν
καὶ ποιηϲαμένων αὐτὸν Τροι|ζηνίων πολίτην, ὑποπεϲὼν
Μνηϲίαν | τὸ]ν ᾿Αργεῖον καὶ ὑπ᾿ ἐκείνου καταϲ[ταθ]εὶϲ ||
10 ἄρχω]ν, ἐξέβαλεν τοὺϲ πολίταϲ ἐκ τῆϲ | πόλε]ωϲ, ὡϲ
ὑμῖν αὐτοὶ μαρτυρήϲουϲιν· | ἐνθ]άδε γὰρ φεύγουϲιν. καὶ
ὑμεῖϲ μὲν ὦ ἄν|δρ[εϲ δι]καϲταὶ ἐκπ[ε]ϲόνταϲ αὐτοὺϲ
15 [ὑ]πεδέ|ξ]α[ϲ]θε, καὶ πολίταϲ ἐποιήϲαϲθε, καὶ τῶν ὑ||με-
τέρων ἀγαθῶν πάν[τω]ν μετέδοτε, ἀ|πομνημονεύϲαντεϲ
τὴν εὐεργεϲ[ί]αν | τὴ]ν πρὸϲ τὸν βάρβαρον δι᾿ ἐτῶν
πλε[ιό]νω[ν | ἢ πε]ντήκοντα κ[αὶ] ἑκατόν, καὶ οἰό[μεν]οι |
20 δεῖν] τοὺϲ ἐν τοῖϲ κινδύνοιϲ ὑμῖν χ[ρ]ηϲίμουϲ || γενομέ-
νουϲ, τούτο[υ]ϲ ἀτυχοῦ[νταϲ]..φ.|.....ὑφ᾿ ὑμῶν· οὗτοϲ 32
δὲ ὁ μιαρόϲ, [ὁ] ἀφεὶϲ | ὑμᾶϲ κἀ]κ[εῖ] ἐγγραφ[εί]ϲ, [ο]ὔτε
τῆϲ πολ[ι]τεί[αϲ | οὔτε τῆϲ εὐνο]υϲ(τά)τη[ϲ π]όλεωϲ *οὐδὲν*

εἰώθα]ϲιν οἱ χρήϲ[ιμοι αὑτοῖϲ α]ὑτοὶ πο[λεμεῖν ἐν] τ. ε. ci. W.; τά[χιϲτ]α γὰρ ὑμ[ῖν ἀπορήϲ]αϲιν οἱ χρηϲ[ιμώτα|τοι ο]ὗτοι πο[λῖ-ται D. — 17 ἐν τοῖϲ κινδ[ύνοιϲ R., sed litt. ιϲκινδ non agnoscit W. — 18 ἐν Πλατ. R.

Col. XV. 2 ταϲ et fort. ιδιαϲ A². — ἰδίαιϲ (ταῖϲ) Kn. — 3 δικα|ίων R. W., δικα(ί)|ων Kn. — 5 ἐ|μὲ D. R., ἔ|μ᾿ W. — ουτωι A². — 8 Μνηϲίᾳ τῷ ᾿Αργείῳ D., sed v. Aristoph. Eq. 47. — 10 πολειταϲ A². — 18 ἢ om. R. W., adversante spatio. — οο[μεν]οι pr. A². — 20 ατυχον[ταϲ exstare non recte putat W. — χα]ριϲ|θῆναι R., κουφ]ιϲ[θῆναι ci. W. (sed v. Praef. § 15), ἀντιπαθεῖν D., ῥύεϲθαι ego antea, ᾿ϲωθῆναι H. De litt. φ non vid. dubitari posse (Kn.). — 21 [ὁ] ἀφ. D., ὁ δὴ ἀφ. W. — 22 ὑμᾶϲ καὶ ἐκεῖ R. — πολιτείαϲ | sine uncis R. W. — 23 υϲτη A²; οὔτε ἄντικρυϲ τῆϲ D., οὔτε τοῦ πλήθουϲ τῆϲ W., adversante spatio. Cf. Dem. epist. 2, 18 sqq. — οὐδὲν[α] πεφύλαχε νόμον

[ἀ]πε|δείξατο ἄξι]ον, ἀλ[λ' οὕτ]ως ὠμῶς τοῖς ὑπο||δεξα- 25
μένοις α]ὐτὸν [ἐχρ]ήσατο, ὥστε...τα |..........ο ἐν
τῆι ἐκκλησία[ι......|..............τατα του.......
33 ....| (deest versus I?) | ραν δεδιώ[ς] ......ν..τ.. XVI
π.εν.καὶ ταῦ|τα [ὅ]τι ἀ[λ]ηθῆ λέ[γω, ἀνα]γνώσεται ὑμῖν
πρῶτον | μὲν τὸν νό[μ]ον, [ὃς] οὐκ ἐᾶι τοὺς μετοίκους |
ἐξοι[κεῖ]ν ἐ[ν τῶι π]ολέμωι, — ἔπειτα τὴν Τροι||ζη[νίων] 5
μαρ[τυ]ρίαν, πρὸς δὲ τούτοις τὸ | τῶν [Τροιζηνίω]ν
ψήφισμα, ὃ ἐψηφίσαν|το τῆι πόλει τῆι ὑμ]ετέραι, δι' ὃ
ὑμεῖς αὐτοὺς | ὑπεδέξασθε] καὶ [π]ολίτας ἐποιήσασθε.
ἀνά|γνωθι.

|| ΝΟΜΟΣ]. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. 10
ΨΗΦΙΣΜΑ].

34 Λα[βὲ δή μοι καὶ τὴ]ν τοῦ κηδ[εστ]οῦ αὐτοῦ | μ[αρ-
τυρίαν, ὃς δύο] μὲν οὐσία[ς φη]σὶ λα[βεῖν, πα[τρῶιά τε
κατ]αλειφ[θέ]ν[τα καὶ παρὰ τοῦ || ἀδ[ελφοῦ, ταῦτα δὲ 15
ἐ]ξῆς πά[νθ'] ὡ[ς ἐλάμβανεν | π[ρὸς τὴν ἑταίραν] Ἀντι-
35 γ[όναν ἀναλῶσαι, | τε — — | (desunt vss. XI?) [πρα|-
χθέντα, καὶ ὃν [τρ]όπον ἐ[πιβεβούλευκέν | μοι Ἀθη- XV

D., οὐδὲν πεφρόντικε πλέον W., οὐδέν' [ἔ]τι ἐ|ποιεῖτο λόγον Kn. — 24 ομως pr. A[2]. — τοῖς | τῆς δεξαμένης α]ὐτ. [ἐχρ. W., τοὺς τῆς | πόλεως ὑφ' α]ὐτὸν [ἐποι]ήσατο R. — 25 sqq. ὥστε [πάν]τα | ἀεὶ ἐψηφίσαν]το (ἐψηφίζον]το D.) R.

Col. XVI. 1 [τὴν ὑμετέ|ραν [δ]εδιὼ[ς τιμωρία]ν ἀπ[έ]στ[η]-σεν R.; W. post lac. magnam agnoscit ν..τ..τ..ενκαι. — 2 ταῦ|τα δι[ετέ]θη ἀε[ὶ R.; ταῦ|τα ὅτι ἀληθῆ W. ([ὅ]τι supra v. A[2]). — 3 [ὅσπερ] W. D. R., adv. spat., cf. 4. ερ est in fragmentulo male adhaerente quod huc referunt, sed id vix recte. — 4 in fragmentulo quod dixi ωιπ (?), sed non eo loco quo sec. ερ v. 3 esse debebat. — 6 [Τρ. αὐτῶ]ν advers. spat. R., [Τρ. κοινὸ]ν (it.) W., αὐτῶν ἐκείνων Kn. — 7 ita D. — τῆι [ὑμ]ετ. R. W.; sed τηι in ect. non apparet. — 12 λ. μοι νῦν καὶ τὴν R. — κηδε[στοῦ τ]οῦ αὐτοῦ R. W. (hic delet τοῦ) advers. spat. — μαρτ. ὡς τὴν D. R. — πέρυ]σι λα[βὼν D. R. adv. spat. — 14 πα[ρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τ]ὰ λειφ[θέ]ν[τα ὑπὸ τῶν αὐτοῦ | ἀδ[ελφῶν ταῦτα ἐφε]ξῆς D. R., tum 15 D.: πάν[θ'] ὡ[ς ἐλά]μβανεν (παν.ω etiam W. agn.) π[ρὸς τὴν ἑταίραν] Ἀ. [ἀνήλωσεν.

Col. XVII. 1 ita W.; ἐπεβεβουλεύκει ἐ|μοὶ R.

νογένηϲ, καὶ ὡϲ ὑμῖ[ν προδότηϲ εὕρη|ται. τὸν δὴ καὶ ἰδία[ι] πονηρόν, [καὶ τῆϲ πόλε|ωϲ τὴν ϲωτηρίαν ἀπελπίϲαν[τα, καὶ ὑμᾶϲ ‖ ἐγκαταλιπόντα, καὶ παρ' οὓϲ ἐξ[ώικηϲεν | ἀναϲτάτουϲ ποιήϲαντα, [τοῦτον ὑμεῖϲ νῦν | εἰληφότεϲ οὐ κολάϲ[ε]τε; καὶ ἐγὼ ὦ ἄνδρεϲ | δικαϲ]ταὶ δέομαι 36 ὑμῶν [καὶ ἀντιβολῶ ἐλε|ῆϲαί] με, ἐκεῖνο ϲκεψαμέ[νουϲ, ὅτι προϲή||κει ἐν ταύ]τηι τῆι δίκηι [ὑμᾶϲ τὸν ἐπιβεβου|λευμέν]ον ἐλεεῖν, οὐ τὸν [ἐπιβεβουλευ|κότα, ὃϲ ἐὰ]ν ἁλῶι, οὐδὲν πάϲχε[ιν μέλλει..|........δε τότ[ε] τὰ πα....
.......|.......δ' ἂν ἀπ[οφ]ύγηι με...........‖...
ἀπολο]ῦμαι. οὐ γὰρ ἂν δ[υναίμην τούτων | τῶν χρεῶ]ν οὐδὲ [π]ολλοϲτ[ὸν μέροϲ ἐκτεῖ|ϲαι]..........ν....
αιαχ..............|........ὦ] ἄνδρ[εϲ δικ]αϲτ[αί....
.........|........ϲ ἐξ α[ὐτ]ῶν τ[ῶν......| (desunt vss. VIII?) |

---

2 προδότηϲ ἑώρα|ται R., εὕρηται (ηὕρ.) (D.) W. — 3 δηι A². — καὶ τ. πόλε|ωϲ Bl. R. W. — 4 αφελπ. pr. A². — ὑμᾶϲ Bl. R., τὴν χώραν W. (nimium pro spat.) — 5 ἐξ[ώικει τούτουϲ R., ἐξ[ώικηϲεν (Bl.)......W. Sec. v. 3 post ξ fere 9—10 litt. deesse vid. — 6 ποιηϲοντα pr. A². — τὸν τοιοῦτον πῶϲ R., τοῦτον κρινόμενον W. coll. or. IV, c. 7, 22; τοῦτον ὑποχείριον Kn. Deesse vid. XIII fere litt. Non esse necessarium κρινόμ. apparet e. gr. ex Dem. 19, 231. 281. — 7 καὶ ἔγωγ' D. R., κἄγωγε Kn. — 8 [ἐν τῷ παρόντι μὴ περι|ιδεῖν ἐ]μέ R. Δέομαι ὑμῶν καὶ ἀντιβ. or. II, c. 15, 24. Ἐλεῆϲαι H. — 9 sqq. supplevi. D.: τί ἑκάτεροϲ | ἐν τ. τ. δ. πείϲεται. — 11 ἐλθεῖν οὐ τὸν R. W., ἐλεεινὸν τὸ ἀ[γωνίϲαϲθαι D. — 12 οὐδὲν sine uncis R. W.; in ectypo litt. δεν non apparent. οὗτοϲ δ' ἂν ἁλῷ, οὐδὲν πάϲχων ἀπαλλάξεται D. — 13 fere ὥϲπερ οὐ]δὲ τότε (οὐδὲ τ. D.) τὰ πα[θήματα φεύγων ἐξ|ηπάτα· ἐγὼ] δ' ἂν κτέ. — 14 ἐγὼ δ' ἂν ἀποφύγηι μου τὴν κατηγορί|αν ἀπολοῦμαι D. (ἀπόλλυμαι R.). — 15 sq. supplevi (πολλοϲτὸν μέροϲ D.). — 17 αν . . . αιαχ R. W. 19 μένο]υϲ ἐξ α[ὐτ]ῶν R. Satis manifestum est, hanc ultimam orationis col. fuisse.

VOLVMEN D.

VI.

[ΕΠΙΤΑΦΙΟϹ.]

1 Τῶν μὲν λόγων τ[ῶν μελ|λ]όντων ῥηθήϲεϲ[θ
τῶιδε τῶι τάφω[ι περί τε | Λεωϲθένουϲ τοῦ ϲτ[ρ
καὶ περὶ τῶν ἄ[λλων | τῶν μετ' ἐκείνου [τετε|λ]
των ἐν τ[ῶι πο|λέμωι, ὡϲ ἦϲαν ἄν[δρεϲ | ἀ]γαθ
τ........||..ρονοϲοι..........|..ωι τὰς πρ[άξε
..ϲ ἀνθρω[π.....οὐδέ|ν]ων πω κα[λλίω......

Inscriptio in papyro nusquam legitur.

Col. I. Composui ex fragmentis duobus, quorum i
v. 1—19 et vigesimi duae litterae insunt. Neque ade
res esse videtur; sed dolendum quod praeter parvulam
partem haec fragmenta a tergo nunc charta caerulea
sunt; quod ni esset, ex eis quae ibi scripta sunt fortas
iudicare liceret, utrum una columna haec esset an (
in priore frg. neque a dextra neque a sinistra parte
servatus est; consentiunt tamen paene omnes in princi
suum nonnisi unam duasve litteras deesse. — 1 Τῶν
S. Sp. Bb[1]. — 3 περὶ] Λ. Bb.; περί τε Cb. S. — 9 μ
olim Cb., qui postea μά[λιϲτα μὲν ci. Idem etiam s
restituere conatus est (p. 23 ed. I): ὁ χρ]όνοϲ ὁ ϲ[ύμπο
οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλειον ἑ]όρακεν. Bue.: μάρτ[υϲ ἀ
χ]ρόνοϲ ὁ ἴ[δὼν ἐν τῷ πολέμῳ] τὰϲ π[ράξειϲ, ὧν οὐδεὶ]ϲ
[ποϲ οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλιον καθε]όρακεν, (simil. Pc
οὐδ' ἐν τῷ π]αντὶ αἰῶ[νι νομιϲτέον γ]εγενῆ[ϲθαι οὔτε]
[ἀμείνουϲ τῶν] τετελευ[τηκότων τῶνδε] οὔτε π[ράξειϲ τ
τ[ῶνδε πεπραγμένων ἀξιωτέραϲ ἐπαινεῖν καὶ μνημονεύε
ἔπει[τα. διόπερ] καὶ μάλιϲτα κτέ. In 10 sq. profecto
ἔρ|γωι expectatur, ut sit oppositio ad v. 1. — V. 1
litt. ω potius fuisse videtur quam o. — 14 prima litt.
videtur (quamquam non negaverim etiam o fuisse posse)

ιε[[ν]]ωρ....[ἐν τῶι ‖ π]αντὶ αἰῶ[νι .... | γ]εγεν-
[ν]]η[μένους οὔτε | ἄνδρας [ἀμείνους τῶν | τετελε(υ)τ[ηκό-
:ων τῶνδε | οὔτε πρ[άξεις] π[ω μεγα||λ]οπρεπεςτέρ[ας. διὸ | 2
:αὶ μάλιστά γε [φοβοῦ|μαι, μή μοι ςυμβ[ῆι τὸν | λ]όγον ἐλ[[λ]]άτ-
[ω φαί|ν]εςθαι τῶν ἔρ[γων || τῶν γεγεν[[ν]]η[μέ|νων. πλὴν
:ατ' [ἐκεῖ|νό γε πάλι(ν) θα[ρρῶ, ὅ|τι τὰ ὑπ' ἐμοῦ *παρα-
ει|πόμενα *[ὑμεῖς οἱ ἀ||κούοντες προςθή|ςετε· οὐ *γὰρ
(ν) τοῖς τυ|χοῦςιν οἱ λόγοι ῥηθή|ςονται, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς |
οἷ(ς) μάρτυςι τῶν (ἐκ)είνοι[ς | π]επραγμένων. Ἄξιον δέ | 3
ς]τιν ἐπαινεῖν (τ)ὴν μὲν | πό]λιν ἡμῶν (τ)ῆς προαιρέ-|
:εω]ς ἕνεκεν, τὸ προε||λέςθ]αι ὅμοια καὶ ἔτι ςε|μνό]τερα
αὶ καλλίω *τῶν | πρότ]ερον αὐτῆι πεπρα|γμέ]νων, τοὺς
ὲ τετε|λευ]τηκότας τῆς ἀνδρεί[α]ς τῆς ἐν τῶι πολέμωι, |
ὸ μὴ καταιςχῦναι τὰς | τῶν προγόνων ἀρετάς· | τὸν δὲ
τρατηγὸν Λεως|θένη διὰ ἀμφότερα· τῆς ‖ τε γὰρ προαι-
έςεως εἰς|ηγητὴς τῆι πόλ(ε)ι ἐγένε|το, καὶ τῆς ςτρατείας
|γεμὼν τοῖς πολίταις | κατέςτη. — Περὶ μὲν οὖν ‖ τ]ῆς 4
:όλεως διεξιέναι | τ]ὸ καθ' ἕκαςτον τῶν πρό|τε]ρον * * *
:ᾶςαν τὴν Ἑλλά|δα] οὔτε ὁ χρόνος ὁ παρ|ὼ]ν ἱκανός,

---

est, minime ρ; sexta (N) transfixa est, unde Bb. ἔργα καὶ
.... — 16 γ]εγεννη ... solemnis error librarii esse videtur;
f. v. 25; c. 4, 23 al. — 18 post λε non υ fuit, sed τ vel π;
ed is error librarii fuerit. — 19 cf. c. 13, 37. Ex coni. ad-
nxi nunc frg. parvulum, de quo v. p. 93. — 20 litt. οπ
unt in fragmento priore. — [δ | καὶ S., [διόπερ] καὶ Bue. —
1 φοβοῦμαι Bb. — 23 γενέςθαι Bb.; φαίνεςθαι K. Cb. S. N lit-
erae reliquias in A[3] agnovit Sandys. — 26 restit. Sp. Cb. S.
- 28 κ[αταλει]πόμενα Bb.; παραλειπόμενα S. K. Librarius etiam
ro ὑμεῖς v. 29 υμειν scripsit (ὑμεῖν (ὑμεῖς) vix bene Pc.). —
1 γὰρ] γαι A[3]. — 33 αὐτοῖς] ς supra v. A[3]. — 34 μαρτυςιτνν
A[3] pr. ?? Deinde ειvοϊ, quae puncta cum S. reliquias C litterae
upra scriptae putare possis. Itaque ἐκείνοις S. Sp. C. Bb.[1]

Col. II. 1 δ' ἐ|ς]τὶν K. Cb.; δέ ἐςτιν S. — 4 τοῦ pro τὸ V.
- 6 in fine πῶ (υ supra) A[3]. — 11 V. τοῦ μή. — in fine τά (ς supra) A[3]. —
18 πολειταις A[3]. — 21 .οκατ A[3] pr., .οκαθ corr.; τὰ καθ' ἕκ. Cb.
- 22 ρων A[1] pr. — post πρότ. Bb. πεπραγμένων κατὰ addit;
similiter Cb.: ἀνὰ πᾶςαν τ. Ἑ. πεπραγμένων. K.: πρότ., οἷς
ςώζουςα διετέλει πᾶςαν τ. Ἑ.; Cp. τῶν πρότ. διαςωςάντων π. τ.
Ἑ.; S.: ἃ καθ' ἕκ. τῶν πρ. π. τ. Ἑ. εὐηργέτηκεν, quod rec. T.,
nisi quod pro ἃ ὃ scripsit, secutus Bb. in postscr. Ὧν πρ.

οὔτε ὁ και‖ρὸς] ἁρμόττων τῶ(ι) μα|κρ]ολογεῖν, οὔτε 25
ῥάιδι|ον] ἕνα ὄντα τοσαύ|τας] καὶ τηλικαύτας πρά|ξεις]
*ἐπελθεῖν καὶ μνη‖μο]νεῦcαι. ἐπὶ κεφαλαί|ου δ]ὲ οὐκ 30
5 ὀκνήcω εἰπεῖν | περ]ὶ αὐτῆc· — ὥcπερ | γὰρ] ὁ ἥλιος
πᾶcαν ⟦πᾶcαν⟧ | τὴν οἰκουμ[ένη]ν ἐπέρ|χεται, — τὰ[c III
μὲν] ὥρας δι|ακρίνων [εἰc τὸ π]ρέπον | καὶ καλῶ[c
πάντα καθ]ιcτάc, ‖ τοῖc δὲ c[ώφροcι καὶ ἐπ]ι|εικέcι τ[ῶν 5
ἀνθρώπ]ων | ἐπιμ[ελούμενος κ]αὶ γε|ν[έcεωc τῆc τροφῆ]c
καὶ | καρπ]ῶν κ[αὶ τῶν ἄ]λλων ‖ ἁπά]ντων τῶν [εἰ]c 10
τὸν | β[ίο]ν χρηcίμων· — οὕτωc | κα[ὶ] ἡ πόλιc ἡμῶν
διατε|λε[ῖ τοὺ]ς μὲν κακοὺ(c) κολά|ζο[υcα, τοῖς] δὲ δι-
καίο(ι)c ‖ β[οηθοῦcα], *τὸ δὲ ἴcον ἀν|τὶ τῆc πλεονε]ξίαc 15
ἅπαcιν | φυλάττουcα, τ]οῖc δὲ ἰδί|οιc κινδύνοιc κα]ὶ δα-
πά|ναι[c κοινὴν ἄδει]αν τοῖc ‖ Ἕλλη[cιν παραcκευ]άζου-| 20
6 cα. — [ἀλλὰ περὶ μὲ]ν τῶν | κοινῶ[ν ἔργων τῆc πό-

(εὐεργέτηκεν) bene LL. — 28 τηλικαυτ.c A[3] pr., supra scripto α. — 29 απελθειν A[3]; ἐπελθεῖν Bb.; διελθεῖν S.; διεξελθεῖν ci. Cb. — 30 sq. κεφαλαί[ου] Bb.; κεφαλαί[ων] Cb. S. — δὲ] Bb., δ'] S. — ωκνηcω A[3]. — 33 ολιος cum η supr. v. A[3].

Col. III. 3 [ἀεὶ κατὰ τὸ π]ρέπον Bb. (it. sine ἀεὶ LL.); καὶ εἰc τὸ πρέπον S.; κατὰ τρόπον Cb. — 4 καὶ καλο[ὺc καιροὺc καθι]cτάc Bb.; καὶ καλὸν πάντα καθ. S.; καὶ καλῶ[c πάντα καθ. Cb. Ceterum vv. 3. 4 extr. ν et c s. vers. A[3]. — 5 sq. π]ει|ϊκεcιτ A[3]. Bue.: τοῖc δὲ ἀνθρώποιc τὴν ἐπεικεcτάτην πᾶcιν ἔχων ἐπιμέλειαν καὶ γενέcεωc καὶ ζωῆc καὶ τροφῆc καὶ τῶν ἄλλων κτέ., in quibus αὔξηc pro ζωῆc mavult Fu. coll. Plat. Rep. 509 B. At Cb.: ἐπιμ[ελόμενοc κ]αὶ γ[ιγνόμενοc χορηγὸ]c καὶ [τροφῆ]c καὶ τῶν ἄλλων κτέ. Sr.: τοῖc δὲ cπουδαίοιc — (sicut ego) ἐπιμ[εληтὴc ἀ]εὶ γεν[όμενοc ἄριcτο]c (sed aor. ferri nequit) καὶ [τροφ]ῶν καὶ κτέ. (sicut ego). — 9 . . . . ονα Bb. K.; ον S., unde hic: καὶ [ἀφθ]ον[ίαν τῶν ἄλ]λων. — 10 πά]ντων Bb.; ἁπά]ντων rectius Cb. S. — 13 α extr. s. vers. A[3]. — 15 τοὺc δὲ δικαίουc προτιμῶcα Bb., it. sed τιμῶcα Cb. Bb[1], it. sed ῥ[υομένη ego antea; τοῖc δὲ δικαίοιc βοηθοῦcα Pc. — τὸ δὲ ἴcον — ἅπαcιν] ita amicus quidam Babingtonis ap. illum. ποιδειcοναν | A[3]. — 17 sqq. cf. Lycurg. § 104. — 19 τὴν ἐλευθερί]αν pro κοινὴν ἄδ. (quod exstat ap. Lycurgum) mavult Cb. — 20 παραcκευ]άζουcα Bb. — 21 περὶ μὲν οὖ]ν τ. Bb. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν K[1]. ἕκαcτον μὲν οὖν M. — 22 sqq. εωc (c supra v.; ante ε est spatium vacuum capax III litt.) | ωcπερ[π] . . . . καιαλι|φω A[3] (an cαι pro και exstitit? pro αλι sunt qui legant αμ). v. 22 Bb.: κοινῶν

λ]εωϲ | ὥϲπερ [προεῖπον φρά]ϲαι *(παρ)αλεί|ψω, πε[ρὶ
25 δὲ Λεωϲθέν]ουϲ καὶ ‖ τῶν ἄ[λλων τοὺϲ λόγ]ουϲ ποι-|
ήϲομ[αι. — ἀπορ]ῶ δὲ πόθεν | ἄρξωμα[ι λέγων], ἢ τί-
νοϲ | *πρώτου μνηϲθῶ. — πότε|ρα περ[ὶ] τοῦ γένουϲ
30 αὐτῶν ‖ ἑκάϲτω(ν) διεξέλθω; ἀλλ' εὐ|ηθεϲ εἶναι ὑπολαμ-
βάνω· | τὸ(ν) μὲν (γὰρ) ἄλλουϲ τινὰϲ ἀν|θρώπουϲ ἐγκω- 7
IV μιάζοντα, | οἳ πολλαχόθεν εἰϲ μίαν | πόλιν ⟦ϲυν⟧ ϲυν-
εληλυθότεϲ | οἰκοῦϲι γένοϲ ἴδιον ἕκαϲ|τοϲ ϲυνειϲενεγκά-
5 μενοϲ, ‖ *τοῦτον μὲν δεῖ κατ' [ἄ]ν|δρα | γενεαλογεῖν —
ἕκαϲτον· | περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν | τοὺ(ϲ) λόγου(ϲ)
10 ποιούμενον, οἷϲ | ἡ κοινὴ γένεϲιϲ α[ὐτόχ]θοϲιν ‖ οὖϲιν
ἀνυπέρβλητ[ον] τὴν | εὐγένειαν ἔχει, πε[ρ]ίεργον | ἡγοῦ-
μαι εἶναι ἰδία[ι τὰ] γένη | ἐγκωμιάζειν. — ἀλλὰ [πε]ρὶ 8
15 τῆϲ | παιδείαϲ αὐτῶν ἐπι[μνη]ϲθῶ, ‖ καὶ ὡϲ ἐν πολλῆι
ϲ[ωφρο|ϲύνηι παῖδεϲ ὄντ[εϲ ἐτρά|φηϲαν, καὶ ἐπαιδε[ύθη-
ϲαν, | *ἅπερ εἰώθαϲιν [παιδεύ|ειν; — ἀλλ' οἶμαι π[άνταϲ ‖

ἔργων τῆϲ πόλεωϲ (πράξεων pro ἔργων F. Cp. Cb.[1]); S. T.: κοινῶν τῶν τῆϲ πόλεωϲ; Breitenbach: κ. τῆϲδε τῆϲ π.; Mh.: κ. καὶ τῆϲ π.; C.: κοινῶν τὸν λόγον ταχέωϲ. — 23 ὥϲπερ [ἐν βραχεῖ εἴρητ]αι †αλιψω Bb. ὥϲπερ [εἶπον φρά]ϲαι χαλεπόν K. ὥ. [χρὴ δηλῶ]ϲαι (δοκῶ vel simile aliquid) S. [Cp.] T., qui ἐλπίζω pro δοκῶ ponit (Ls. νομίζω). ὥ. [εἰκὸϲ φρά]ϲαι παραλείψω M. ὥ. [εἶπον ἐάϲω] καὶ .... Cp. ὥ. προείρηται καταλείψω C. Totum locum inde a v. 21 ita constituit K.[2]: [οὐκ ἔχων δὲ ὁμοῦ περὶ τούτων | εἰπεῖν καὶ περὶ παϲῶ]ν τῶν | κοινῶ[ν πράξεων τῆϲ πό-λ]εωϲ, ὥϲπερ [χρή, καὶ ὑμνῆ]ϲαι ἄμ|φω, περὶ Λεωϲθ. κτέ. — 23 sq. παραλείπω Bue. — 24 περὶ δὲ Λεωϲθένουϲ Bb. — 25 τῶν ἄλλων ἤδη τοὺϲ λόγουϲ Bb.; om. ἤδη S. — 26 ποιηϲόμενοϲ ἐνθά]δε S. Sh.; ποιήϲομαι. νῦ]ν δὲ Bb.; ποιήϲομαι. ἀπορ]ῶ δὲ Cb. Sp. JBL. In A[3] (cf. Sch.) dimidia pars litterae ω servata est. — πόθεν] ν s. v. A[3]. — 27 ἐπαινῶν Bb.; αὐτῶν K.; λέγειν Cb. Bb.[1]; λέγων S. C. — 28 πρώτου Cb. coll. Dem. 18, 129; Isocr. 15, 140: πρωτον A[1]. — 30 ἑκάϲτων Pc.: ἑκάϲτου Bb. al. — 31 ιναι pr. A[3]. — 32 τὸν μὲν γὰρ Sch. ap. Bb. S.; τὸ μὲν Cp. C.; cf. c. 4, 5. τινουϲ A[3] pr.

Col. IV. 3 ἴδιον A[3]. — 5 τουτων A[3]; τοῦτον Cb. S. — δεῖ] δὴ C. Cp.; δεῖν Sh. (qui supra τὸ μὲν ἄλλουϲ et τούτων retinent). — αντρα A[1] pr. — 8 ποιούμενοϲ corr. Cb. probante S. p. 56; ποιουμένου (et τοῦ λόγου cum A[3]) Bs. Mh. (LL.), sed -νον non dubie A[3] (teste Kn.). — 17 επεδ .... A[3]; emend. Bb. (ἐπεδείξαντο C.). — 18 οπερ A[3]. — εἰώθαϲι ν[έουϲ παιδεύ]ειν Bb. εἰώθαϲιν παι-

εἰδέναι ὅτι τούτο[υ ἕνεκα | τοὺς παῖδας παιδεύο[μεν, ἵνα ἄνδρες ἀγαθοὶ γ[ένων|ται· τοὺς δὲ γεγενημ[ένους ἐν τῶι πολέμωι ἄνδρ[ας ‖ ὑπερβάλλοντας τῆι ἀ[ρετῆι, πρόδηλόν ἐστιν ὅτι πα[ῖδες | ὄντες καλῶς ἐπαιδε[ύθη-
9 σαν. — ἁπλούστατον ο[ὖν ἡ|γοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τ[ῶι πολέμωι διεξελθεῖν ἀ|ρετήν, καὶ ὡς πολλῶν ἀ|γαθῶν αἴτιοι γεγένη(ν)ται | τῆι πατρίδι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλ-|λησιν. — ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀ‖πὸ τοῦ στρατηγοῦ. καὶ
10 γὰρ δίκαι|ον. Λεωσθένης γὰρ ὁρῶν | τὴν Ἑλλάδα πᾶ-[σ]αν τεταπει|νωμένην καὶ [...κατ]επτη|χυῖαν, κατεφθαρ-μένην ὑπὸ | τῶν] *δωροδοκούντων παρὰ Φι|λίπ]που καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ | τῶν] πατρίδων τῶν αὐτῶν, ‖ καὶ τ]ὴν μὲν πόλιν ἡμῶν | δεομέ]νην ἀνδρός, τὴν δ' *Ἑλ-λά|δα πᾶ]σαν πόλεως, ἥτις προστῆν|αι δυ]νήσεται τῆς ἡγεμονίας, | ἐπέ]δωκεν *ἑαυτὸν μὲν τῆι ‖ πατρί]δι, τὴν
11 δὲ πόλιν τοῖς Ἕλλη|σ[ιν] εἰς τὴν ἐλευθερίαν· καὶ ξε|νικὴν μὲν δύναμιν (συ)στησά|μενος, τῆς δὲ πολιτικῆς ἡγε|μὼν καταστάς, τοὺς πρώτου|ς ἀντιταξαμένους τῆι τῶν | Ἑλλήνων ἐλευθερίαι Βοι|ωτοὺς καὶ Μακεδόνας καὶ | Εὐβοέας καὶ τοὺς ἄλλους συμ|μάχους αὐτῶν ἐνί-

---

δεύειν S. οἱ ἄλλοι ποιεῖν Lightf. ap. Bb. in postscr. (LL., qui om. οἱ). ἀπὸ νέων ποιεῖν C. οἱ ἄλλοι ἐπαινεῖν F. Cp. (ἄνδρες ἀσκεῖν T. K.², ἐλεύθεροι s. Ἀθηναῖοι μαθεῖν M.). — 19 [πάντας] Bb.; πάντας ὑμᾶς Cb.; π. μὲν LL. — 21 τούτου ἕν. δεῖ τ. π. παιδευθῆναι Bb.; τ. ἕν. τ. π. παιδεύομεν S. M. Bb.¹; δεῖ — παιδεύε[σθαι F. — 22 γ[ένων]ται Bb.; γ[ίνων]ται S. — 23 γεγενη[μενους A³. — 24 ἄνδρ[ας C. K. Cp. Cb. — 28 ἁπλ. δ[ὲ Bb.; ἁ. δὴ K.; sed littera fuit potius O, unde o[ὖν Cb. S. B¹. — 33 πατριτι A³. — 38 τεταπ. καὶ [τὴν] εὐη|μερ]ίαν Bb.; sed ΕΠΤΗ diserte scriptum est. καὶ κατεπτηχυῖαν Classen ap. K. S. Bb.¹, egregie nisi quod spatio non sufficit; itaque καὶ δέει κατ. Sandys, κ. ἔτι κ. Cb.¹, κ. φόβῳ κ. Mh., κ. ἤδη κ. Schk., κ. σφόδρα κ. Pc. Conf. [Demad.] Exc. (ed. H. Haupt Herm. XIII; Dinarch. ed. Bl.) 12. Simplex ἐπτ. est ap. Isocr. 5, 58 (Cb.).
Col. V. 1 καὶ ἐφθ. Mh. — 2 δωροδονουντων A³. — 6 ολλα[δα A³. — 8 δυνήσεται Sch. Bb.¹; βου]λήσεται? Pc. — 9 ... δωκενμενεναυτον A³. ἀπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν Bb.; ἐπέδωκεν μὲν ἑαυτὸν K.; ἐπέδ. ἑ. μὲν S. Cb. — 12 συστησάμενος Bb.; κτησάμ. K. — *13 πολειτικης* corr. A³ (ε s. v.). — 18 Εὐβοᾶς corr. Cb. pro-

κηϲε μα||χόμενοϲ ἐν τῆι Βοιωτίαι. | ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν 12
εἰϲ Πύ|λαϲ καὶ κατα[[λα]]λαβὼν τὰϲ | πα]ρόδουϲ, δι' ὧν
καὶ πρότερον ἐ|πὶ τ]οὺϲ Ἕλληναϲ οἱ βάρβαροι ἐ|πο]ρεύ-
θηϲαν, τῆϲ μὲν ἐπὶ | τὴν] Ἑλλάδα πορείαϲ Ἀντί|π]ατρον
ἐκώλυϲεν, αὐτὸν δὲ | κα]ταλαβὼν ἐν τοῖϲ τόποιϲ τού- |
τοι]ϲ καὶ μάχηι νικήϲαϲ, ἐπολι||όρ]κει κατακλείϲαϲ εἰϲ Λα-
μίαν· | Θ]ετταλοὺϲ δὲ καὶ Φωκέαϲ καὶ | Αἰ]τωλοὺϲ καὶ 13
τοὺϲ ἄλλουϲ ἅπαν|ταϲ τοὺϲ ἐν τῶι τόπωι ϲυμμάχουϲ |
ἐποιήϲατο, καὶ ὧν Φίλιπποϲ || καὶ Ἀλέξανδροϲ ἀκόντων
ἡγού|μενοι ἐϲεμνύνοντο, τούτων Λε|ωϲθένηϲ ἑκόντων τὴν
ἡγε|μονίαν ἔλαβεν. ϲυνέβη δ' αὐτῶι | τῶν μὲν πρα-
γμάτων ὧν προε[ί]λετο κρατῆϲαι, — | τῆϲ δὲ εἱ[μαρ]μέ-
νηϲ *οὐκ ἦν | περιγενέ[ϲθαι.] — δίκαιον δ' ἐϲ|τὶν μὴ 14
μ[όνον] ὧν ἔπραξεν | Λεωϲθέν[ηϲ ζῶν] χάριν ἔχειν ||
5 αὐτῶι πρ[ώτωι, ἀ]λλὰ καὶ τῆϲ | ὕϲτερον [γενομέν]ηϲ
μάχηϲ | μετὰ τ[ὸν ἐκεῖνο]υ θάνατον, | καὶ τῶν [ἄλλων
10 ἀγ]αθῶν τῶν | ἐν τῆι ϲ[τρατείαι τ]αύτηι ϲυμ||βάντων [τοῖϲ
Ἕλ]ληϲιν· ἐπὶ | γὰρ τοῖϲ ὑπὸ [Λε]ωϲθένουϲ | (τε)θεῖϲιν
θεμελίοιϲ οἰκοδο|μοῦϲιν οἱ νῦν τὰϲ ὕϲτερον | πράξειϲ. —
15 Καὶ μηδεὶϲ ὑπολά||βη(ι) με τῶν ἄλλων πολιτῶν | μη]- 15
δένα λόγον ποιεῖϲθαι, | ἀλλὰ] Λεωϲθένη *μόν(ον) ἐγκω-|
20 μιάζ]ειν. ϲυμβαίνει γὰρ | τὸν Λε]ωϲθένουϲ ἔπαινον || ἐπὶ

---

bante S. p. 58. — 20 μαχόμενοϲ A[3] corr., Cb., S.; μαχομενουϲ A[3] pr. — 23 εἰϲ]όδουϲ Bb.; παρόδουϲ Sp. probante S. l. c. P litterae vestigium agnoscit Sch.; Sandys ι potius fuisse putat (διόδουϲ). — 30 κατακλήϲαϲ West. — 33 ϲυμμάχουϲ] extr. litt. s. v. A[3]. Huiusmodi scripturas posthac iam non enotabo. — 34 φιλιπποϲ — (sic) A[3]. — 36 εϲεμνυοντο A[3] pr. — τουτωνλε — A[3]. — 38 ϲυν.βη A[3] pr.; ε supra v. — 40 κρατηϲαι A[3] corr.: — ϲηϲ pr.

Col. VI. 1 τηϲδεϊ A[3]. — ουγην A[3]. — 4 Λεωϲθ. αὐτὸϲ Bb.; Λ. τότε Sh. ap. Bb.; Λ. ζῶν K.[2]; Λ. τὴν ego ed.[1] coll. Lys. 24, 27. — 5 π[ολλὴν Bb.; πλείϲτην Classen ap. K. — 6 γενομένηϲ Bb.; γεγενημένηϲ S. — 7 τούτου Bb.; ἐκείνου M. probante Sch. — 8 τῶν πάντων M.; τῶν ἄλλων Bb.; τῶν πολλῶν Mh. — 17 λεωϲθενημενεγκω A[3]. ἐν τῷ Λ. μὲν ἐγκ. Bb. φάϲκων Λ. μ' ἕν' ἐγκ. Sh. ἐν τῷ Λ. λίαν Z. διὰ τὸ Λ. μόνον Cb. ἀλλὰ Λ. μόνον S. K. καὶ Λ. μόνον Cp. — 18 ϲυμβ. — εἶναι 21 deleri vult M., def. Bue. — 20 ἐπ. τὸν ἐπὶ T., sed cf. Dem. 18, 271 al. —

ταῖ]c μάχαιc ἐγκώμιον | καὶ τῶν ἄλ]λων πολιτῶν εἶναι· |
το[ῦ μὲν] γὰρ βουλεύεcθαι | κα[λῶc ὁ cτρα]τηγὸc αἴτι-
οc, τοῦ | δὲ ν[ικᾶν μαχ]ομένουc οἱ κιν|δυν[εύειν ἐθ]έλον- 26
τεc τοῖc cώ|μαc[ιν· — ὥcτ]ε ὅταν | ἐπαιν[ῶ τὴν γ]ε-
γονυῖαν νίκην, | ἅμα τ[ῆι Λε]ωcθένουc ἡγεμονί|αι καὶ
16 [τὴν τ]ῶν ἄλλων ἀρετὴν ‖ ἐγκωμ[ιάζ]ω. — τίc γὰρ οὐ|κ 31
ἂν δικα[ίωc] ἐπαινοίη τῶν | πολιτῶ[ν το]ὺc ἐν τῶιδε
τῶι | πολέμω[ι τε]λευτήcανταc, οἳ | τὰc *ἑα[υτῶ]ν ψυ-
χὰc ἔδωκαν ‖ ὑπὲρ τῆ[c τῶ]ν Ἑλλήνων ἐλευ|θερίαc, 35
[φα]νερωτάτην ἀπό|δειξιν τ[αύτ]ην ἡγούμενοι εἶ|ναι τοῦ
[βούλ]εcθαι τῆι Ἑλλάδι | τὴν] ἐλε[υθερ]ίαν | περιθεῖναι, V
17 τὸ μαχόμ[ενοι | τελευτῆcαι ὑπὲρ *αὐτῆ[c. μέ|γα δ' αὐτοῖc
cυνεβάλετ[ο εἰ]c | τὸ προθύμωc ὑπὲρ τῆc [πατρί|δοc 4
ἀγωνίcαcθαι τὸ ἐν τῆ[ι Βοιω|τίαι τὴν μάχην τὴν π[ρο-
τέραν | γενέcθαι. ἑώρων γὰ[ρ τὴν πό|λιν τῶν Θηβαίων
οἰκτ[ρῶc ἠφα]νιc|μένην ἐξ ἀνθρώπων, [τὴν δὲ ἀ]κρό- ‖ 10
πολιν 〚ἐξ〛 αὐτῆc φρουρου[μένην] ὑ|πὸ τῶν Μακεδόνων,
τὰ *δὲ cώμα|τα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδρα|ποδιcμένα,
τὴν δὲ χώραν ἄλ|λουc *διανενεμημένουc, ὥcτε πρὸ
ὀ|φθαλμῶν δρώμενα αὐτοῖc τὰ δει|νὰ ἄοκνον π[αρ]εῖχε 15
18 τόλμα(ν) εἰc τὸ | κινδυνεύειν [πρ]οχείρωc. (—) ἀλλὰ |
μὴν τήν γε π[ερὶ Π]ύλαc καὶ Λαμί|αν μάχην γεν[ομέν]ην

---

26 ὥcτ]ε ὅταν Bb., idem v. 30 ἐγκωμιάζειν. ὥcτ' ἐμ]ὲ — ἐγκω-μιάζειν C. Cb. ὥcτ]ε ὅταν — ἐγκωμιάζω S. K. Bb.[1]. In v. 26 litterae mirum in modum distractae sunt, et in fine longissima linea transversa addita. — 27 γ]εγονυῖαν A³. — 33 ..λευτη-cαντεc A³ pr. — 34 τacενα... A³. τὰc ἐν αὐτοῖc ψ. Maehly. — 38 primum ι et longitudine praecellit et crassis lineis duabus transfixum est.

Col. VII. 1 μαχόμενοι Bb.; μαχομένουc S. — 2 αυτοι... A³; αὐτῆc Bb.; αὐτοῦ K. — 4 πατρίδοc Bb.; Ἑλλάδοc S. — 6 πρότερον Bb.; πρώτην Sch. Cb. Bb.[1], προτέραν S. — 7 αιωρων A³ pr. Super Є spiritus lenis signum est. — τὴν μὲν πόλιν Bb.; τὴν πόλιν S. Pro hoc est spatii ratio; nam in fine versus signum ↗ exstabat. — 10 ἐξαυτῆc Bb.; εξ del. Cb. S. (cf. v. 9). ἔτι αὐτῆc M. — τατεcω A³; em. Cb. S. — 14 διανενεμημένουc Cb.: διανεμομενουc A³. — 17 paragraphus per errorem sequenti demum versui supposita. — 18 πρὸc Πύλαc Bb.; περὶ Π. Cb. *S. M. Bb.*[1]

ὐχ ἧττον ‖ αὐτοῖς ἔνδο[ξον γεν]έσθαι *συμ¦βέβηκεν ἧς
ἐν Βοιω]τοῖς ἠγωνίσαν|το, οὐ μόνον [τῶι μαχο]μένους
ικᾶν | Ἀντίπατρον [καὶ τοὺς σ]υμμάχους, | ἀλλὰ καὶ
ῶι τόπω[ι, τῶι ἐ]νταυθοῖ γε γενῆσθαι τὴν μ[άχην. ἀφ]ι-
νού|μενοι γὰρ οἱ Ἕλλη[νες ἅπα]ντες | δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ
ἰς [τὴν Πυλ]αίαν, | θεωροὶ γενήσοντ[αι | τῶν ἔργων τῶν
τ[επρα]γμένων ‖ αὐτοῖς· ἅμα γὰρ εἰς τ[ὸν τό]πον *ἀ- |
ροισθήσονται καὶ τ[ῆς τού]των ἀ¦ρετῆς μνησθήσοντ[αι.
— ο]ὐ¦δέν*ες γὰρ πώποτε τῶν γεγονότων | οὔτε περὶ 19
αλλιόνων οὔτε πρὸς ἰσ¦¦χυροτέρους οὔτε μετ' ἐλαττό-
ων | ἠγωνίσαντο, τὴν ἀρετὴν ἰσχὺν | καὶ τὴν ἀνδρείαν
τλῆθος, ἀλλ' οὐ | τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν σωμάτων |
ἶναι κρίνοντες. καὶ τὴν μὲν ἐ¦λευθερίαν εἰς τὸ κοινὸν
τᾶσιν | κατέθεσαν, τὴν δ' εὐδοξίαν (τὴν) ἀπὸ | τῶν
τράξεων ἴδιον στέφανον | τῆι πατρίδ[ι περι]έθηκαν. (—)
Ἄξιον | τοίνυν συλλογίσασθαι καὶ τί ἂν | συμβῆναι νο- 20
ιίζο⟦ι⟧μεν μὴ κα¦τὰ τρόπον τούτων ἀγωνι⟦α⟧σα¦μένων.
—ἆρ' οὐκ ἂν ἑνὸς μὲν δεσ¦¦πότου τὴν οἰκουμένην ὑπή-
ο|ον ἅπασαν εἶναι, νόμωι δὲ τῶι | *τούτου τρόπωι ἐξ
ινάγκης χρῆσ¦θαι τὴν Ἑλλάδα; συνελόντα | δ' εἰπεῖν τὴν
Λακεδόνων ὑ¦περηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ | δικαίου δύ-
αμιν ἰσχύειν | παρ' ἑκάστοις, ὥστε *μήτε | γυνα(ι)κῶν

---

20 συνβεβηκει A³; em. Bb. — 24 τῶν τόπων S. — 25 sq. Cf. Harpocr. s. v. Πύλαι· ὅτι δὲ δὶς (Sch.: codd. τις) ἐγίνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Ὑπ. τε ἐν ἐπιτ. καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ λ' εἰρήκασιν. — 28 θεωροιγενησοντ[αικαι] ησтου A³, cum scribentis oculi aberrassent ad v. 31 αθροισθησονταικαιτηστου. — 30 π[ον pro τον fuerit. deinde το]πονᾳρ ut vid. A³ (pr. τοπονᾳν). — 32 . . . .υ— A³. — 33 .υ|δενος A³. — 34 καλλειονων A³. — 34 προσϊσ| A³, ut ϊσχυν 36. — 35 οὔτε del. Cb. probante S. p. 58; contra dicit K.²; οὐδὲ ci. Schk. — 39 εἶναι del. M. κρεινοντες A³. — 41 ευτοξιαν A³ pr. — addidi τὴν. — 42 ϊδιον A³. — 43 ἀνέθηκαν Bb. T., περιέθηκαν S. Cb. Bb.¹ — Interpunctio hic quoque proximo demum versui supposita.

Col. VIII. 1 c. τί ἂν καὶ K., καὶ συλλ. τί Mh. — νομίζομεν K. Cb. S. — 6 νομωι A³, non νομω, quod in ectypo est. — τουτωι A¹. — 8 συνελόντι Bb.; συνελόντα A³ S., qui cf. Herod. 3, 82. — 11 δυναμεινισχυειν A³. — 12 μετε A³.

μήτε παρθένων | *μήτε παίδων ***ὕβρ(ε)ις ἀνεκ|λεί- 15
21 πτους ἑκάστοις καθεστά|ναι. φανερὸν δ' ἐξ ⟦τ⟧ῶν *ἠναγ|-
καζόμε⟦c⟧θα καὶ νῦν ἤ[δη·] θυσί|ας μὲν ἀνθρώποις γ[ι-
γνο]μέ|νας ἐφορᾶν, ἀγάλμ[ατα δὲ] καὶ ‖ βωμοὺς καὶ 20
ναοὺς τοῖ[ς μὲν] θεοῖς | ἀμελῶς, τοῖς δὲ ἀνθρώ[ποις]
ἐπι|μελῶς συντελούμενα, καὶ [τ]οὺς | (τού)των *οἰκέτας
22 ὥσπερ ἥρωας τι|μᾶν ἡμᾶς ἀναγκαζομένους. ‖ ὅπου δὲ τὰ 25
πρὸς θεοὺς ὅσια διὰ | τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀν|ή(ι)-
ρηται, τί τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους (δίκαια) | χρὴ νομίζειν;
ἆρ' οὐκ ἂν παν|τελῶς καταλελύσθαι; ὥστε ‖ ὅσω(ι) δει- 30
νότερα τὰ προ(σ)δοκῶ|μεν' ἂν γενέσθαι κρίνο⟦ι⟧μεν, |
τοσούτω(ι) μειζόνων ἐπαίνων | τοὺς τετελευτηκότας
23 ἀξίους | χρὴ νομίζειν. ο(ὐ)δεμία γὰρ ‖ στρατεία τὴν (τῶν) 35
στρατευομένων ἀρε|τὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον τῆς νῦν |
γεγενημένης, ἐν ἧι *γε παρατάτ|τεσθαι μὲν ὁσημέραι
ἀναγκαῖ|ον ἦ(ν), πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσ|θαι διὰ μιᾶς 40
στρατ[είας] ἢ τοὺς | ἄλλους πάντας ⟦πληγὰς⟧ *συμ|βαίνει IX
ἐν τῶι παρε⟦παρ⟧ληλυ|θότι χρόνωι, χειμώνων δ' ὑ|π]ερ-
βολὰς καὶ τῶν καθ'ἡμέ|ρα]ν ἀναγκαίων ἐνδείας τοσ|αύ]- 5

14 μηδε A^3; μήτε F. — ἂν ἐκλείπτους S.; ἐκλείπτους ἂν Cp., quae propter intolerabilem circuitum eloquendi non sufficere videntur. Cb.: μήτε γυν. μ. π. μηδε(μίαν φειδὼ γίγνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παίδ. ὕβρ. ἀνεκλ. κτέ. K. (et ego in ed.[1]) ante αν. addit ἀνιέναι ποτέ, ἀλλ'; Schnitzer ci.: μηδὲ παίδων αἰδῶ μηδεμίαν ἐπέχειν (s. εἶναι), ἀλλ' ὕβρ. ἀν. κ.; ἀπροσδοκήτους pro ἀνεκλ. M. Ipse nunc ante ὕβρ. (non post id voc. ut in ed. II) omissionem factam statuo (cum LL.). — 16 ἐξ ὧν Bb., ἐξ αὐτῶν ἃ K. — αναγ A^3, ἠναγκ. T. — 17 ἔ[χειν Bb., ἔ[στι Cb., ἔ[τι K. Sp., ἐὰν Cf.; at ἤ[δη S., quod certum puto, quamvis Є litteram tueatur Sch. (ἔργῳ Sr.). — 18 γε... με|νας A^3; γεγενημένας Bb.; γινομένας (γε[ινομ.) S.; γιγνομένας Cb. — 20 „Hyp. schrieb νεώς" S. — 22 sq. rest. S. Cb. — 23 οικητας A^3. — 24 ἡμᾶς ἀναγκ. del. M. Cp. — 25 πρὸς τοὺς θεοὺς Cb. — δίκαια post ἀνθρώπους add. F. — 28 οὐ κἂν K. — 31 κρίνομεν K. Cb., probante S. p. 59. — 35 τῶν iam Bb. add. ci. — 37 τε A^3; em. Bb. — 39 ἀγωνίζεσθαι $K.^2$ (et ὑπομεμένηκεν ἕκαστος ὥστε IX, 7).

Col. IX. 1 sq. πληγασλαμβανειν A^3, quae delet Cb., πληγας dittographiam antecedentis παντας putans. Ego in verbis foedissime corruptis id quod ad sententiam desideratur (συμβαίνει) latere iudico; praeterea addiderim παντὶ post ἐν. Mh., cum pro-

ταϲ καὶ τηλικαύταϲ οὕτωϲ | ἐγ]κρατῶϲ *ὑπομεμ(ε)νηκέναι, | ὥϲ]τε καὶ τῶι λόγωι χαλεπὸν | εἶν]αι φράϲαι.
10 τὸν δὴ τοιαύταϲ ‖ *κ]αρτερίαϲ — ἀόκνωϲ ὑπομεῖναι | 24
τού(ϲ) πολίταϲ προτρεψάμενον | Λεωϲθένη, — καὶ τοὺϲ
τῶι τοιούτωι | ϲτρατηγῶι προθύμωϲ ϲυναγωνιϲ|τὰϲ ϲφᾶϲ
15 αὐτοὺϲ παραϲχόνταϲ, — ‖ ἆρ' οὐ ⟦οὐ⟧ διὰ τὴν τῆϲ ἀρετῆϲ ἀπόδειξιν | εὐτυχεῖϲ μᾶλλον, ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν |
ἀπόλειψιν ἀτυχεῖϲ νομιϲτέον; | οἵ τινεϲ θνητοῦ ϲώματοϲ
20 ἀθά[να|τον δόξαν ἐκτήϲαντο, καὶ διὰ τὴ[ν ‖ ἰδίαν ἀρετὴν
τὴν κοινὴν ἐλ[ευ|θερίαν τοῖϲ Ἕλληϲιν ἐβεβαίωϲαν. | φέρει 25
γὰρ πᾶϲαν εὐδαιμονίαν*** | ἄνευ τῆϲ *αὐτονομίαϲ. — ο(ὐ)
25 γὰρ ἀνδρὸϲ | ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνὴν κυρι‖εύειν δεῖ
τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰ|τίαν φοβερὰν εἶναι τοῖϲ ἐλευθέροιϲ, | ἀλλ' ἔλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖϲ κολακεύ|ουϲιν τοὺϲ
δυνάϲταϲ καὶ διαβάλλου|ϲιν τού(ϲ) πολίταϲ τὸ τῶν πολι-
30 τῶν ἀϲ‖φαλέϲ, ἀλλ' ἐπὶ τῆι τῶν νόμων πίϲτει | γενέϲθαι.
ὑπὲρ ὧν ἁπάντων οὗτοι πό|νουϲ πόνων διαδόχουϲ ποι- 26
ούμενοι, | καὶ τοῖϲ καθ' ἡμέραν κινδύνοιϲ τού(ϲ) εἰϲ | τὸν
35 ἅπαντα χρόνον φόβουϲ τῶν πολιτῶν ‖ καὶ τῶν Ἑλλήνων

---

baret ϲυμβαίνει meum, πληγὰϲ in πολίταϲ mutandum censuit (estne et delendum πληγάϲ et πάντεϲ in πολίταϲ commutandum?); def. traditam lectionem H. (comp. Polyb. I, 15, 2; II, 32, 3). — 7 υπερμεμνηκεναι A³; em. Bb. — 10 κρ]ατεριαϲ A³ habuit. — interpungendum fuit non hic sed post φράϲαι. — 11 πολειταϲ A³. — 12 Λεωϲθένη del. K.² — τοιουτω falso ectypum. — 14 huic versui paragraphus supposita; interpunctum ut videtur post ϲφαϲ. αυτουϲ spiritu leni instructum. — 18 (ἀντὶ) θν. c. C. F.; ἀντεκτήϲαντο v. 19 Mh. — 20 ϊδιαν A³. cf. [Lys.] epit. § 44. — 22 sq. locus graviter corruptus vel mutilatus. φέρε γάρ, τί πᾶϲαν εὐδαιμονίαν (23 sicut S.) W.; φέρε γάρ, τίϲ πᾶϲα εὐδαιμονία (23 sicut S.) Schk.; item sed ποία pro τίϲ πᾶϲα Gebauer Lys. p. 228; ἔρρει γὰρ πᾶϲα εὐδ. Pc. (23 ut S.). — 23 ανευτηϲαυτονομειναϲ A³. ἄνευ τῆϲ αὐτοῦ ὁ μείναϲ Bb. ἄνευ τῆϲ αὐτονομίαϲ S. ἀρετῆϲ αὐτονομία K. ἐν αὐτῇ s. ἐφ' αὐτῆϲ αὐτονομία M. τί ἄνευ τῆϲ αὐτονομίαϲ V. οὐδὲν ante πᾶϲαν addunt F. [Cp.] — Quae sequitur sententia laudatur a Stob. Flor. LXXIV, 35: Τοῦ αὐτοῦ (h. e. Ὑπ.). [φοβητέον] (v. frg. 206) οὐκ ἀνδρὸϲ ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν; addunt MA quasi novam eclogam Κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων. — 26 de c littera in fine vs. v. ad XI, 29. — 29 πολειταϲ A³. — πολιτῶν\ πολλῶν Cb.

παραιρούμενοι, τὸ | ζῆν ἀνήλωϲαν εἰϲ τὸ τοὺϲ ἄλλουϲ |
27 καλῶϲ ζῆν. διὰ [[του]] τούτουϲ πατέρεϲ | ἔνδοξοι, μητέρεϲ
περίβλεπ(τ)οι τοῖϲ | πολίταιϲ γεγόναϲι· ἀδελφαὶ γάμων |
τῶν προϲηκόντων ἐννόμωϲ τετυ|χήκαϲι καὶ τεύξονται· 40
παῖδεϲ ἐ[φό|διον εἰϲ τὴν πρὸϲ τὸν δῆμον ε[ὔνοι|αν τὴν
τῶν οὐκ ἀπολωλότω[ν | ἀρετήν, οὐ γὰρ θεμιτὸν | τού- X
του τοῦ ὀνόματοϲ τυ|χεῖν τοὺϲ οὕτωϲ ὑπὲρ | καλῶν
τὸ(ν) βίον ἐκλιπόν||ταϲ, ἀλλ[ὰ] τῶν τὸ ζῆν | (ε)ἰϲ αἰ- 5
28 ώ[νι]ον τάξιν με|τηλλα[χό]των ἕξουϲιν. | εἰ γὰρ [ὁ τοῖ]ϲ
ἄλλοι[ϲ] ὢν | *ἀνιαρ[ότ]ατοϲ θάνατοϲ || τούτοιϲ ἀρχηγὸϲ 10
μεγά|λων ἀγαθῶν γέγον|ε, πῶϲ τούτουϲ ο[ὐ]κ εὐ|τυχεῖϲ
κρίνειν δίκαιον, | ἢ πῶϲ ἐκλελοιπέναι || τὸν βίον, ἀλλ' 15
οὐκ ἐξ ἀρχῆϲ γεγονέναι καλλίω | γένεϲιν τῆϲ πρώτηϲ
ὑ|παρξάϲηϲ; — τότε μὲν | γὰρ παῖδεϲ ὄντεϲ ἄφρο||νεϲ 20
29 ἦϲαν, νῦν δ' ἄνδρεϲ | ἀγαθοὶ γεγόναϲιν. καὶ | τ]ότε μὲν
(ἐν) *πολλῶι χρό|νωι καὶ διὰ πολλῶν | κινδύνων τὴν
ἀρετὴν || ἀπεδείξαν(το)· — νῦν δ' ἀπὸ | ταύτηϲ ἄ(ρ)ξα- 25

---

37 διὰ τούτουϲ Bb.; διά τοι τούτουϲ Cb. — 42 εφο|τιον A[3] pr. — πρὸϲ τοῦ δήμου C. V. — εὐμένειαν Bb. εὔνοιαν Cb. C. Bb.[1] Sch. εὐδοξίαν S. — 43 απωλωλοτω[ν A[3].

Col. X. 6 ϊϲαιω . . ωνταξιν A[3], sed alterius ω ductu postremo transfixo, quod primus observavit Sandys. εἰϲ αἰωνίων Sh., εἰϲ αἰώνιον S. K., εἰϲ δαιμόνων F., εἰϲ ἀθανάτων C., καὶ ἡρώων Sp., εἰϲ ἀμείνω Cb. (ego ed.[1]). Ad τάξιν cf. [Dem.] Epit. 9. — 8 ὁ τοῖϲ ἄλλοιϲ ὢν Cb. (Cp., S., ego ed.[1]; in ed.[2] pro ἄλλ. ὢν ἄλλοι(ϲ κα)κῶν scripsi). — 9 ανειη (Bb.) vel ανειρ A[3]. Ανειρ[οτατοϲ fuerit; ἀνιαρότατοϲ Bb.[1] F. Ἀλγεινότατοϲ Cb. (ego ed.[1]), ἀνέπευκτοϲ S., ἀνήκ[εϲ]τοϲ Cp., ὁ ἄλλοιϲ ὢν ἀνίλαϲτοϲ (hoc cum Cf.) K[2]. Longe aliter C. M. — 12 πῶϲ cum circumflexo ut videtur A[3]. — οὐκ] υ utrum exciderit an omissum fuerit sicut saepe, incertus sum. — 16 καλλειω A[3]. — 22 πολλων A[3]; ἐν add. Bb. — 25 ἀπεδείξαντο Cb.; K. κτᾶϲθαι εἵμαρτο ἣν post ἀρετὴν inserit. — 26 ταυτηϲαξαθην A[3] pr., ταυτηϲαξαθαι corr. (ita recte Bb.). ἄρξαϲθαι vel ἀξιωθῆναι Bb.: ἀγάμεθα ut sensui satis fiat S.; ἐξαυτῆϲ K., postea αὐτόθεν idem; δέδοται Bs.; ἀξιοῦμεν C. V.; ἐξῆν Ἀθηναίοιϲ Cp. — Cum verbum finitum requiratur, Bb. γέγονε. ναί legere voluit, vel etiam simpliciter γέγονεν; postea tamen verbum illud in αξαθαι, damnatis prioribus coniecturis, quaesivit. Ἄρξαϲθαι γν. π. — γέγονεν εἶναι W.; ἀπὸ τ. ὑπάρχει εὐθὺϲ γν. — — γεγονέναι

(c)θαι *** γνωρί|μουc πᾶcι καὶ μνημο|[νο]νευτοὺc διὰ ἀνδραγαθί|αν γεγονέναι. — τίc (γὰρ) κα(ι)ρὸc ἐν ‖ ὧι τῆc τούτων ἀρετῆc οὐ | μνημονεύcομεν; τίc τό|ποc ἐν ὧι ζήλου καὶ τῶν | ἐντιμοτάτων ἐπαίνων | τυγχάνονταc οὐκ ὀψόμε|θα; — πότερον οὐκ ἐν τοῖc τῆ[ς | πόλεωc ἀγαθοῖc; ἀλλὰ τ[ὰ | διὰ τούτουc γεγονότα *τίνας* | ἄλλουc ἐπαινεῖ*σθαι* | καὶ μνήμ[ν]ηc τυγχάνειν ποι|ήcει; ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖc *ἰδίαι*c | εὐπραξίαιc; — ἀλλ' ἐν τῆ(ι) τούτ*ων* | ἀρετῆι βεβαίωc αὐτῶν ἀπο|λαύcομεν. παρὰ ποία(ι) δὲ τῶν | ἡλικιῶν οὐ μακαριcτο*ὶ* | γενήcο[νται; πότερον οὐ πα|ρὰ τοῖc γ[εραιτέροιc, οἳ ἄ|φοβον ἄ[ξειν τὸν λοιπὸν | βίον κα[ὶ ἐν τῶι ἀcφαλεῖ ‖ γεγενῆ*σ*[θαι ἡγήcονται | διὰ τούτ[ουc; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖc | ἡλικιώ*τ*[αιc; . . . . | τελευτὴ *φ* . . . . | καλῶc *ω* . . . . ‖ παραπο . . . . | αι γέγον[εν; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖc | νεωτέρο[ιc καὶ παιcίν; ἔπει|τα οὐ τὸν [θάνατον ζηλώcου|cιν αὐτ[ῶν, καὶ αὐτοὶ cπου‖δάcουcι*ν* [μιμεῖcθαι

30

31

32

Cb.[1]; ἀ. τ. ἐξανθεῖ τὸ γν. — — γεγονέναι Schn. — 29 ανδραγαθι|c· αν A[3]; sed recte Sch. hoc C ad antecedentis columnae vs. 26 ελευθεροι[c trahit. — γὰρ inser. Cb. S. — 33 ἐντειμοτατων A[3]. — 35 interp. per errorem post πότερον. — 37 τινουc ut vid. A[3] pr., cf. 3, 32. — 38 ἐπαινέcεων T. — 40 ϊδιαιc A[3]. — 41 ἀλλὰ τῇ del. ἐν Cb.[1]. — 43 ἀπολαυcόμεθα requirit S., scripsit T. ἀπολαύομεν V.

Col. XI. Universae sententiae satis perspicuae; singula non satis certe restitui possunt. V. 1sq. πρῶτον μὲν πα|ρὰ τοῖc γ[έρουcιν· οὗτοι γὰρ ἄ]φοβον ἄ[ξουcι τὸν λοιπὸν] βίον κα[τὰ τὴν ἀρτίωc] γεγενη[μένην ἀcφάλειαν] διὰ τούτ[ουc· ἔπειτα παρὰ τοῖc] ἡλικιώταιc Bb. — S.: γενηc. οὗτοι; ἢ π. τ. γεραιτέροιc; ἀλλ' ἄ. ἄ. τ. λ. β. καὶ ἐλάττων τοῦ γήρωc γεγένηται ἡ δυcχέρεια διὰ τούτουc αὐτοῖc. ἢ π. τ. ἡ.; — F.: γεν. οὗτοι; ἆρ' οὐ π. τ. π[ρεcβυτέροιc; ἀ. ἄ. ἄ. τ. λ. β., καὶ . . . . . διὰ τούτουc. ἢ οὐ π. τ. ἡλ.; ἀλλὰ . . . . . — Cb.[1]: ἄφ. διάξουcι τ. λ. β. κακῶν ἀπαθεῖc γεγενημένοι διὰ τούτουc. — 7sqq. K.[2]: ἡλ., οἷc οὗτοι τελευτήcαντεc οὕτω καλῶc cυνεβάλοντο εἰc τὸ παρὰ πολὺ κουφιcθῆν|αί γε τὸν ἀγῶνα. Sr.: οἷc ἡ τούτων] τελευτὴ [ἀφορμὴ μεγίcτη τοῦ] καλῶc ὠ[φελεῖν τὴν πατρίδα καὶ] παραπ[ληcίωc τῇ ἀρετῇ διενέγκ|αι (hoc quidem certo falsum) γέγονεν; — 11 αιγογον A[3] pr. — ἢ παρὰ τοῖc] νεωτέροιc S. ἢ οὐ π. τ. ν.; ἀλλὰ F. ἢ π. τ. ν. δόξουcιν; εἶ|τα οὐ τὸν θυμὸν θαυμάcουcιν αὐτῶν K.[2] — 14 αὐτοὶ μιμεῖcθαι cπουδάcουcιν Bb. καὶ cφόδρα cπ. μιμ. παρά-

ὡς πα|ράδειγμ[α τὸν τούτων βίον, ἀνθ' | οὗ τὴν ἀ[ρετὴν καταλελοί|πασι; οὐκ[οῦν ἄξιον εὐδαιμονί|ζειν αὐ[τοὺς
33 ἐπὶ τοσαύτηι τι|μῆ(ι); τίνε[ς δὲ ποιηταὶ καὶ φιλόσο|φοι 20
λό[γων. καὶ ᾠδῶν εἰς τοὺς | Ἕλλην[ας ἀπορήσουσι περὶ |
τῶ[ν π]επραγμένων αὐτοῖς; | παρὰ τίς[ι δ' οὐ μᾶλλον
αὕτη τῆς ‖ Φρυγῶν κ[ρατησάσης στρα|τείας ἐγ[κωμιασ- 25
θήσεται; — ποῦ | δὲ τῆς Ἑλ[λάδος.......... | τατοις
ε.............. | ἅπασιν — κ[αὶ λόγοις καὶ ᾠι|δαῖς 30
34 ἐπα[ιν.....δι' ἀμφό|τερα γὰρ ε............. | περὶ
Λεωσ[θένους...... | καὶ τῶν τ[ελευτησάντων | ἐν τῶι
πολ[έμωι. εἰ μὲν γὰρ ‖ ἡδονῆς ἕν[εκεν μνημονεύ|ουσιν 35
τὰς τ[οιαύτας καρ|τερίας, τί γέ[νοιτ' ἂν τοῖς Ἕλ|λησιν
ἥδι[ον, ἢ ἔπαινος τῶν | τὴν ἐλευθερί[αν παρασκευα|σάν- 40
των ἀ[πὸ τῶν Μακεδό|νων; εἰ δὲ [ὠφελείας ἕνε|κεν ἡ

δειγμα γενόμενον K.² — 17 οὐ τὴν ἀρετὴν καταλελοίπασι; οὐκ ἄξιον ἐγκωμιάζειν αὐτούς; Bb. οὐ τ. ἀ. σωτήριον πᾶσι; οὐκ ἐγκ. ἀεὶ χρὴ ὧν οὐ δέδοικα μή τινες συγγραφεῖς σοφοὶ λόγων ἄλλους τῶν Ἑλλήνων προκρίνωσι K.² ad v. 16sq. cf. epilogum § 42. — 20 μητινε addito supra H altero *H* A¹, unde τιμῆ(ι); ἢ ed.². — 24 παρα(π)ε Bb.; παρα(π)ο Cp.; παρα.ς S. — 25 Φρυγῶν καὶ τῆς ἐπὶ Τροίαν στρατείας S. — 27 δετησες Sch. — 29 απασιν· κ A³. ἅπασιν κ..... ᾠ]δαῖς ἐπᾴ[δοντες Bb. ἐν ἅπ. καὶ λόγοις καὶ ᾠδαῖς ἐπαινεῖν Cb. F., qui χρὴ post λόγοις inseruit. Sr.: οὐκ εὐπρεπεσ]τάτοις ἐ[παίνοις εἰς ἀεὶ παρὰ] ἅπασιν κ. λ. κ. ᾠ. ἐπα[ινεθήσονται; — 30 σεμνό]τερα γὰρ ἔ[ξεστιν ἡμῖν] περὶ Λεωσ[θένους εἰπεῖν Bb. ἀγαστότερα γ. ἔνεστι πολλῷ π. Λ. λέγειν S. ἐπ' ἀμφότερα γ. ἐξέσται ὑμνεῖν π. Λ. | Cb. δημοτικώτερα γ. ἔστι τοῖς ποιηταῖς π. Λ. ᾄδειν F. ἀμφ. γ. ἐξέσται ἐντεῦθεν π. Λ. εἰπεῖν Bb.¹ — 33 καὶ τῶν τ[ετελευτηκότων] ἐν τῷ πολ[έμῳ τῷδε. Bb. Bb.¹ — τελευτησάντων — πολέμῳ. S. Cb. — τετελ. — πολέμῳ. F. — 34 εἰ γὰρ] ἡδονῆς ἕν[εκεν ἐπακού]ουσιν τὰς τ[οιαύτας καρ]τερίας Bb. εἴτε γὰρ τῆς ἡ. ἕ. ἐγκωμιάζουσι τ. τούτων κ. S. εἰ μὲν γ. ἡ. ἕ. ἐγκωμιάσουσιν τ. τηλικαύτας κ. Cb. Bb.¹ (ἐγκωμιάζ.) F., qui tamen ὑμνεῖν ἐθέλουσιν. — 37 τ(ότ)ε [πραχθείσας τοῖς Ἕλ]λησιν, ἡ δὲ [γίνεται ἐκ τῶν] τὴν ἐλευθερί[αν διασω]σάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδό]νων Bb. τί γένοιτ' ἂν τοῖς Ἕ. ἥδει[ον S. Cb. Bb.¹ F. (etenim σινη·δε A³); deinde ἢ τούτων τ. τ. ἐ. πᾶσι (om. F.) βεβαιωσάντων ἀκούειν ὑμνουμένων S. F.; ἢ ἔπαινος τ. τ. ἐ. παρασκευασάντων ἀ. τ. Μακ. Cb. Bb.¹, qui tamen διασ. retinet. pro παρασκ. Mh. ἀποκαταστησάντων. — 41 εἰ δὲ [ὠφελίας ἕνε]κεν, ἡ τοια[ύτη ἐκ τῶν Τρωικῶν Bb. ὠφε-

XII τοια[ύτη μνήμη | γί(γ)νεται, τίϲ ἂν λόγοϲ | ὠφελήϲειεν μᾶλλον | τὰϲ τῶν ἀκου[[ϲ]]όντων | ψυχὰϲ τοῦ τὴν ἀρετὴν ||
5 ἐγκωμιά*ζοντοϲ καὶ τοὺϲ | ἀγαθοὺϲ ἄνδραϲ; ἀλλὰ μὴν | 35
ὅτι παρ' ἡμῖν καὶ τοῖϲ λο(ι)*ποῖϲ πᾶϲιν εὐδοκιμεῖν |
10 αὐτοὺϲ ἀναγκαῖον, — ἐκ τού|των *φανερόν ἐϲτιν· —
ἐν | Ἅιδου δὲ λογίϲαϲθαι ἄ|ξιον, τίνεϲ οἱ τὸν ἡγεμόν|α δεξιωϲόμενοι τὸν τού|των. ἆρ' οὐκ ἂν *οἰόμεθα ||
15 (φ)ο(ι)τᾶν Λεωϲθένη δεξιου|μένουϲ καὶ θαυμάζονταϲ |
τῶν [[δὲ]] *ἡμιθέων *κα|λουμένων τοὺϲ ἐπὶ [[ϲτρα]]- |
20 Τ(ρ)*οίαν ϲτρα(τεύ)ϲαντ[α]ϲ, ὧν || οὗτοϲ ἀδελφὰϲ π[ρ]άξειϲ | ἐνϲτηϲάμενοϲ τοϲοῦτον | δ]ιήνεγκε, ὥϲτε οἱ μὲν |
μετὰ πάϲηϲ τῆϲ Ἑλλάδοϲ | μ]ίαν πόλιν εἷλον, ὁ δὲ |
25 μ]ετὰ τῆϲ ἑαυτοῦ πα|τρίδοϲ μόνηϲ πᾶϲαν | τ]ὴν τῆϲ Εὐρώπηϲ καὶ | τ]ῆϲ Ἀϲίαϲ ἄρχουϲαν δύ|ν]αμιν ἐταπείνωϲεν. ||
30 κ]ἀκεῖνοι μὲν ἕνεκα | μ]ιᾶϲ γυναικὸϲ ὑβριϲθεί|ϲ]ηϲ ἤμυναν, ὁ δὲ πα|ϲ]ῶν τῶν Ἑλληνίδων | τ]ὰϲ ἐπιφερομέναϲ || 36
35 ὕ]βρειϲ ἐκώλυϲεν, με|τά] *γ' ὧν *ϲυνθάπτομεν | νῦν *αὐ-

λείαϲ Cb. F.; deinde S.: ἡ τοιαύτη ϲπουδή; ἡ τοιάδε ἀνάμνηϲιϲ Cb. Bb.[1]; ἡ τοιαύτη μελέτη αὐτοῖϲ F., ἡ. τ. μνήμη dubitanter Cb.[1]

Col. XII. 1 γεινεται A³. — 3 ἀκουόντων S. Cb. K. V. — 5 ἐγκωμιάζ. S. Cb. K.; εγκωμιαϲοντοϲ A³. — 7 ημειν A³. — λοιποῖϲ Bb., λο|γοιϲ A³. — 10 φενερον A³. — 14 ωομεθα A³; οἰόμεθα Sh., οἰοί μεθα (φοιτ.) LL. In oratione recta sit οὐ φοιτῷεν ἄν eo sensu optativi, quo coniectura indicatur. — 15 ὁρᾶν Sh. Bb.; φοιτᾶν Cb. — 17 A³: τωνδεηγορμενωνκα (non recte Bb. και) | λ (pars eius litt. superest; non recte Bb. τ)ουμενουϲτουϲεπιϲτρα(α s. v.)|τειανϲτραϲαντ.ϲων | . Postrema Bb. expedivit, τοὺϲ ἐπὶ Τροίαν ϲτρατεύϲανταϲ restituens (solus T. τὴν ϲτρατείαν ante ϲτρ. addit); καλουμένουϲ exstare Cb. vidit, qui audacter, sed optima sententia, restituit τῶν ἡμιθέων καλουμένων (cf. Isocr. 4, 84). Nempe μενων istud ex sequenti vocabulo καλουμένων ortum esse, et fortasse etiam οp, pro quo ου scriptum in codice esse posse [hoc tamen verum non est]; ipsum καλουμένων e proximo τοὺϲ alienam formam traxisse. Τῶν ἡρώων καλουμένων F. (cf. Is. 9, 65); τῶν διηγουμένων τοὺϲ ἡμιθέουϲ καλουμένουϲ Bb.[1]; τῶν πεπραγμένων (τοὺϲ ἥρωαϲ) καλ—ουϲ Cp. — 22 sqq. cf. Isocr. 4, 83; 9, 65. — 29 ν in fine versus deletum videtur. — 35 sqq. A³ με| . . τωνϲυνθαπτομε|νωννυναυτωι, quae emendavi, ut haec ad eos qui Persico bello occubuerant referri possent (cf. Cp.). Μεθ' ὧν = μετὰ τούτων μεθ' ὧν, pariter atque ei cum quibus. Simul significatur

τὸν ἀνδρῶν, | τ]ῶν μετ' ἐκείνους μὲν | γ]εγεν[[ν]]ημένων,
37 ἄξια ‖ δ]ὲ τῆς ἐκείνων ἀρε|τ]ῆς διαπεπραγμένων. | λ]έγω 40
δὴ τοὺς περὶ Μιλ|τ]ιάδην καὶ Θεμισ|τ]οκλέα καὶ τοὺς
ἄλ|λους, οἳ τὴν Ἑλλάδ[α | ἐλευθερώσαντες ἔν|τιμον μὲν XIII
τὴν πα|τρίδα κατέστησαν, ἔν||δοξον (δὲ) τὸν αὐτῶν βίον 5
38 ἐποίησαν, ὧν οὗτος τοσ|οῦτον ὑπερέσχεν ἀν|δρείαι καὶ
φρονήσει, ὅσ|ον οἱ μὲν ἐπελθοῦσαν ‖ τὴ(ν) τῶν βαρβάρων 10
δύνα|μιν ἠμύναντο, — ὁ δὲ μ[η|δ' ἐπελθεῖν ἐποίησεν. |
κἀκεῖνοι μὲν ἐν τῆι οἰ|κ(ε)ίαι τοὺς ἐχθ(ρ)οὺς ἐπεῖδον ||
ἀγωνιζομένους, οὗτος | δὲ ἐν τῆι τῶν ἐχθρῶν περι- | 15
39 εγένετο τῶν ἀντιπάλων. | — οἶμαι δὲ καὶ (τοὺς) τὴν
πρὸς ἀλλή|λους φιλίαν τῶι δήμωι βε||βαιότατα ἐνδειξα- 20
μένους, | λέγω δὲ Ἁρμόδιον καὶ Ἀρισ|τογείτονα, *οὐθένας
οὕτως | αὐτοῖς οἰκεί[[οτερ]]ους [[ὑμῖν]] | εἶναι νομίζειν, ὡς
Λεωσ||θέ(ν)η καὶ τοὺς ἐκείνωι συν|αγωνισαμένους, οὐδ' 25
ἔστιν | οἷς ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις | πλησιάσειαν ἐν *ᾍ(ι)-
δου. εἰκότως· | οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα ‖ διεπρά- 30

---

hos in Orco Leosthenis socios fore, cf. 14 sqq., col. 13, 22 sqq. Varie ceteri: post ἀνδρ. 37 plene interpungunt S. p. 59, C. K. F.; post διαπεπρ. v. 41 Cb. Cp.; S. K.[1] post τῶν v. 38 addunt δέ; ὧν XIII, 6 del. K.; τούτων pro eo K.[1]; ibd. ante ὧν add. ποία ἔντευξις Λεωσθένει ἔσται K.[2] — Cb. ante τῶν plura excidisse statuit, in hunc ferme modum: (οἵ τινες τὰς ἀρετὰς ἐζήλωσαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν), τῶν κτέ. — F. et ipse excidisse quaedam conicit, sed novum enuntiatum ab eis incipit; similiter Schk. Pc. — 39 γεγεννημενους A[3] pr.; γεγεννημενων corr. — 42 λ]έγω Cb. C. S. K. — 43 μιλ|ταδην A[3] sec. Bb.; sed quae videbatur superior T litterae linea paragraphus est, post α interpunctum videtur.

Col. XIII. 3 εντειμον A[3]. — 5 δὲ add. Bb. — 16 post τῆ interpunctum. — 18 τοὺς add. Bb. — τὴν προσήκουσαν φιλ. M. — 22 αριστογειδονα A[3] pr. — ουθενουσουτως(ς s. v.)|αυτοισοικειοτερουσυμειν|ειναι A[3]. οὐδ' ἐκείνους οὕτως αὑτοῖς οἰκείους ἢ ὑμῖν εἶναι Bb. Cp., qui tamen pro ἢ ὑμ. scribit τοὺς ἄλλους, et K., qui οἰκ. ἑταίρους. οὐδένας οὕτως αὑτοῖς Cb. S. F. (sed θ in δ mutandi nulla necessitas); deinde S. οἰκείους ἂν εἶναι (it. sed sine ἂν LL.), F. οἰκείους καὶ ἑταίρους ὑμῖν εἶναι. οὐδ' ἑαυτοὺς οὕτως οἰκείους ὑμῖν εἶναι T. οὐδένας οὕτως αὑτ. οἰκείους ἢ οἰκειοτέρους ὑμῖν εἶναι Sp. atque alii alia. — 25 θεηκαι A[3] corr., θε..αι pr. — 26 ουδεστι|νοις in A[3] esse ante me vidit Sh. — 28 ατου A[3].

ξαντο, ἀλλ' εἰ δέον εἰπεῖν, | καὶ μείζω[ν]. οἱ μὲν γὰρ τοὺ[ς | τῆς πατρίδος τυράννους [κα]τέλυσαν, οὗτοι δὲ
35 τοὺς τῆς Ἑλ|λάδος ἁπάσης. ὦ καλῆς μὲν ‖ καὶ παρα- 40 δόξου τόλμης τῆς | πραχθείσης ὑπὸ τῶνδε τῶν | ἀνδρῶν, ἐνδόξου δὲ καὶ με|γαλοπρεποῦς προαιρέσεως | ἧς προ[ς]-
40 είλοντο, — ὑπερβαλ|λούσης δὲ ἀρετῆς καὶ ἀνδρα|γαθίας τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις, | ἣν οὗτοι παρασχόμενοι εἰς | τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν | τῶν Ἑλλήνων |

* * *

[Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄν- 41 τας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγωι οὔτε νόμωι κοιμίζεται, ἀλλ' ἡ φύσις ἑκάστου καὶ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα (τὸν) ὁρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι. ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν. εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων 42 πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐ-

---

31 μειζω fort. A[3] corr. — 43 ἐλευθ. [τὴν Bb.; ἐλ. | τῶν Cb. — ut extremus, ita hic quoque versus iusto brevior fuerit.

Exstant praeterea duo parvula huius voluminis fragmenta, quorum alterum, in quo transversae fibrae porriguntur, aut ad col. XI pertinuit aut ad aliquam quae post XIII. sequebatur. Id frg. ex omnibus partibus mutilatum has litteras habet: αλλο | πολλ | γεν. Alterum frg., quod postmodo inventum nequedum ap. Babingtonem exhibitum est, nunc autem latitat neque iterum examinari potuit, haec praebet: . . π . | ιερ . | . . γε | . . . ρ. Margo ne in hoc quidem frg. usquam exstat. Cf. ad c. I, 19.

Accedit epilogi magna pars a Stob. Flor. 124, 36 servata, ubi lemma Ὑπερίδου praefixum est. — πάθεσι] πένθεσι Mh. — τὸν ὁρισμὸν S., ὁρ. libri. — παραιρεῖν Gesn.: -νεῖν codd. praeter A[2] corr. — τῆς ἀρ. <ἧς ἀποδεδείχασι καὶ τῆς δόξης> ἧς Mh. — εἰ γὰρ θρ. Leopardi (Rh. M. 1835 p. 11): οὐ γὰρ θρ. — ἐπιμέλ. τῶν οἰχομένων παρὰ Max. (v. infr.). — ὥσπερ ὑπολ. εἶναι, τοὺς ταῖς κτέ. A; alii codd. ὥ. ὑ. εἴη τ. τ. Hinc S. ὑπ., εἴη ἂν effecit; Cb. post Toupium (ad Long. π. ὕ. c. 34; admonuit Bb.) ὑπ., εἰκός. Postea AM πλ. ἐπιμελείας; idemque Append. flor. p. 79 (addito καὶ post ἐπιμ.) et Maximus Conf. p. 642 Combéf. 199 turic., ubi extrema verba inde ab εἰ δ' ἐστὶν pariter legun-

δοξίαν ἀγήρατον εἰλήφαςιν, εὐδαίμονές τε γεγόναςι κατὰ πάντα. ὅςοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκαςιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔςονται. ὅςοι δὲ παῖδας καταλελοίπαςιν, ἡ τῆς πατρίδος
43 εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταςτήςεται. πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μέν ἐςτι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέςθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰςὶ νόςων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προςπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἔςτιν αἴςθηςις ἐν Ἅιδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥςπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸς τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήςαντας πλείςτης κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.] — — —

---

tur; at cod. S πλ. εὐδαιμονίας, unde Ruhnkenius (S., Cb.) κηδεμονίας effecit. Cf. Hierocl. ap. Phot. bibl. p. 463, 13 (Hense). Bakhuizen van den Brink ita legit: ὑπ. εἶναι, τοὺς — βοηθ. καλλίςτης εἰκὸς μοίρας ὑπὸ τ. δ. τυγχ. — δαιμονίου] δαίμονος A.

Praeterea S. ad hanc orationem duo frg. refert, alterum exstans ap. Polluc. II, 14: Ὑ. δὲ τὸν ἀγήρατον χρόνον, Σοφοκλῆς δὲ τὸν ἀγήρω (sc. εἴρηκεν), et hoc quidem satis probabiliter. Alterum in excerptis e Dexippo (p. 32 ed. Niebuhr) e Vaticanae bibliothecae schedis extractis legitur; sed ut Babingto demonstravit (Classical journal vol. I p. 408), nihil ad epitaphium pertinet, sed pariter ac sex alia frg. una inventa ad orationem quandam κατ' Ἀντιπάτρου. Concedit ipse S. (Philol. Suppl. I p. 55 sq.), addens Dexippi ipsius fragmenta esse, qui fecerit Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum.

FRAGMENTA.

I. ΚΑΤ᾽ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ Β΄. I s.

1. *Τὰ τῶν φωρῶν κρείττω.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. β΄. παροιμία ἐϲτὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκηϲαν. — Harp. et Mich. Apost. prov. cent. 18, 11. 3

2. *Ἀπρόσκλητον* τὴν οὐ προϲκεκλημένην Ὑ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. β΄. Harp. 4

II. ΥΠΕΡ ΑΚΑΔΗΜΟΥ.

3. *Ἡφαιστία* (oppidum Lemni). Ὑ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμου. — Harpocr. 7

III. ΚΑΤ᾽ ΑΝΤΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟϹ.

4. *Ἀσήμαντα* τὰ ὑφ᾽ ἡμῶν λεγόμενα ἀϲφράγιϲτα· — Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου. — Harp. 8

5. Ὑπερείδηϲ δ᾽ ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου τὰ ἐν ταῖϲ βαϲάνοιϲ εἰρημένα ὑπὸ τῶν βαϲανιζομένων καὶ ἀναγραφέντα *βασάνους* ὠνόμαϲε. — Harp. s. v. βάϲανοϲ. 9

6. *Σεσημασμένων* ἀντὶ τοῦ ἐϲφραγιϲμένων Δη- 10

---

1. Sauppius Bernhardyum secutus: „plura quam pro commissis et malefactis, h. e. non ex merito“; sed malim ita accipere: „furum potior est causa“ (Maussac.); „plura quam ei quos iniuria affecerunt“. — φωρῶν Kiessling: φώρων O, φόρων cett. — πλεῖον δὲ AB, πλείω δὲ C; φερομένοιϲ A, φερόμενοι B; κατὰ τῶν om. ABC. Fuit fortasse: ἐπὶ (ita Dind. ci.) τῶν ἠδικηκότων μέν, πλεῖον δὲ κτέ. — 5 ἀναγραφέντα Bk. ex N: ἀναγραφομένων. — 6 ϲεϲημαϲμένῳ et ἐϲφραγιϲμένῳ codd. praeter N, qui σεσ—ην et ἐϲφ—ην; genitivum e Demosthene

μοϲθένηϲ ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματοϲ, Ὑπερείδηϲ ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ. — Harp.

11 7. *Ὑποστήσας* ἀντὶ τοῦ ὑποβαλόμενοϲ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀντίου. — Harp.

IV. ΠΡΟϹ ΑΠΕΛΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗϹΑΥΡΟΥ.

12 8. *Κολωνέτας*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπ. π. τ. θηϲαυροῦ. τοὺϲ μιϲθωτοὺϲ Κολωνέταϲ ὠνόμαζον. — — Harp.; cf. Pollux VII § 132.

13 9. *Κτησίου Διός*· Ὑ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπ. — Harp.

14 10. *Ἐξέδωκε τὴν προγονὸν τὴν αὑτοῦ.* — Pollux III, 27 (ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπ. π. τ. θηϲ.).

15 11. *Πυθαέα*· Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπελλαῖον. — Harp.

16 12. *Πώλας* ἀντὶ τοῦ πράϲειϲ Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπ. — Harp.

V V. VI. ΚΑΤ' ΑΡΙϹΤΑΓΟΡΑϹ ΑΠΡΟϹΤΑϹΙΟΥ
λόγοι β'.

17 13. *Ὥστε Λαῒς μὲν ἡ δοκοῦσα τῶν πώποτε διενηνοχέναι τὴν ὄψιν καὶ Ὤκιμον καὶ Μετάνειρα.* — Ath. XIII p. 587 C. (ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'), cf. 588 C.

18 14. Ὅτι χιλίαϲ ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰϲ ὁδοὺϲ ἀκοϲμοῦϲαι γυναῖκεϲ Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β' εἴρηκεν. — Harp.

---

§ 17 S. restituit. — 8 Κολωναίταϲ codd. Harp. praeter epitom., quae Κολωνέταϲ (S. Dd.). Κολωνίταϲ cum Poll. Westermann hist. eloqu. gr. p. 307. — ἀπαλλαῖον C. ἀπαλλαῖον B. — 9 ἀπαλαῖον BC. — 11 Πυθαεία A Ald., πυθακία B, Πυθία ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνοϲ epitome. Πυθαιέα Westerm., Πυθαέα Kiessling Sauppe. Pergit Harp.: ἄπορον πῶϲ ἀπὸ (ἐπὶ ci. S.) τούτου ἐϲχημάτιϲται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸϲ ὠνόμαϲε (Hyper.) τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα. Cf. de Apolline Πυθαεῖ Pausan. 2, 35, 2. 36, 5. 3, 10, 8. 11, 9 aliosque auctores quos congessit S. Festum Apollinis, quocum cognomen dei Didymus confundit, Πυθαεῖα (recentiore orthographia Πυθαῆα) dictum fuit, v. S. — 12 ἀπαλλαῖον BC. — 13 Μετάνειρα Schweighäuser; Μ—αν libri. — 14 ἀριϲταγόρου Ald.

15. *Ἀπροστασίου* εἶδος δίκης κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων μετοίκων — — Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. ἀπρ. β'. — Harpocr. 19

16. — — Ὑπερείδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου β' φησὶν ὡς οἱ νόμοι κελεύουσι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοῦ ἀπροστασίου τὸν βουλόμενον ὁμοίως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. — Harp. s. v. διαμαρτυρία. 20

17. Τίνων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπ. τε ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp. s. v. νοθεῖα. 21

18. *Πωληταὶ* καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνησι — Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp. 22

19. *Φαλάγγια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β', ὅτι τῶν δακετῶν τι ζῷόν ἐστι τὸ φαλάγγιον. — Harp. 23

20. *Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀρισταγόρας τὸ δίκαιον;* — Harp. s. v. δωροξενία (Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγ.). 24

21. *Ὥστε κελευστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους (μὴ) μάτην ἀπατᾶν ὑμᾶς, (ἀλλ' ἀποδεικνύναι ὅτι) τυγχάνουσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κε-* 25

---

15 ἀρισταγόρα F, ἀρισταγόρου AB Ald. — 16 ἀρισταγόρου ABI Ald., ἀριστογόνου N. — ἀποστασίου B. — δευτέρῳ Ald., δευτέρου I, om. ABN. — 17 ἀρισταγόρου PQ Ald. — 18 huc rettulit S. Suidae et Photii glossam: πωλητήριον· τὸ πρατήριον. οὕτως Ὑπερίδης, contra Kiessling ad orationem adv. Apellaeum. — 19 bene comparavit S. Xen. comm. Socr. 1, 3, 12, quem locum etiam Harp. affert. — 20 in lemmate ἀρισταγόρου plerique. ἐστὶ] ἐπὶ A. — ξενίας om. C. — εἴρηκεν] ἕνεκεν BC. — δικαίως om. C. — 21 huc rettulit Meier (de bonis damn. p. 40). παρεχομ. scil. αὐτοὺς. Excidisse quaedam putat Wilamowitz Herm. XXII, 229 (velut πολὺ πλῆθος

λεύοντα μὴ νέμειν προστάτην. — Suid. s. v. νέμειν προστάτην, sine orationis nomine; sed cf. Harp. s. v.
26 προστάτης· Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας.

22. Ὁμοίως τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔστιν εὑρεῖν· καθάπερ τὸ Δημοσθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· — — καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. — Theon prog. I
28 p. 162 W.

23. *Ἀφαίρεσις* ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν· Ὑ.
29 ἐν τῷ κατ' Ἀρ. — Harp. cf. B. A. p. 468.

24. *Καὶ πάλιν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκαλέσατε.* Ath. XIII p. 586 A (ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.); cf. Harp. s. v. ἀφύας (Ὑ. κατ' Ἀρ.) et B. A. p. 473.

30 25. *Κακολογεῖν* Ὑπ. κατὰ Ἀρισταγόρας. — Antiattic. in B. A. p. 102.

31 26. *Μετοίκιον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. — Harpocr.

Praeterea ad hanc orationem Westermannus etiam frg. inc. 205 rettulit.

VI VII. ΠΡΟC ΑΡΙCΤΟΓΕΙΤΟΝΑ.

Cf. Vit. X orat. p. 849 A.

32 27. 28. *Quid a me saepius his verbis de meo officio requiris? Scripsisti, ut servis libertas daretur? Scripsi; ne liberi servitutem experirentur. Scripsisti, ut exules restituerentur? Scripsi; ut ne quis exsilio afficeretur.*

τῶν τὰ ὅμοια ἀδικούντων). μὴ μάτην Coraes; μάτην ἀπατᾶν (ἀπαντᾶν V.) ὑμᾶς μὴ libri. Κολαστέον et προελομένους μάτην Bernhardy. — τυγχάνωσι libri; ἐὰν μὴ τυγχ. S.; ὑμᾶς, ἀλλ', ἣν τυγχ. δ. λ., νόμον Coraes. — δικαιότερα A, σκαιότερα reliqui. — ὑμῖν Coraes, ἡμῖν libri. — τὸν om. V. — 22 Ἀρισταγόρας Schefferus: ἀρισταγόρου libri. — 23 ἀρισταγόρου A Ald., ἀριστογείτονος BF. — 24 ἀρισταγόρου ap. Harp. BF Ald. Expl. ex Apollodoro Athen.: Σταγόνιον καὶ Ἄνθις ἀδελφαί. αὗται Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. — 25 ἀρισταγόρου cod. — 26 ἀρισταγόρου AB Ald. — 27 *meo* Steph.: *medio* libri. — *officio*] *iudicio* errore S. — *daretur* Stephanus; *detur* libri. — *scripsi* bis Ruhnk.; libri

Leges igitur, quae prohibebant haec, nonne legebas? Non poteram; propterea quod literis earum arma Macedonum opposita officiebant. — Rutil. L. I, 19 (item eiusdem, sc. Hyperidis). — Graeca verba e veterum locis magnam partem restituere possumus. — — *Ἔγραψας τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι; ἔγραψα, ἵνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωσιν* (cf. Anonym. π. ἀποκρ. Sp. Rh. Gr. I. p. 168; Gregor. Corinth. ad. Hermog. VII p. 1204 W.). — — *ἔγραψας τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι; ἔγραψα, ὅπως [ἂν] ὁμονοήσαντες (ἅπαντες) ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίσαιντο.* (cf. Anon. ad. Hermog. IV p. 707; add. Anonym. VII p. 782 et Aps. IX p. 481; [Dem.] c. Aristog. II, 11). — — *ἐπεσκότει μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα.* (Vitae X orat p. 849 A.) — (28) *Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχῃ* (ibid.). *Τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχῃ* [Longin.] *π. ὕψ.* XV, 10).

29. Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ.· *ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς (δούλους τοὺς) ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους.* — Suid. 1, 1 p. 562, 14. 33

---

ubique *scripsisti.* — *nonne legebas* Ruhnk.: *non neglegebas* libri; *neglegebas* S., qui deinde *non poteram aliter* scribit; quo recepto *nonne negl.* Halm. — *officiebant* Ruhnk.: *obsistebant* libri. — Anonym. π. ἀποκρ.: ἐρωτηθεὶς εἰ ἔγραψε (ἔγραφε cod.) τοὺς δ. ἐλ. εἶναι, ἔφη· ἵνα κτέ. — ἵνα μὴ ἡμεῖς δουλεύσωμεν Gregorius. — E proximis locis patet Rutilium quaedam omisisse, quibus orator de capite deminutis dixerat. Primo loco anonym. ad Hermog.: Ὑ. γράψας — τοὺς ἀτίμους ἐπ. εἶναι — — ὅπως ἂν κτέ. Ἅπαντες ex oratione c. Arist. ascivi. — Biograph. X. orat.: αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι· ἐπεσκ., ἔφη, μοι τὰ Μ. ὅπλα· καὶ (ita Photius, om. καὶ libri) Οὐκ ἐγὼ κτέ. (— ὅπλα, οὐδ' ἐγὼ cum Westerm. S.). — 29 ὅπως] οὕτως Bernhardy; λόγῳ ci. S., qui praeterea et δούλους deesse vidit et πρῶτον μὲν post δεκαπέντε transponi vult. — μετοίκους Schmidt: ἀποίκους libri.

34 30. *Καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.* — Schol. Plat. p. 382 Bk.

35 31. *Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνόῃ ἀκοῦσαι, ὅτι μάχη εἴη γεγονυῖα.* — Harpocr. s. v. *Οἰνόη.*

36 32. *Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια.* — Harp. s. v. ὅϲιον.

37 33. Καὶ Δημοϲθένηϲ δὲ μᾶλλον (sc. ἐξείργαϲ[illegible]αι) Ὑπερείδου τὴν γεγενημένην Ἀθηναίοιϲ ταραχήν, ὅτε [illegible]κεν ἑϲπέραϲ ἀγγέλλων τιϲ ὡϲ τοὺϲ πρυτάνειϲ ὡϲ ἡ Ἐλά[illegible]εια κατείληπται. — Theon progymn. W. I p. 167.

262 34. Ϲὺ δὲ ὦ Οὐλπιανὲ εἰ τὴν γαλεάγραν ζητ[illegible]εῖϲ, ἔχειϲ παρ' Ὑπ. τῷ ῥήτορι· ὅπου δέ, ϲὺ ζήτει. Ath[illegible]en. XIV p. 616 C. ἐκ δὲ τῶν ϲκευῶν καὶ γαλεάγρα· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖϲ ἐπιγραφομένοιϲ Δημοϲθένουϲ π[illegible]όϲ Ἀριϲτογείτονα. Poll. X, 155.

38 35. *Εὐρυσάκειον* (Eurysacis fanum Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harpocr.

39 36. *Κεκροπίς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harpocr.

40 37. *Ναύκληρος·* — ἐπὶ τοῦ μεμιϲθωμένου ἐπὶ [illegible]ῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίαϲ ἢ ϲυνοικίαϲ, ὡϲ ὁ αὐτ[illegible]όϲ ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harp. et lex. Ca[illegible]ntabr. p. 673.

41 38. *Οἰνῄς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀριϲτ. — Harpocr.

43 39. *Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις ἀν*[illegible]τὶ τοῦ κεκινημένηϲ καὶ πεφοβημένηϲ Ὑπ. φηϲίν. Pho[illegible]t. lex. p. 346 et Bachmanni anecd. p. 320, 12. Cf. fr[illegible]. 31 et 33.

Praeterea huc retulit Sauppius frg. quod exst[illegible]at ap. Rutil. L. II, 2 (v. frg. inc. 214); Bb. locum a

---

31 καὶ om. B. — ἐν Οἰνέῃ A Ald., ἐν οἰναίῃ BC. — 32 κ[illegible]αὶ χρήμ. D. — καὶ ὅϲια BC. — 33 huc rettulit Kiessl. — 34 praet[illegible]er me (Att. Ber. III, 1², 61) et Bb. etiam v. Wilamowitz h[illegible]c referendum esse ci. — 37 οἰκίαν et ϲυνοικίαν mavult S. Su[illegible]t genetivi. — 38 erat Οἰνηῖϲ; v. ad or. III col. 26, 6.

Rutil. II, 12 non addito auctoris nomine allatum in hac oratione exstitisse putat: *nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus; cum quidem adversarius armatus praesto est, resistendum est huic non verbis sed armis* (cf. Quint. IX, 3, 75).

VIII. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΤΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ. VII

Cf. pro Euxenippo col. 38, § 28.

40. Κεκωμῴδηται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος 44 μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφὰς οε′ πεφευγὼς καὶ ὡς στρατηγήσας ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἑάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπ. καὶ Ἀρδηττὸν ἐπικληθῆναι, διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. — Schol. Aesch. 1, 64.

41. *Οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυ βούληται.* — Schol. 45 Plat. p. 384 Bk.

42. *Μοιχίδιον* τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον Ὑπ. ἐν 46 τῷ κατὰ Ἀρ. — Antiattic. in B. A. p. 108, 1; cf. Phot. lex. p. 273, 24 et Suidas 2, 1 p. 904.

43. *Μονοπώλιον* δὲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.· 47 οἱ δὲ ἄλλοι λέγουσι μονοπωλίαν. — Poll. VII, 11.

44. *Nam cum ceterorum opinionem fallere conaris,* 48 *tu tete frustraris. Non enim probas, cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, pro malivolo severum. Nullum est enim vitium, quo virtutis laude gloriari possis.* — Rutil. L. I, 4 (Hyperidis); cf. Quintilian. IX, 3, 65; Isidor. Orig. II, 21, 9. Kiesslingius etiam frg. inc. 216 ad hanc orationem refert.

---

40 γραφὴν cod., γραφὰς οε′ vel γραφὰς πολλάκις ci. S. coll. Aesch. 3, 194. — παρὰ ὀλίγον ἑάλω Hunziker; del. παρανόμων Meier. — 42 τὸν Phot. et Suid., τὸ anecd. γεγενημένον Suidas. — 44 ad h. or. rettulit Kiessling. Dedi lectiones Quintiliani, qui Rutilii librum usurpavit; huius enim ipsius codices alterum *tum* omittunt et pro *appelles intellegi* offerunt. Cum Quinti-

VIII

IX. ΥΠΕΡ ΑΡΠΑΛΟΥ

εἰ γνήcιος.

49 45. Εἰ δὲ μὴ ψευδὴς ὁ Ὑπερείδου λόγος ὑπὲρ Ἁρπάλου, ἐν αὐτῷ γέγραπται· *ἐκπηδήσαντες ἐκ τῶν περδικοτροφείων.* — Pollux X, 159.

IX

X. ΚΑΤ' ΑΡΧΕCΤΡΑΤΙΔΟΥ.

50 46. Κινήcομεν δὲ ἔλεον, κἂν ὑποδεικνύωμεν πάθος τὸ cυμβεβηκὸς περί τινας τῶν οἰκείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, (ὡς) Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· ἐπέξειcι γὰρ τὰ cυμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. — Apsin. τέχν. ῥητ. IX p. 591 W. I p. 403 Sp. 324 Hammer.

51 47. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦcι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπ. δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp. s. v. θεωρικά. Cf. c. Dem. col. 26, 13 sqq.

52 48. *Εὔβουλος·* — ἕτερος δ' ἐcτὶν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

53 49. *Ἱερά·* τὰ τῶν τεθνηκότων ὀcτᾶ. Ὑπ. κατὰ Ἀρχ. — Antiattic. in B. A. p. 100, 18, et similiter Ammon. π. διαφ. λ. p. 73 Valck.

54 50. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· *οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι.* — Harp. s. v. ἰθύφαλλοι.

55 51. *πάραλος·* — — οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἳ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν δ' τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον καὶ τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον, ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φησιν Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

---

liano facit etiam paraphrasis quae est in carmine de schematis v. 113 sqq. Contra *intelligenti* ci. Ruhnken; [*intellegi*] auctore Hauptio Halm. — illiberali] i. e. μικρολόγῳ sec. frg. 255. — *quo ut virtutis laude* mal. Halm. — 45 ἐκδήσαντες cod. heidelb. — 46 πάθος Par. A: τὸ πάθος. — περί τινος Par. A. — ὡς add. Bake (ci. etiam S.). — Ἀρχεστρατίδου S.: Ἀρχεστράτου. — ἐπέξ. γὰρ Par. A: ἐπέξ. λέγει γάρ που B. — 49 ap. Ammon. ἀρχιστρατίδου libri; em. Valck. — 50 ἀρχιστρατίδου BC. — 51 ἀρχεστράτου A, ἀρχιστράτου Ald.

52. *Ξυπεταίονες*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεστρ. — Harp. 56

53. *ἐν παραβύστῳ* ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ οὐ φανερῶϲ 57 Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp.

54. *Στειριεύς*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεστρ. — Harpocr. 58

XI. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥϹ ΠΡΟΔΟϹΙΑϹ. x

55. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. εἰπών, ὅτι τοῦτον ἐπὶ 59 λόγοιϲ δεῖ κολάϲαι, τίθηϲιν ὅμοιον, ὅτι *καὶ Σωκράτην οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγοις ἐκόλαζον.* Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1148 W.

56. *ἐγκάθετος*· Ὑπ. κατὰ Αὐτοκλέουϲ. Antiattic. 60 in B. A. p. 96, 30. *Ἐγκάθετος*· οὕτωϲ Ὑπ. ἀπερριμμένωϲ, δέον δοκιμώτερον χρήϲαϲθαι τῷ θετὸϲ ἢ εἰϲποίητοϲ ἢ ὑπόβλητοϲ. Phrynich. epitomes p. 333 Lob.

57. *ἔργα νέων.* τοῦτο καὶ Ὑπερείδηϲ ἐν τῷ κατ' 61 Αὐτ. Ἡϲιόδου φηϲὶν εἶναι. Harpocr. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέϲων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. τοῦτο Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. Ἡϲιόδου φηϲὶν εἶναι παροιμίαν. Mich. Apost. prov. cent. 9, 6.

58. *Εὔηνος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· β' ἀναγρά- 62 φουϲιν Εὐήνουϲ ἐλεγείων ποιητὰϲ ὁμωνύμουϲ ἀλλήλοιϲ. Harpocr.

59. *κατέλευσαν* λίθοιϲ κατέβαλον· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' 63 Αὐτοκλέουϲ. — Harp.

60. Ἦν δὲ καὶ ἕτεροϲ Κολωνὸϲ πρὸϲ τὸ τοῦ Πο- 64 ϲειδῶνοϲ ἱερόν, ὡϲ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· οὗτοϲ δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. — Harp. s. v. Κολωνέταϲ.

61. *Μηλόβιος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ.· ἔϲτι δὲ 65 εἷϲ τῶν λ' τῶν παρ' Ἀθηναίοιϲ τυραννηϲάντων. Harp.

---

52 ξυπεταιῶνεϲ epit., ξυπεταίων C, ξυπετάλων B, ξυπετέωνεϲ Q. — ἀρχιϲτρατίδου B. — 53 ἀρχιϲτρατίδου Ald. AB, ἀρχιϲτρατήδου C. — 54 ϲτιριεύϲ Suid., ϲτιρεύϲ ABGN Ald. epit., ϲτειρεύϲ C. — 57 integram paroemiam Harp. ex Aristophane grammatico addit, unde colligas Hyperidem non integram eam laudasse. — 58 Kiessling versus Eueni qui exstant ap. Stob. Flor. 51, 17 ab Hyperide allatos putat. — 61 Coniunxerunt Kiessling et S. aliud fragmentum: Δρακοντίδηϲ εἷϲ τῶν λ'· Ὑπερείδηϲ (Harp.)

66 62. *ποδοστράβη*· Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένι (v. col. 8, 25) καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. Harp.

67 63. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. προδοσίας· *ῥητο κῆς ἐκ δήμου* (scil. γραφῆς)· ἔστι γὰρ καὶ ἐκ βουλ Lex. cantabrig. p. 677, 16.

68 64. *στρατηγοί*· — οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν) ροτονούμενοι στρατηγοὶ ι' ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἔκ τῶν Ὑπερείδου κατ' Αὐτοκλ. καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων ι λιτείας Ἀριστοτέλους. Harp.

69 65. Μέμνημαι δὲ καὶ περὶ τοῦ τῆς *γνώμης* ὀ ματος εἰπών, ὡς ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐν ἴσῳ εἴτε διανοίας εἴτε καὶ ἐννοήσεως ἐλέγετο — — καὶ σχίνης δὲ κατὰ τούσδε ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Μιλτι κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον κέχρηται τῷ ὀνόματι Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. καὶ ἄλλοι. Galenus vol. XV 2 p. 656 sq. Kühn.

XI XII. ΠΡΟΣ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70 66. *πρόσκλησις* ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ *πρ καλέσασθαι* τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην· Δημοσθέ ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δ μιππον. Harpocr.

XII XIII. ΔΗΛΙΑΚΟΣ.

Cf. Dem. de corona § 134; Biogr. X orat. p. 849 Apollon. Vit. Aesch. p. 402 ed. turic.; Hermog. p. 219 W.; Max. Plan. V p. 482 W.; Anonym. p. 26 W., quem locum (v. supra de Hyp. eloqu. iu vet. adn.) recte huc refert Bb.; Anon. Seguer. τέ ῥητ. p. 439 Sp. (Cornut. ed. Graeven p. 19).

71 67. *Λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κυοῦσαν τοὺς παῖ ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ πᾶσαν καὶ θάλατταν· ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομένην καὶ ἀπορ*

---

64 ἐκ τοῦ ὑπερίδου καὶ ταυτοκλέους BCG. — 65 κατ' αὐτὸ κλέους libri; em. S. — 67 Anon. ad Hermog. VII p. 956 n ὁ Ὑπ., ὁρισθεὶς ἐγκωμιάσαι τὸν Ἀπόλλω καὶ μὴ δυνηθεὶς θει

σαν ἐλθεῖν εἰς τὴν χώραν τὴν ἡμετέραν, καὶ λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ὃς νῦν Ζωστὴρ καλεῖται. Syrian. in Hermog. ed. Rabe I p. 37 sq., Max. Planud. V, 481, 10. — Eadem magis etiam integra, sed paullum immutatis verbis exhibet Ioann. Sic. VI p. 210 W.: λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κυοῦϲαν ἐκ Διὸϲ ἐλαύνεϲθαι ὑπὸ τῆϲ Ἥραϲ κατὰ πᾶϲαν γῆν τε καὶ θάλαϲϲαν ζηλοτυπούϲηϲ· ἤδη δὲ αὐτὴν ἡ ὠδὶϲ καταλαβοῦϲα εἰϲ τὴν ἡμετέραν χώραν λῦϲαι τὴν ζώνην· ἀνθ᾽ ὧν νῦν ὁ Ζωϲτὴρ ἀπὸ τοῦδε καλεῖται· ἔπειτα εἰϲ Δῆλον διαβᾶϲαν διδύμουϲ τεκεῖν, Ἄρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλω τοὺϲ θεούϲ. — Adde Aristid. 1 p. 157 Dd.: Λητώ τε γάρ, λυϲαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωϲτῆρι τῆϲ Ἀττικῆϲ καὶ λιποῦϲα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουϲα ἀεὶ εἰϲ τὸ πρὸϲ ἕω, τῆϲ Προνοίαϲ Ἀθηνᾶϲ ἡγουμένηϲ, ἀπ᾽ ἄκραϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ ἐπιβᾶϲα τῶν νήϲων εἰϲ Δῆλον καταίρει καὶ τίκτει δὴ τοὺϲ θεούϲ, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει, et schol. ad h. l.: τοῦτο καὶ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλιακῷ, βουλόμενοϲ δεῖξαι ὅτι αἱ νῆϲοι ἐγγύϲ εἰϲι τῆϲ Ἀττικῆϲ, εἶπεν, ὅτι ἀπ᾽ ἄκραϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆϲ νήϲου. Porro Schol. Vat. Laur. Aeschin. 3, 108: τὸ δὲ Προνοίαϲ (scil. Ἀθηνᾶϲ ἱερὸν) Ὑπερείδηϲ ἐν Δηλιακῷ ϲυνιϲτᾷ ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐϲτιν. Suid. et Etymol. M.: Πρόνοια Ἀθηνᾶ — ὅτι προὐνόηϲεν ὅπωϲ τέκῃ ἡ Λητώ, et Schol. Aristid.

γῆϲαι, τοῦ μύθου ἀπήρξατο τοῦ περὶ τὴν Λητὼ γεγενημένου ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ βουλόμενοϲ δεῖξαι ἐκ παλαιοῦ τὴν πόλιν οἰκείαν εἶναι Ἀπόλλωνοϲ, — — ἐξ ὁμολογουμένων πραγμάτων ἤρξατο, ἀναλογούντων τῷ γένει, λέγων θεὸϲ μὲν ἦν ἀεὶ καὶ τὰ ἑξῆϲ. Sed haec postrema ex Gregorio Nazianzeno petita esse demonstravit C. Fuhr Mus. Rh. 41, 307. — Syr. Max. Plan.: βουλόμενοϲ γὰρ ἐκεῖνοϲ δεῖξαι τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ τὰ ἐν Δήλῳ ἐξ ἀρχαίου ἱερὰ προϲήκοντα, πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτωϲ κτέ. — κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλαϲϲαν Max. — εἰϲ τὴν γῆν ἐλθεῖν Max. — Ioannem non ipsa verba Hyperidis afferre B. et S. perspexerunt. χώραν (ἐλθοῦϲαν) Meineke. — ἀνθ᾽ ὧν] ἔνθα ci. MO. — νῦν om. Mon. — ἀπὸ τοῦδε καλεῖται Ruhnk., ἀπὸ τοῦ δεκατικοῦ codex. — Ap. Schol. Aesch. ἐν Δηλ. Schulz: ἐν ἧ Laur., om. Vat. — ϲυνιϲτὰϲ Laur., ϲυνίϲταϲ Vat., ϲυνιϲτορεῖ Schulz.

l. c.: διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια ᾿Αθηνᾶ, ὅτι προὐνοήθη τοῦ τόκου τῆc Λητοῦc. — Etiam Menander π. ἐπιδ. IX p. 422 W. (p. 144 Burs.), id quod vidit Bb., hanc orationem respicit: λέγουcι μὲν οἱ τὴν Δῆλον εὐτυχῆcαι φάcκοντεc τὴν ὑποδοχήν, ἀναcχοῦcαν ἐκ θαλάττηc πρὸ τοῦ κρυπτομένην καὶ οὖcαν ὕφαλον ὑποδέξαcθαι πλανωμένην τὴν θεὸν ἐκ Cουνίου τῆc ᾿Αττικῆc ἐπιβᾶcαν τῇ νήcῳ (cf. eundem p. 144, de Zostere). — De templo ᾿Αθηνᾶc Προνοίαc, quod Deli fuit, conferri iubet Bb. Macrob. Sat. I, 17, 55; v. etiam Preller-Robert Griech. Mythol. I, 194, 5.

72 68. *᾿Ενταυϑοῖ ϑύεται τῷ ᾿Απόλλωνι δσημέραι καὶ μερὶς αὐτῷ καὶ δεῖπνον παρατίϑεται.* Priscianus 18, § 251 p. 334 H.

73 69. *Καὶ τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ ῞Ελληνες κεραννύουσιν.* Ath. X p. 424 E. Κεραννύουcιν ex Hyperide etiam Photius et Suidas afferunt.

74 70. ῎Εχειc δὲ διπλοῦν cτοχαcμόν παρὰ ῾Υπ. ἐν τῷ Δηλ.· ἐκθηcόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα ὑπὲρ τοῦ γενέcθαι cαφὲc τὸ λεγόμενον. *᾿Αφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνϑρωποι Αἰολεῖς πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολύ, κατὰ ϑεωρίαν τῆς ῾Ελλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν· οὗτοι ἐφάνησαν ἐν ῾Ρηνείᾳ ἐκβεβλημένοι τετελευτηκότες. τοῦ δὲ πράγματος περιβοήτου ὄντος, ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς ῾Ρηνεῦσιν αἰτίαν, ὡς αὐτῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν ἀσεβείας. οἱ δὲ ῾Ρηνεῖς ἠγανάκτηνταί τε τῷ πράγματι, καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης* 2 *δὲ τῆς διαδικασίας, ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώτων οἱ ῾Ρηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν* (*ἂν*) *ὡς αὐτοὺς ἀφίκοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς οὔτε ἐμπόριον οὔτε ἄλλην διατριβὴν*

---

68 ἐνταυθὶ (O) Putsch. S.; sed v. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 116[2]. — 70 ῾Ρηνεῦcιν] ῾Ρηνα(ι)εῦcιν (cf. infra) secundum inscriptiones verius est. — mal. ἠγανάκτουν τε. — διαδικαcίαc] δικαcίαc codex. — addidi ἄν, cf. Antiph. 5, 62 al. Malim autem *δι' ἥντιν'* ἂν vel διὰ τίν' ἄν. — αὐτοὺc scr. pro αὑτούc. —

οὐδεμίαν· πάντας δὲ ἀνθρώπους ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον, καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν Δήλῳ διατρίβειν. 3 *τῶν δὲ Δηλίων ἀποκρινομένων αὐτοῖς, ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν, διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς φατε, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξοντας τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ παρ' ὑμῖν ἐν Δήλῳ κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν τὴν Ῥηναέων, τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν, ἐν Δήλῳ δ' ἐν τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν;* Sopat. ad Hermog. IV p. 445 sq. W. Narrat Hyp. scelus vetus Deliorum, ob quod olim (Thuc. 5, 1) ab Athen. ex insula eiecti erant (B. ap. S.). Huc pertinent glossae Harpocrationis: *ἀγοράσαι* ἀντὶ τοῦ ὠνήcacθαι Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ., et *Ῥήναια*· Ὑπ. Δηλ.

71. *Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν.* — Harp. s. v. cύνταξιc, cf. E. M. p. 736, 3. 75

72. *Ἄνετον* ἀντὶ τοῦ ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι Ὑπ. Δηλ. Harp.; cf. B. A. 399, 12; Suid. s. v. 76

73. *Ἀποικία.* ἰδίωc τὰ γράμματα καθ' ἃ ἀποικοῦcί τινες οὕτωc ὠνόμαcαν· Ὑπ. Δηλ. Harpocr. 77

74. *Ἀρτεμίσιον* ἰδίωc τὸ τῆc Ἀρτέμιδοc ἄγαλμα· Ὑπ. Δηλ. Harpocr. 78

75. *προηροσία*· Ὑπ. Δηλ. ὄνομα θυcίαc. Harpocr. 79

παρ' αὐτοῖc cod., em. S. — οὐδὲ ἄλλην ci. S. — πάνταc τε cod.; em. S. — ἀγοράcαντεc cod., em. S. — ὠνηcάμενοι cod.; em. S. — δὲ τῷ ἱερῷ cod.; δ' ἐν S. — ap. Harpocr. priore loco μηλιακῷ BCFHKQ. altero scribitur Ῥηναία; sed v. hymn. Ap. Del. 44. — 71 cυντάξεωc et οὐ δίδοται E. M., sed cod. lugdun. Valckenaerii cύνταξιν et οὐδενὶ διδόντεc cum Harp. — δέ om. BCG. — 73 ἀποίκια dubitanter ci. MO. — 74 ἀρτ. ἰδίωc μὲν Υ. πολλάκιc ὠνόμαcε τὸ τῆc Ἀρτέμιδοc ἄγαλμα epitome. — 75 προηροcίαι D et Phot.

xiii

XIV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΑΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Cf. Suid. 1, 1 p. 1241, 18 et 2, 2 p. 452, 10; Plut. moral. p. 810 D.

80 76. Ἔτι δὲ ἀναμνήϲομεν διὰ ψηφίϲματοϲ εἰϲφορᾶϲ, ὡϲ ὁ Ὑπ. ψηφίϲματοϲ κατηγορῶν ὑπὸ Δημάδου γραφέντοϲ, πρόξενον Εὐθυκράτην εἶναι γράψαντοϲ, αὐτὸϲ εἰϲφέρει ψήφιϲμα, δι' οὗ ποιεῖται τὴν ἀνακεφαλαίωϲιν τῶν εἰρημένων· *Ἃ μὲν γὰρ οὗτος* φηϲιν *εἰσκεκόμικεν, οὐκ ἔχει τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῶν αὐτὸν γενέσθαι, δι' ἃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω.* ἔπειτα τὸ ψήφιϲμα εἰϲφέρει· *δεδόχθαι* γάρ φηϲιν *αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ πράττει καὶ λέγει, ὅτι γενόμενος ἵππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔδωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἁλούσης Ὀλύνθου τιμητὴς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐλύσατο.* διὰ τούτων κεφαλαιωδῶϲ ἀναμιμνήϲκει τῶν παρ' ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ' αὐτοῦ. Apsines IX p. 547 W. (p. 303 sq. Hammer); cf. Marcell. ad Hermog. IV p. 425; Apsines τέχν. ῥητορ. IX p. 532 W (297 H.).

81 77. Ἕτεροϲ δέ ἐϲτιν Ἀλκίμαχοϲ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. οὕτωϲ· *Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα.* — Harp. s. v. Ἀλκίμαχοϲ; cf. B. A. 378, 23.

---

76 αὐτὸϲ ci. Bake: αὐτοῦ. — ὃ μέν Meier de proxen. p. 1. — δεῖ.. αὐτὸν Par. A: ἔϲτι (ἔτι?) .. αὐτῶν B (αὐτὸν ci. Meier). ὑμῖν A. — δι' ἃ τούτου Bake S.: διὰ τούτων B, διὸ τούτου A sec. S. (διότι τούτων ci. Sp.). — εἰϲφέρων B. — δεδόχθαι Paris. A (ci. Meier): δεδεῖχθαι B. — αὐτὸν εἶναι πρόξενον ὅτι Par. A: πρ. αὐτὸν εἶναι διότι B. — καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενηθεὶϲ appicto signo ÷ super η Par. A. — περὶ τοῦ ἱεροῦ codd.: ὑπὲρ τ. ἱ. Ald. — ἐλύϲατο Par. A: ἐρρύϲατο B. — διὰ τούτων Meier Par. A: διὰ τοῦτο B. — altero loco diserte Apsines in fine orationis haec exstare refert. — 77 ἀθηνᾶϲ BCFH Ald.; ἀθηναῖοι

78. *Μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι.* E. M. p. 357, 18; Porphyr. quaest. hom. c. 1 (p. 283 Schrader); Eustath. ad Odyss. p. 1448 R. 99 Bas. 82

79. *Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ὑμετέροις ἱεροῖς.* Harp. s. v. ὀξυθύμια. 83

80. *Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας, τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν, τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν.* — Harp. s. v. παρεῖαι ὄφεις; cf. Schol. Ar. Plut. 690, ubi per errorem, ut videtur, Lycurgus ἐν τῷ κ. Δ. laudatur. 84

81. *Βουφόνια·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἑορτή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. Harp. 85

82. *θριπήδεστον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. θριπήδεστον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. Harp.; cf. Suid. 86

83. *Λητή·* Ὑπ. κατὰ Δημ.. Λητὴ πόλις ἐστὶ τῆς Μακεδονίας. Harp. 87

84. *Μηκύβερνα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ. — Harpocr. 88

85. *παλαμναῖος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. τοὺς αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας τῇ παλάμῃ παλαμναίους ἐκάλουν. — Harpocr. 89

86. Καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημ. δὲ ὁ Ὑπ. εἴρηκεν· *ῥᾳδιεστέραν τὴν πόλιν.* Ath. X p. 424 D; cf. Eustath. 90

AM. — καὶ om. BCH Ald. — πρόξενον BCFH Ald. — ποιησόμεθα BCH Ald., ποιησάμεθα F. — 78 cf. frg. inc. 239. — Δημάδου Porph. Eustath.; Δημάρχου E. M. — μήτε πόλεως Eust.; μηδέποτε πολέμου Porph.; μήτε πόλιν E. M. — ἐπηβόλους Porph. et Eust.; ἐπήβολον E. M. Explicatur ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής, ἐγκρατής. — 80 δημάρχου BC. — ὁμοίως AB epit. — ὄφισι A. — 81 δήμου ABLN; τοῦ δήμου C. — 82 θριπηδέστατον BCD utrobique. — 83 Λητή utrobique N; λιτή ceteri. — 86 τὴν om. Eustath. — ap. Poll. ex Ath. ῥᾳδιέστερος restituendum

ad Hom. Il. p. 746, 45. Ad eundem locum S. refe
ὡς Ὑπ. *ῥαδιώτερος*, Pollux V, § 107.

XIV XV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΕΟΥ ΞΕΝΙΑϹ

εἰ γνήσιος.

92 87. *ὀσχοφόροι*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γ·
σιος. Harpocr.

93 88. *δειπνοφόρος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέ

94 89. *κυρία ἐκκλησία*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημε
ξενίας, εἰ γνήσιος. Harpocr.

95 90. *Χαλκεῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενί
τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομέ
Harpocr.

Praeterea huc retulit S. facete dictum Hyperi
adversus Demeam Demadis filium ex tibicina natu
οὐ σιωπήσει, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων
φύσημα (Ath. XIII, 591 F; Philem. lex. technol. p. 1
Osann, Eustath. ad Il. p. 1151, 9 R.), quod tamen n
ex oratione, sed ut apophthegma aliquod affertur.

XV XVI. ΠΡΟϹ ΔΗΜΕΑΝ.

97 92. *Λουσιεύς*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέ
γραφήν. — Harpocr.

98 93. *Σκευοποιήματα* δὲ Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δημέ
Pollux X, 15.

XVI XVII. ΚΑΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑϹ ΑΠΟϹΤΑϹΙΟΥ.

99 *Ἀποστασίου* δίκη —. πολλάκις δ' ἐστὶ παρὰ τ
ῥήτορσιν, παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον ·
Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἀπ. — Harpocr.

---

esse affirmat Nauck (Arist. Byz. p. 46 adn. 53; admonuit B
— 87 Δημέου Blancardus: δημαίου. — 88 δημείου I, μειδ
BC, δημάδου Ald. Quae ap. Harp. sequuntur verba non E
ρeridis sed Philochori esse S. vidit, coll. B. A. p. 239.
89 μηδέου C. — 90 δήμου BC. — 92 Δημέου Blancardus:
μαίου.

XVIII. ΥΠΕΡ ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΥ εἰ γνήϲιοϲ. xvi b

94. Ὅτι δὲ τούτοιϲ μετῆν τῆϲ πολιτείαϲ, οἷϲ εἴη 100 Ζεὺϲ ἕρκειοϲ, δεδήλωκε καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ δημοπ., εἰ γνήϲιοϲ. — Harp. s. v. ἕρκειοϲ Ζεύϲ.

XIX. ΚΑΤΑ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ. (?)

Cf. pro Euxenippo col. 39 § 29. Num scripta exstiterit haec oratio incertum est.

XX. ΠΡΟϹ ΔΙΩΝΔΑΝ. xviii

V. Dem. de corona 222; Vit. X or. p. 848 E, cf. p. 846 A.

95. Μηνύω καὐτὸϲ Ὑπερείδην τὸν καλόν, πολλὰ 111 παρὰ Δημοϲθένουϲ κεκλοφότα, ἔν τε τῷ πρὸϲ Διώνδαν λόγῳ κἀν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτεροϲ παρὰ τοῦ ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον· ϲυγχρονούντων δ' αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φηϲίν, ὦ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεῦϲαι τὸν κλέπτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφῃρημένον εἶναι τὸν Ὑ., ἀδήλου δὲ ὄντοϲ ὁπότεροϲ, ἄγαμαι μὲν Δημοϲθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ὑπερείδου πρὸϲ δέον διώρθωϲε, μέμφομαι δὲ τὸν Ὑ., εἰ λαβὼν παρὰ Δημοϲθένουϲ πρὸϲ τὸ χεῖρον διέϲτρεψεν. Euseb. praepar. evang. X, 3 p. 465 ed. Viger. (536 sq. Dind.) ex Porphyrio.

96. Schol. ad Dem. adv. Lept. § 52 (ὅθ' ἡ μεγάλη 112 μάχη πρὸϲ Λακεδαιμονίουϲ ἐγένετο ἡ ἐν Κορίνθῳ): περὶ ταύτηϲ τῆϲ μάχηϲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ πρὸϲ Διώνδαν.

XXI. ΚΑΤΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ εἰ γνήϲιοϲ. xix

97. *Ἀκούω γὰρ Αὐτοκλέα τὸν ῥήτορα πρὸς Ἱππόνικον τὸν Καλλίου περὶ χωρίου τινὸς ἀμφισβητή-*

---

96 Διώνδαν S.; erat Δίωνα. — 97 ex Etym. laur. et Didymo quae accesserunt primus H. Hager (de graecitate

σαντα, καὶ λοιδορίας αὐτοῖς γενομένης, ῥαπίζειν τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης. Etymol. laurent. ab E. Millero editum p. 121, cf. Didymum in eodem Milleri libro (Mélanges de littérature grecque) p. 400. — Ὑπ. γοῦν ἢ Φιλῖνος ἐν τῷ κατὰ Δωρ., προειπὼν τὸν ῥαπίσαντα Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης γραφῆναι ὕβρεως, ἐν τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων· *ἔπειτα Ἱππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους μόνον ἐρραπίσθη τὴν γνάθον· ἐγὼ δ' ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κονδύλους ἔλαβον.* Harpocr. s. v. ἐπὶ κόρρης; cf. Didym. l. c.

*98. Ὑπ. δὲ καὶ *κονδυλίζειν* ἔφη καὶ τὸ παθεῖν *κονδυλίζεσθαι·* ὁ δ' αὐτὸς καὶ *πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν.* Poll. VIII, 76.

115 99. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δωρ. λόγῳ Ὑπ. φησίν· *ἐν ταὐτῷ ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεράπιον.* Pollux III, 74.

117 100. *κακηγορίας δίκη·* ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοιχομένων, κἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὦφλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωρ. χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι, ἐὰν τοὺς κατοιχομένους, φησί, πεντακοσίας δ' ἐὰν τοὺς ζῶντας. Frg. lex. cantabr. p. 671, 7. Cf. Poll. 8, 80: *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ.

Hyper. p. 108 sq.) investigavit; cf. etiam Sauppium Symbol. ad emend. orat. Att. p. 14. — praemittitur in Etym.: Ὑπερείδης. — ἀναμφισβητήσαντος cod.; ἀμφισβητήσαντα Miller Hager, ἀμφισβητῆσαι S. propter αὐτόν, quod et in Etym. et ap. Did. post ῥαπίζειν exstat, a me in τὸν mutatum. Didymi verba haec sunt: οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρης ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τὰς (S., codd. τοὺς) γνάθους τύπτεσθαι, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δωρ.· *ῥαπ. αὐτὸν Ἱππ. κατὰ κόρρης, ἔπειτα καὶ Ἱππόν. ὑπ' Αὐτοκλέους ἐρρ. τὴν γνάθον.* Recte Sauppius pro *ἔπειτα καὶ* rescripsit *καὶ· ἔπειτα*; nam quominus cum Hagero continuo haec alteri sententiae subiciamus Harpocrationis verba impediunt. — ap. Harp. τὸν ῥαπίσ. S., erat ῥαπίσ. τόν. — ἔλαβον] τ' ἔλαβον N (καὶ κονδ. ἔλ. S. Symb. l. c., nescio an errore). — 99 ἐν ταὐτῷ] ἐν αὐτῷ codd. praeter F, qui om.; ὑπηρέτησεν αὐτῷ ci. S. — θεραπόντιον cod. F. — 100 ζημιοῦσθαι τοὺς κατοιχ. liber, emend. S. — δὲ τοὺς ζῶντας liber, emend. S.

Praeterea huic orationi S. assignavit etiam frg. od exstat ap. Poll. 3, 79; v. frg. inc. 200.

XXII. ΠΡΟϹ ЄΠΙΚΛЄΑ ΠЄΡΙ ΟΙΚΙΑϹ. xx

101. *Γρύλλος*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. π. οἰκ.. Ξε- 118 φῶντος τοῦ Ϲωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. ırpocr.

102. *διάγραμμα*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ.. τὸ ταττό- 119 νον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέ- ιν δεῖ. Harpocr.

103. *Ὑπερῷα ἐπαίρειν*, καὶ *στέφειν τὰ οἰκήματα* 120 ; *τὴν ὁδόν*, καὶ *τὰς πλίνθους ἀναβάλλειν πρὸς ἀρι- ιόν*. Ὑπ. γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. ταῦτ' εἴρηκεν. Poll. II, 119. — ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὸ *ὑπερῷα εἶραι*, ὡς Ὑπ. ἔφη. § 125.

XXIII. ΠЄΡΙ ΤΩΝ ЄΥΒΟΥΛΟΥ ΔΩΡЄΩΝ. xxII

Cf. Harp. s. v. Εὔβουλος et schol. Aesch. 2, 8.

104. v. frg. 95. 125

105. *Ἑρμαῖ*· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος 126 ιὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ ιλλικράτης ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφει ταυτί· „ἀπὸ ὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ ρμαῖ καλούμενοι.“ Harpocr.

106. *Πεντηκοστὴ* καὶ *πεντηκοστεύεσθαι* καὶ *πεν-* 127 *ηκοστολόγοι*. — ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Ιειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν ,ημοσθένους, καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. - Harpocr.

XXIV. ΠΡΟϹ ΘΑϹΙΟΥϹ. xxIII

Kiessling confert Dem. 12, 17 et 50, 20 sqq.

107. *Εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην* 128 *ὥραν*. Pollux 7, 149.

---

101 γρύλος ABDEL. — 102 Ὑπερείδης] Ἰσοκράτης N. — 05 Aeschin. 3, 183.

xxiv XXV. XXVI. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΕΩC ΚΛΗΡΟΥ λόγοι β'.

129 108. *Παρακαταβολὴ* καὶ *παρακαταβάλλειν.* οἱ ἀμφιcβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριόν τι κατετίθεcαν — — περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκαcι ῥήτορες καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλ. δευτέρῳ. — Harpocr.; cf. etiam s. v. ἀμφιcβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν.

130 109. *Κυδαθηναιεύς*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππέως κλ. Harpocr.

131 110. *Τριακάς*· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑ. ἐν τῷ π. τοῦ Ἱ. κλ. δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς *τριακάδα* καὶ *τριακάδας* τὴν ἡμέραν καλῶν. Harp.

xxv XXVII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ ΠΡΟC ΗΛΕΙΟΥC.

Cf. Vitas X or. p. 850 A. Paus. V, 21, 5.

132 111. *Ἑλλανοδίκαι*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Harp.

133 112. *Ἐλευσίνια*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλ.. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον.

xxvi XXVIII. ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟC.

134 113. *ἄνδηρα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι —. οἱ δὲ τὰ χώματα —· (ὧν καὶ) Ὑπερείδης. Harpocr. — *ἄνδηρα*· μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός· Δίδυμός φησιν. *ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.* Suid. 1, 1 p. 383, 13, cf. Schol. Luc. Lexiphan. c. 2.

---

108 ἱππέων BC, ἱππέας Ald. — 110 τριακάδα καὶ hab. Ald. et epitome, om. codices. — 113 ὧν καὶ add. S. ceterum pro οἱ δὲ — Ὑπ. epitome: Ὑπ. δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Quae apud Suidam leguntur Sauppio ipsius Hyperidis verba esse videntur. καὶ τῶν ὀχετῶν cod. A.

114. *ἐν Διομείοις Ἡράκλειον*· Ὑπ. κατὰ Κόνωνος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί. Harp. 135

XXIX. ΥΠΕΡ ΚΡΑΤΙΝΟΥ. XXVII

115. Καὶ Ὑπερείδης· *Ἀπόκριναί μοι, Ἑρμεία, ὥσπερ κάθῃ.* Zonaras lex. p. 1168. — *κάθῃ* ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. p. 100, 32. 136

116. *ἀκμήν*· ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. 77, 27; cf. B. A. 365, 14; Suid. 1 p. 166, 16. 137

XXX. ΚΥΘΝΙΑΚΟϹ. XXVIII

117. *Οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν· οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσιν.* — Suid. 1, 2 p. 1109, 13. 138

XXXI. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΩΝ. XXIX

Cf. Vit. X or. p. 842 D.

118. *Τίνα φήσουσιν οἱ παριόντες αὐτοῦ τὸν τάφον; οὗτος ἐβίω μὲν σωφρόνως, ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων εὗρε πόρους, ᾠκοδόμησε δὲ τὸ θέατρον, τὸ ᾠδεῖον, τὰ νεώρια, τριήρεις ἐποιήσατο, λιμένας· τοῦτον ἡ πόλις ἡμῶν ἠτίμωσε καὶ τοὺς παῖδας ἔδησεν αὐτοῦ.* Apsines τέχν. ῥητ. IX p. 545 sq. W. (I, 2, 301 Hammer) et Greg. Cor. VII, 1226 W. 139

---

114 Ἡράκλεια Hemsterh. — 118 ἔτι ἀναμιμνήσκειν ἔστιν ἐκ τῆς καλουμένης ἠθοποιΐας. — — κέχρηται τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ Ὑπ. ὑπὲρ Λυκούργου λέγων Apsines (sed ὑπὲρ εὐβούλου που λέγων cod. Paris. A cum signo ÷ super εὐβ. appicto). — post ᾠδ. in Par. A deletae litt. fere X, tum τριήρεις ἐπ aliaque lac. litt. V, tum τοῦτον. (Ita Hammer; sec. Bak. est in eo cod. ἐποιήσατο ἀπολλυμένας.) — τὰ νεώρ. Bake Sp.: om. τὰ etiam B Greg. — λιμ. ἔκλεισε ci. Bake; καὶ ante λιμ. add. S. — ἠτίμωσε Par. A (ci. Reisk.): ἠτίμασε. — τοὺς πόδας ἔδησεν Par. A.

xxxi

XXXII. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΔΗΜΟΝ.

144 119. Αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦσθαι καὶ *καρπίσασθαι* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Λυσίδ. Poll. VII, 149.

xxxii

XXXIII. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΑΙΚΕΙΑΣ.

145 120. *Ἔθεσαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ ἐάν τις εἰς δούλου σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος.* Ath. VI p. 267 A.

146 121. *Ἄγων Γλυκέραν τε τὴν Θαλασσίδος, ζεῦγος ἔχων.* Ath. XIII p. 586 B.

147 122. *Ἀκμάζεις* ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harpocr., cf. B. A. 365, 9.

148 123. *Ποσιδεών*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harp.

149 124. *Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Harpocr.

xxxiii

XXXIV. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

150 Cf. Vit. X or. p. 850 A. Glaucippo Hyperidis filio tribuit A. Schaeferus.

xxxiv

XXXV. ΥΠΕΡ ΜΙΚΑΣ.

151 125. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Μίκας ἔφη· *ἐμισθώσατο τυλυφάντας.* Poll. VII, 191 et X, 39.

xxxv

XXXVI. ΥΠΕΡ ΞΕΝΙΠΠΟΥ.

152 126. *Μεταγειτνιών*· Ὑπ. ὑπὲρ Ξενίππου. Harpocr. Fortasse, ut A. Schaeferus coniecit, Ξενοφίλου; cf. 128.

---

120 ὑπὲρ] περὶ B. — 122 μεντιθέου FK, τιμοθέου CGH. — 123 erat Ποσειδεών; cf. inscriptiones. — ἀμαντιθέου B. — 124 τὸ πρᾶγμα om. BCG. — cf. Poll. X, 15. — 125 priore loco μήκας A. ceterum Kiessling et S. Μίκκας; cf. de ea scriptura Meinekium Vind. Arist. p. 156; Wecklein Cur. epigr. p. 56; Bullet. de corresp. hell. II p. 431 sqq.; III p. 355; Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 63[2].

XXXVII. XXXVIII. ΥΠΕΡ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ xxxvi

λόγοι β′.

127. *Κεραμεῖς* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου α′. Harpocr. 153

128. *Μουνυχιών*. Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr. 154

129. *Τυρμεῖδαι* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr. 155

130. *Ὑσιαί*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harp. 156

XIL. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ. xxxvii

131. *ἀψιμαχεῖν* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν ὁρίων. Antiattic. B. A. 79, 12. 157

XL. ΠΕΡΙ ΟΧΕΤΟΥ. xxxviii

132. ὀχετόκρανα δ' ἂν εἴποις τὰς τῶν ὀχετῶν ἀρχάς, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ. Poll. X, 30. 158

XLI. ΠΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΝ. xxxix

133. *μαστῆρες*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου. Harpocr. 159

XLII. ΚΑΤΑ ΠΑΣΙΚΛΕΟΥΣ. xl

134. *Ἕως μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν πόλιν σὺν πέντε καὶ ἓξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατιδὼν* 160

---

127 ξενοφῶντος λα^ω BC. — 128 malim Μουνιχιών. — 129 τυρμίδαι epitome. — 134 σὺν πέντε libri Harp., E. M., Suid.: σύμπεντε al.; tum σύνεξ schol. Dem.; σὺν ϛ′ D, ϛ′ ceteri. Cf. σὺν ἓξ καὶ δέκα Dem. 18, 104. — μέτρια] ματὰ τρία BG, μετὰ τρία C. — εἶχον Harpocr. cod. ABCG, quod rec. S. — ἐπεὶ Harp. BCG et Suidae libri praeter A. — κατεῖδε Ald., Suid., E. M., schol. Dem.; κατιδεν Phot., κατίδεν epit. Harp., κατεῖδον Harp. ABCG; κατιδὼν Bk., κατεῖδε S., qui post Δημ

Δημοσθένης νόμον ἔθηκε τοὺς τ' τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. Harp. Suid. Phot. s. v. συμμορία; Schol. Dem. 14, 17; E. M. 734, 32.

161 135. *Ἄξιοι μισεῖσθαι τῇ πόλει Hyperides* ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. Prisc. XVIII c. 24 § 191 p. 299 H.

162 136. *ἔκδεια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πασ.· *ἐὰν δέ τις ἔκδεια γένηται,* ἤγουν ἐὰν δέ τι ἐνδεήσῃ τοῦ προϋπάρχοντος ἀργυρίου. Harpocr.

XLI XLIII. ΠΡΟΣ ΠΑΣΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΔΟΣΕΩΣ.

163 137. *Τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλην τὴν Χαβρίου καλουμένην καὶ τὸ ἄμφοδον.* Poll. IX, 36.

XLII XLIV. ΚΑΤΑ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ ΠΡΟΑΓΩΓΕΙΑΣ εἰ γνήσιος.

164 138. Ὑπ. δ' ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλῦσαι ἀνιέναι εἰς Ἄρειον πάγον. Ath. XIII p. 566 F.

165 139. *Οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ, περιφραξάμενοί τι μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ.* Poll. IV, 122 et Cosmas Indicopl. topogr. christ. p. 197 E; cf. B. A. 463, 14 et 83, 7; Suid. s. v. αὐλαία.

166 140. Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπ. Πατροκλέους ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν *μητρυιὸν* κέκληκε. Poll. III, 27.

---

addidit καί. — νόμον S.: νόμους. — ἀνέθηκε BCG. — νῦν .. ἐκκλέπτει om. epit. reliqui. — αὐτὸν S.: αὑτόν. — ἐκλέπτει G. — 135 dedi lectiones Hertzii; ap. S. est: *illi ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι* κτλ. Cf. or. IV, col. d, 4 sq. — Post Πασικλ. lacunae signa addi iussit Sp., addidit S., tamquam ipsa verba oratoris intercidissent. — 136 τι] libri hic quoque τις. — ἐνδεήσῃ *Bk.*: ἐνδεὴς ᾖ. — XLIII. Hanc orationem a XLII. non diversam fuisse ci. A. Schaeferus. — 139 εἰσθιώοντο, φραξάμενοι, τὸ μέρος *Cosmas.*

141. *Νάννιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr.; cf. Ath. XIII p. 587 A. 167

142. *Νεμεάς*· Νεμεάδοϲ αὐλητρίδοϲ μνημονεύει Ὑ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr. — καὶ *Νεμεάδος* δὲ τῆϲ αὐλητρίδοϲ Ὑπ. μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέουϲ. Ath. XIII p. 587 C. 168

143. *πάνδημος Ἀφροδίτη*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harp. 169

144. Ἐκαλεῖτο δέ τιϲ ἐν τοῖϲ νυμφικοῖϲ δωματίοιϲ καὶ *κλίνη παράβυστος*, ἧϲ μέμνηται Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ. Harpocr. Phot. Suid. s. v. παράβυϲτ. — Καὶ δὴ καὶ κλίνη τιϲ ὠνομάζετο γαμική, καὶ ἑτέρα *παράβυστος*, ἣ καὶ αὐτὴ ϲτρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ *ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι*, ὡϲ Ὑπ. ἔφη. Poll. III, 43. 170

145. *Φορβαντεῖον* (Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατροκλ. Harp.; cf. E. M. p. 798, 25. 171

XLV. ΠΛΑΤΑΙΚΟϹ. XLIII

Ἆρ' οὖν ἄξιον προκρῖναι τὸν Ὑπερείδου Πλαταϊκὸν τῆϲ Ἀριϲτείδου Πλαταιᾶϲι νίκηϲ; Plut. moral. p. 350 B. 172

XLVI. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟϹ. XLIV

146. Ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰϲ τὰϲ ϲυμμορίαϲ, δεδήλωκεν ὁ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. πολλάκιϲ. *συμμορῖται* δέ εἰϲιν οἱ τῆϲ αὐτῆϲ αὐτοῖϲ μετέχοντεϲ ϲυμμορίαϲ, ὡϲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπ. δείκνυϲι. Harp. E. M. s. v. ϲυμμορία; schol. Dem. 14, 17. 173

141 Ὑπερείδηϲ] λυϲίαϲ C. — Πατροκλέα C. — 142 Νεμεάϲ· Νεμεάδοϲ scripsi; Νεμέαϲ codd. (Νεμεάδοϲ ci. S.). Cf. Athenaei locum eaque quae apud ipsum Harp. sequuntur. — μνημον. Ὑπερ.] δημοϲθένηϲ C. — 143 προκλέουϲ B, πρωκλέουϲ A. — 144 Πατροκλέουϲ Mauss. et fort. C: προκλέουϲ Ald., προκλέουϲ B, προκλέα A. — XLV. Πλαταιᾶϲι Cob.: παραγγελίαϲ libri (ἐν Πλαταιαῖϲ Xylander, Πλαταϊκῆϲ Kiessling, ϲτρατηγίαϲ καὶ S.). — 146 αὐτοῖϲ Bk. S., αὐτοῖϲ epitom., schol. Dem.; om. E. M. (recte fort. sec. Dind.); αὐτοὶ ceteri.

174 147. *ἡγεμὼν συμμορίας*· — ἡγ. ἐκαλεῖτο ϲυμμορίαϲ ὁ προέχων τῷ πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένοϲ, ὡϲ ὑποφαίνει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

175 *148. Τοὺϲ δὲ ἄρχονταϲ τῶν ϲυμμοριτῶν καὶ *συμμοριάρχας* Ὑπ. εἴρηκεν. Poll. III, 53.

176 *149. καὶ ϲυμμορίᾳ καὶ τὸ παρ' Ὑπ. *μετοικικῆς συμμορίας ταμίας*. Poll. VIII, 144.

177 150. *ἀγορᾶς*. Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. π. τ. διαγρ.· *οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται*. μήποτε ἀντὶ τοῦ ϲυνόδουϲ νῦν. Harp.; cf. fragm. cantabr. p. 664, 11; B. A. p. 330, 10.

178 151. *ἀνασυντάξας* ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ϲυντάξαϲ Ὑπ. κατὰ Πολ. Harp.

179 152. *διάγραμμα*. — τὸ ταττόμενον ἐν ταῖϲ ϲυμμορίαιϲ, ὁπόϲον ἕκαϲτον ἄνδρα εἰϲφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶϲιν, ἀλλὰ πρὸϲ τὴν τίμηϲιν τῆϲ οὐϲίαϲ. περὶ δὲ τούτων ϲαφέϲτατα δεδήλωκεν Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. περὶ διαγράμμαϲοϲ. *διαγραφεὺς* μέντοι ἐϲτὶν ὁ καθιϲτάμενοϲ ἐν ταῖϲ ϲυμμορίαιϲ ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόϲον ἕκαϲτοϲ ἀνὴρ εἰϲενεγκεῖν ὀφείλει, ὡϲ ὁ αὐτὸϲ πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Harp.

180 153. *Θαργήλια*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

181 154. *ὀβολοστάτας* δ' ἔλεγον τοὺϲ δανειϲτάϲ, ὡϲ παρά τε Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. καὶ πολλάκιϲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Harpocr. s. v. ὀβολοϲτατεῖ.

XLV XLVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ ϹΤΡΑΤΗΓΕΙΝ.

182 155. *Ἄκτια*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸϲ ἦν. Harpocr.

183 156. *ἀλιμενία*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. Πολ. ϲτρατ. Anti-

150 οὗτοι] οἷον οὗτοι anecd. — ποιοῦνται frg. cant., anecd., epit.: ποιοῦντεϲ. — 152 Ὑπ.] Ἰϲοκράτηϲ N. — 155 ἄκτεια AM Ald., ἀκτεία BFH, ἀκτία CK epit. — Ὑπ. post Πολυεύκτου C, om. B. — πολυεύκτου BCFHK. — 156 πολυεύκτου cod. a pr. m.

attic. B. A. 78, 18. — Ὑπ. δὲ καὶ ὄνομα ἐποίηϲε· *τῶν τόπων τὴν ἀλιμενίαν.* Poll. I, 101.

157. *ῥόθιον·* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. 184 Harp. — Ὑπ. τῷ ῥοθίῳ ἐπ' εἰρεϲίαϲ κέχρηται ϲυντονωτάτηϲ. φηϲὶ γοῦν· *τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.* Suid. 2, 2 p. 622.

XLVIII. ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. XLVI

158. *Κυδαντίδης·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Πολ.· δῆμόϲ 185 ἐϲτι τῆϲ Αἰγῆδοϲ Κυδαντίδαι. Harpocr.

159. Ὑπ. δ' ἐν τῷ πρὸϲ Πολ. φηϲιν· *εἰσὶ γὰρ* 186 *ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστῃ ιε' ἄνδρες.* Harpocr. al., v. frg. 146; cf. etiam Philemon. p. 141 sq. ed. Osann.

XLIX. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ. (?) XLVII

160. *Κακώσεως·* δίκηϲ ὄνομά ἐϲτιν — —· Δημο- 187 ϲθένηϲ κατὰ Τιμοκράτουϲ καὶ Λυϲίαϲ ἔν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγηϲάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [**καὶ Ὑπ. περὶ] τοῦ Πυρρ. κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεϲθαι κακώϲεωϲ γονέων καὶ ταῖϲ ἐπικλήροιϲ βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερείδου καὶ ἐν τῷ Λυϲίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr.

L. ΡΟΔΙΑΚΟϹ. XLVIII

Cf. Vit. X or. p. 850 A.

161. *προπεσεῖν·* προπετῶϲ τι ποιῆϲαι. Ὑπ. Ῥοδ. 188

---

157 πολυεύκτου B. — XLVIII. Hanc orat. non diversam fuisse a XLVI. ci. A. Schaeferus. — 159 ἐν τῇ] ἐν ἀρχῇ A. — XLIX. Hanc orationem Hyperidi reddidit S., cum ex sequentibus Hyperidis aliquam orationem laudatam antea fuisse constet, ὑπὲρ autem eo minus ad κλήρου accommodatum sit, quod modo Harp. περὶ τοῦ κλήρου dixerat. Iam Maussacus ante ἐν τῷ ὑπὲρ inseruerat Ὑπερίδηϲ. Meierus autem ita: — — Ἡγ. κλ. καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Π. κλ. καὶ Ὑπερ. ἐν τῷ περὶ . . . κλήρου. — πυράνδρου codd., em. S.

Antiattic. B. A. 112, 10. — *προέπεσον·* προπετῶϲ ἐποίηϲαν. Ὑπ. Phot. s. v.

XLIX

LI. ΥΠΕΡ ϹΙΜΜΙΟΥ ΠΡΟϹ ΠΥΘΕΑΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥΡΓΟΝ.

189 162. *ἐπιχειροτονία* ἡ τῶν χειροτονητῶν (ἀρχόντων) κατάϲταϲιϲ· Ὑπ. ἐν τῷ κτλ. Harp.

XLIXb

LII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ϹΤΡΑΤΗΓΩΝ. (?)

190 Cf. Vit. X or. p. 848 D: καὶ περὶ τῶν ϲτρατηγῶν ὧν ᾔτει (Alexander) παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων. Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

L

LIII. ϹΥΝΗΓΟΡΙΚΟϹ.

191 163. πλὴν Ἰϲαῖοϲ καὶ Ὑπ. τὸν *πράτην* εἶπον. Poll. VII, 8. — Ὑπ. δὲ καὶ *πράτην* εἴρηκεν ἐν τῷ ϲυνηγορικῷ. id. III, 125.

LI

LIV. ΠΡΟϹ ΤΙΜΑΝΔΡΑΝ.

193 164. *παιδάριον.* οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορεϲ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Τ.· *Καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελφοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς καὶ παιδαρίων.* Suid. 2, 2 p. 157.

192 *165. Καθάπερ ὁ τῆϲ Τιμάνδραϲ κατηγορῶν ὡϲ πεπορνευκυίαϲ τὴν λεκανίδα καὶ τοὺϲ ὀβολοὺϲ καὶ τὴν ψίαθον καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυϲφημίαν ἑταιρῶν κατήραϲε τοῦ δικαϲτηρίου. Dem. π. ἑρμ. § 302.

---

162 ϲυμμίου Ald., ϲημείου B, Cιμίου Dind. — LIV. εἰ γνήϲιοϲ add. S., propter frg. 165. — 164 Τιμάνδραν Hemsterhus. (ad Ar. Plut. p. 59); Τίμανδρον libri. — καταλλαχθέντων, δυαῖν ἀδελφαῖν, ὀρφαναῖν, καὶ παιδαρίων παίδων codd. — καὶ μητρὸϲ V. — παιδαρίων ἀπαίδων deleto καί S. — 165 huc rettulit Hemsterh. — ὁ τῆϲ Τιμάνδραϲ n: ὁ τῆϲ τημανδραϲ rR; ὅτι ἄν τιϲ *τῆϲ μάνδραϲ* Vind. — ἑταιρῶν Victorius: ἑταίρων m, relicui om.

LV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΝ. (?) LII

Cf. Vit. X or. p. 848 E (v. or. LIII). Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est. 194

LVI. ΠΕΡΙ ΤΗϹ ΦΥΛΑΚΗϹ ΤΩΝ ΤΥΡΡΗΝΩΝ. LIII

166. *κομιστικὰ πλοῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῆϲ φυλ. τ. Τ.. ἔοικε καλεῖϲθαι κομιϲτικὰ πλοῖα ἐν οἷϲ ἐκόμιζον οἱ Τυρρηνοὶ τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡϲ αὐτὸϲ ὁ ῥήτωρ ὑποϲημαίνει ἐν τῷ λόγῳ. Harpocr. 195

167. *προβόλιον* εἶδοϲ δόρατοϲ, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸϲ τὴν τῶν ϲυῶν θήραν. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. φυλ. τ. Τ. τροπικῶϲ ἐκ μεταφορᾶϲ ἐχρήϲατο τῷ ὀνόματι. Harpocr. 196

LVII. ΠΡΟϹ ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΑ. LIV

168. *ἕνη καὶ νέα*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ὑγ. — Harpocr. 197

169. *θέσθαι* ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ὑγ. Harp.; cf. E. M. p. 448, 15. 198

LVIII. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥϹ ΕΙϹΑΓΓΕΛΙΑ. (??) LVI

Cf. Dem. 19, 116; Aesch. 3, 79; Hyp. pro Euxen. col. 39 § 29. Sed Philocrates sua sponte solum vertit neque causam dixit; itaque ne accusatori quidem elaborata oratione opus fuit. 200

LIX. ΥΠΕΡ ΦΟΡΜΙϹΙΟΥ. LVII

170. Πανδιονίϲ· — μία τῶν ι′ φυλῶν — κληθεῖϲα ἀπὸ Πανδίονοϲ τοῦ Ἐριχθονίου, ὡϲ ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουϲι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φορμ. Harp. 201

---

166 Τυρρηνῶν et Τυρρηνοὶ Boeckh.: τριήρων (τριηρῶν) — τύραννοι codd. — τῷ] τ̄ A, λ′ BC, τῷ τριακοϲτῷ Ald. — 167 Τυρρηνῶν libri; τριήρων Bk. cum Valesio. — τροπικῶν libri; τροπικῶϲ cum Valesio Bk.; fort. delendum esse dicit Dind.

LVIII

LX. ΥΠΕΡ ΦΡΥΝΗϹ.

De causa cf. Τέχν. Seguerii p. 57 (Sp. Rh. Gr. I p. 455, Cornut. ed. Graeven p. 42); de orationis indole [Longin.] π. ὕψουϲ XXXIV, 3; Quint. X, 5, 2.

202 171. ὡμιληκὼϲ δὲ καὶ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀϲεβεῖν κρινομένῃ ϲυνεξητάϲθη· αὐτὸϲ γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ. Vit. X or. p. 849 E. — ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνηϲ λόγῳ ῾Υπ. ὁμολογῶν ἐρᾶν τῆϲ γυναικόϲ. Ath. XIII p. 590 D. — διελέχθην αὐτῇ καὶ *διειλεγμένος εἰμὶ* (de concubitu) ὡϲ ῾Υπερ. Poll. V, 93. — ῾Υπ. δὲ *διειλεγμένος* ἐπὶ ἀφροδιϲίων. id. II, 124. — *διαλέγεσθαι* καὶ τὸ πληϲιάζειν ταῖϲ γυναιξίν, ὡϲ ῾Υπ. Moeris p. 195, 8 Bk.

203 172. ῾Υπ. δὲ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνηϲ, ἐξιϲάζοντοϲ, ὅτι αὐτόϲ τε καὶ Εὐθίαϲ ὡμιληκότεϲ ἦϲαν τῇ Φρύνῃ — — εὑρών τινα διαφορὰν ἔφυγε τὸ ἐξιϲάζον φήϲαϲ· *οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει.* Syrian. ad Herm. IV p. 119 W. (ed. Rabe II, 31); cf. Marcell. p. 120.

204 173. *Τί γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται;* Alex. de schem. VIII, p. 457 W., ut διαϲυρμοῦ exemplum.

205 174. *ἀνεπόπτευτος*· ῾Υπ. ἐν τῷ ὑπ. Φρύνηϲ. ὁ μὴ ἐποπτεύϲαϲ. Harp.; cf. B. A. 398, 11; Poll. II, 58 (*ἀνεπόπτευτον* ῾Υπ. φηϲίν).

206 175. *ἐπωπτευκότων*· ῾Υπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ. Harp.

---

171 ὡμιληκὼϲ δὲ καὶ Buecheler: ὡϲ εἰκὸϲ δὲ καὶ δίκῃ (v. supra Vit. Hyper. 18). ita αὐτὸϲ γὰρ κτέ. referuntur ad ὡμιληκώϲ. — 172 haec quoque S. ad prooemium refert: explicasse Hyperidem, cur pro Phryne verba faceret. Dixeris potius excusantis esse, cum ipse pariter atque adversarius amore Phrynes captus esset; at nequaquam, inquit Hyperides, eadem ratione amamus. τῷ ὑπὲρ SV, Rabe: τοῖϲ Walz. — ἀπολέϲει Walz: ἀπολέϲειεν SV, Rabe. — 174 ἀνεπόπτευτον τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτωϲ ὑπερίδηϲ ET et B. A. Suid. — φύνηϲ AC Ald., φήνηϲ B.

176. *Εὐθίας*· Ὑπ. ὑπὲρ Φρ.. τῶν ἐπὶ ϲυκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίαϲ. Harpocr. 207

177. *Ἰσοδαίτης*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ.. ξενικόϲ τιϲ δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ ϲπουδαῖα ἐτέλει. Harp. cf. Hager. de graecit. hyper. p. 106. 208

178. Ὁ δὲ Ὑπ. ϲυναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡϲ οὐδὲν ἤνυε λέγων ἐπίδοξοί τε ἦϲαν οἱ δικαϲταὶ καταψηφιούμενοι, παραγαγὼν αὐτὴν εἰϲ τοὐμφανὲϲ καὶ περιρρήξαϲ τοὺϲ χιτωνίϲκουϲ, γυμνά τε τὰ ϲτέρνα ποιήϲαϲ, τοὺϲ ἐπιλογικοὺϲ οἴκτουϲ ἐκ τῆϲ ὄψεωϲ αὐτῆϲ ἐπερρητόρευϲε δειϲιδαιμονῆϲαί τ' ἐποίηϲε τοὺϲ δικαϲτὰϲ (καὶ) τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτηϲ ἐλέῳ χαριϲαμένουϲ μὴ ἀποκτεῖναι. Ath. XIII p. 590 E; cf. Eustath. ad Il. 1259, 1 R.; Vit. X or. p. 849 E. Quamquam num qua pars huius narrationis orationi ipsi debeatur, mihi quidem valde dubium est. 209

*179. Alciphr. I, 32: αἴτηϲόν τι παρ' αὐτοῦ (Euthia), καὶ ὄψει ϲεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺϲ νόμουϲ καταλύουϲαν. In his inesse quae ex Hyperidis oratione derivata sint recte me monuit Babingto. Cf. frg. Lycophroneae a Polluce IX, 156 servatum (supra p. 26); add. Lyc. col. 10, 7. — V. etiam Alciphr. I, 30: εἰ γὰρ αἰτοῦϲαι παρὰ τῶν ἐραϲτῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖϲ διδοῦϲιν ἐντυγχάνουϲαι ἀϲεβείαϲ κριθηϲόμεθα, πεπαῦϲθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μηδὲ τοῖϲ ὁμιλοῦϲι παρέχειν.

180. *Apud Messalam: Bene fecit Euthia.* Quint. I, 5, 61. Vertisse Messalam in latinum hanc orationem idem Quint. refert, X, 5, 2. 210

---

177 ἰϲοδέτηϲ A. — 178 καὶ τὴν S.: τὴν libri. cf. Eust. — χρηϲαμένουϲ Casaubonus; χαριϲαμ. codd., quod def. Wilamow. ap. Kaib.

LXI

LXI. LXII. ΥΠΕΡ ΧΑΙΡΕΦΙΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΡΙΧΟΥϹ

λόγοι β'.

211 181. *Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. α'.·παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ cπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Harp.; Suid s. vv. ἀφέντεc et ἀφείc; cf. Crameri A. O. 2 p. 491; Apost. prov. V, 8; Arsenii Viol. p. 86 Walz.

212 182. *Πυκνί.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρ. α' φηcί· *καὶ τῆς Πυκνὸς τοσοῦτον εὑρισκούσης.* Harpocr.

213 *183. Τοcαύτην δ' Ἀθηναῖοι cπουδὴν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τάριχοc, ὡc καὶ πολίταc ἀναγράψαι τοὺc Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούc, ὥc φηcιν Ἄλεξιc ἐν Ἐπιδαύρῳ —· μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ὑπ. ὁ ῥήτωρ. Ath. III p. 120 A.

214 184. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχουc· *μετὰ ταῦτα ὕστερον ἦλθον ἀναθησόμενοι τὸ τάριχος.* Prisc. XVII § 179 p. 195 H.

216 185. *Ἀκτὴ* ἐπιθαλαττίδιόc τιc μοῖρα τῆc Ἀττικῆc. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. ταρ. Harp.

217 186. Τὰ δὲ περὶ τοὺc λιμέναc μέρη δεῖγμα, χῶμα, ἐμπόριον, καὶ ὡc Ὑπ. φηcίν, *ἐξαίρεσις*, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, ὥcπερ καὶ τὸ *δεῖγμα* τοὔνομα ἀπὸ τοῦ δείγματα τῶν ἀγωγίμων τοῖc ὠνητιῶcι δίδοcθαι, παρ' Ὑπ. ἐν τοῖc ὑπὲρ τοῦ ταρίχουc. Poll. IX, 34.

218 187. *Καταχειροτονία.* ἔθοc ἦν Ἀθήνηcι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν cυκοφαντῶν προβολὰc ἐν τῷ δήμῳ τίθεcθαι· εἰ δέ τινοc καταχειροτονηθείη, οὗτοc

---

181 διώκειc D. — τοῦ om. BC. — ταρίχου CF. — 182 πνυκί et πνυκὸc libri, quod ferri potest, cf. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. p. 112[2]. — εὑριcκούcηc corruptum (nisi lacuna est, de qua monet Dind.); S. ci. εὖροc ἐχούcηc vel cχούcηc, Dobraeus εὖροc οὔcηc. — 183 ἀναθηcομένη ante Hertzium. — frg. 215 S. (Ἀγαcικλῆc ap. Harp. et B. A.) nunc constat ad orat. pro Euxen. (col. 19) referendum esse. — 187 τίθεcθαι] γίνεcθαι epitome.

εἰϲήγετο εἰϲ τὸ δικαϲτήριον. ἔϲτι δὲ πολλάκιϲ τοὔνομα παρά τε Δημοϲθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Χ. π. τ. τ. Harpocr.

188. *κεστρῖνοι*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ.. κεϲτρῖνοϲ ἰχθύϲ. Harp. 219

189. *ναύκληρος*. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. Harpocr.; cf. lex. cantabr. p. 673. 220

190. *Παλληνεύς*· Ὑπ. ἐν τῇ ὑπὲρ Χ. ἀπολογίᾳ. Harpocr. 221

191. *προμετρητάς*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τοῦ ταρ. Harpocr. 222

LXIII. ΠΡΟϹ ΧΑΡΗΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΙΚΟϹ. LX

192. *Ἐπεὶ δὲ ἐνεγράφην ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀπέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί*, ὃς *κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.* Harp. s. v. ἐπιδιετὲϲ ἡβῆϲαι. 223

193. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ πρὸϲ Χάρητα ἔφη *ἀποδόμενος* ἀντὶ τοῦ ὑποθείϲ. Poll. VIII, 142. 224

LXIV. ΥΠΕΡ ΧΑΡΗΤΟϹ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ ΞΕΝΙΚΟΥ. (?) LXI

Cf. Vit. X or. p. 848 E. Sed haec oratio num scripta exstiterit valde dubium est; pro Charete quidam Leosthenem reponi volunt. 225

LXV. ΧΙΑΚΟϹ. (?) LXII

194. Ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυϲιῶν ἑαυτοῖϲ τε καὶ Χίοιϲ. — — ὁ δὲ Ὑπ. ἐν τῷ Χιακῷ 226

---

188 κεϲτρῖνοι Maussacus: κεϲτρίναι A, κενϲτρόναι BC Ald. postea κενϲτρῖνοϲ BC. — 189 pergit Harp.: οὐ μόνον ὡϲ ἡ ϲυνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ κτἑ. (v. frg. 37), quod novum enuntiatum esse mihi videtur neque ad hanc orationem pertinere. — 191 προμετρητάϲ A Ald. Dd., προμετρήϲαϲ N, προμετρητήϲ v. — 192 ἐπιτρεπτικῷ BC. — παῖδαϲ Valesius: ἄπαιδαϲ libri; πρώτουϲ παῖδαϲ mg. N.

καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις δεδήλωκεν. Schol. Ar. Av. 880, ubi libri ἐν τῷ χαλκῷ habent; Χιακῷ Boeckhius restituit.

LXIII

LXVI. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

228 195. *Ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν.* Clem. Alex. Strom. VI, 625 A Sylb. III, 139 Dd. Theodoret. therap. VI p. 102.

229 196. *Χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις.* Clem. Alex. Strom. VI p. 625 C Sylb. III p. 140 Dd.

25 197. *Τῷ μὲν τοίνυν Διὶ ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ.* Harp. s. v. Ἐλευθέριος Ζεύς; cf. E. M. p. 329, 44. Ad orat. c. Aristagoram refert S.

230 198. *Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω οὔτε ἱεροφάντου.* Harp. s. v. ἱεροφάντης.

231 199. Ἀλλὰ καὶ κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν, ὥς Ὑπ. φησίν, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον, κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Poll. 9, 74. Turpem grammaticorum errorem arguit Cobetus (Comm. philol. tres, III p. 11 sq.): *pupa* ap. Hyp. fuit κόρη. Idem antea vidit H. Valesius Emendat. p. 19 (Amstelod. 1740).

116 200. *Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει.* καίτοι ἐπὶ τούτοις οὐκ ἄν τις εἴποι τὸ δεῖραι. Poll. 3, 79. Ad orat. c. Dorotheum refert S.

232 201. *Καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν.* Antiatt. B. A. 101, 22.

---

195 malim τοὺς δικάζοντας. — 200 Si ἔχει verum, ne probabile quidem est in oratione c. Dor., quam laesus ipse habuit, haec verba exstitisse. forsitan orationis c. Mantitheum fuerint.

202. *Καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπο-* 233
μοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Schol. Ar. Plut. v. 725.

203. Ὑπερείδου. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφηϲε, τὴν ἀγω- 234
νίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι. Stob. Flor. 8, 16. cf. Mich. Ap. prov. 16, 2.

204. *Ἀρχομένων δεῖ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράττειν* 235
τὰς ὁδούς· ὅταν δ' ἅπαξ ῥιζωθῇ κακία καὶ παλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροφος ἀρρωστία, χαλεπὸν αὐτὴν κατασβέσαι. Stob. Flor. 46, 63.

205. *Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοι-* 236
αύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπαντῶντας πυνθάνεσθαι, μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. Stob. Flor. 74, 33. Ad orat. c. Aristagoram rettulit Westerm.

206. *Τοὺς μὲν πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς γυ-* 237
ναικὶ καλλωπισμοὺς ὅπως βούλοιτο χρὴ γίγνεσθαι· τοὺς μέντοι περὶ τὰς ἐξόδους, οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους (γιγνομένους), φοβητέον. ibid. 34.

207. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύναϲθαι καλῶϲ ζῆν, 239
μὴ μαθὼν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ. Stob. Append. florent. p. 41 = St. II, 31, 78 p. 215, 6 W.

208. *Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς* 240

---

203 apophthegmatis similius est, sicut etiam 207 et 210. — 204 Lycurgi potius quam Hyperidis stilum ostendit. ϲυμφράϲϲειν A; ἐμφράϲϲειν ceteri. eandem locutionem habet Lycurg. § 124. — ἡ κακία S. — 205 τοιαύτῃ] τῇ αὐτῇ A[1], corr. A[2]. — ἀπαντῶνταϲ A[2] (ci. Valck.): ἀπολιπόνταϲ (ἀποβλέπονταϲ Hense). — 206 ὅπωϲ ἂν βούλοιτο S. — οὐκέτι, τοὺϲ οὐ vel οὐκέτι, οὐκ ὄνταϲ ci. S. Sequitur ap. Stob. post ἑτέρουϲ: τοῦ αὐτοῦ (hoc om. Trinc.). φοβητέον οὐκ ἀνδρὸϲ ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν. τοῦ αὐτοῦ. κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων (haec τοῦ αὐτοῦ κυρ. . . . . ἐλ. add. MA). Itaque quum οὐκ ἀνδρὸϲ . . ἐλευθ. ex epitaphio desumpta sint (v. p. 87), φοβητέον praecedenti adiungendum, quod ante me vidit Nauckius (Mél. III, 70). Similis perturbationis exemplum e Stob. affert J. Elter (de Stob. codice Photiano p. 7). Τούϲ del. Nauck; id. add. γιγνομένουϲ. — 207 μαθόντα Halm probante S. — 208 ap. Beynen sic: Ὑπ. ἔφη δεῖν κτἑ.

λόγοις ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖ. Max. Conf. Aphor. p. 165 tur. et Beynen Sententiae sel. (Lugd. Bat. 1837) nr. 242 (Wachsmuth Wien. Apophth.-Sammlung 121).

209. Ὁ αὐτὸς (Hyper.) ἔλεγε κακῶν ἀνθρώπων φεύγειν (δεῖν) φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν. Beynen Sent. sel. nr. 243 (Wachsmuth l. c. 122).

241 210. *Διὰ δύο προφάσεις τῶν ἀδικημάτων ἄνθρωποι ἀπέχονται, ἢ διὰ φόβον ἢ διὰ αἰσχύνην.* Max. Conf. Aphorism. p. 169 tur.

211. Ὁ Γλαυκίππου δὲ *πάντων ἀπαιδευτότατον* ἔφη *τὸ λοιδορεῖν.* Dionys. Antioch. epist. 79 (in Epistologr. gr. Hercheri p. 273).

242 212. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ᾽ εἰ προῖκα πικρός. Plut. Mor. p. 67 B. cf. Phocion. c. 10 (Bb.).

243 213. *Sume hoc ab iudicibus nostra voluntate, neminem illi propiorem cognatum quam te fuisse; concedimus officia tua in illum nonnulla exstitisse; stipendia vos una fecisse aliquamdiu nemo negat: sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est?* Rut. Lup. I, 19.

42 214. *Non enim simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat, et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominetur. Sed necesse est, aut legibus fretum meminisse libertatis, aut unius*

---

209 indicavit C. Fuhr Mus. Rh. 1878 p. 309. — δεῖν add. Fuhr. — 210 ἄνθρωποι Fuhr: ἄνθρωποι (οἱ ἄνθρ. ms. Bodl. Baroc. 143 f. 41 b, coll. a Bb.). — 211 Indicavit T(ournier) in „Revue de philologie" N. S. I, 208. — 212 εἰ προῖκα Hercherus: εἰ καὶ πρ. — 213 Cf. or. π. τ. Ἱππέως κλήρου et π. τ. Πυρράνδρου κλ. — *ab nobis summa nostra voluntate* ci. Halm. — *fuisse; concedimus* Haase; erat *f. concedimus. Officia e. q. s.* — *nonnulla in illum* basileensis. — *scriptus non est* A pr. m. — 214 *vallat* libri; *valeat* Aldus; *vallatur* Steph., *ubi ius sit legibus vallatum* ci. Halm. — *tyranni* del. Halm. — *dominatur* Steph. — *quotidianam* libri; *quotidiano* Ruhnken. — *commentare* libri; *commentari* Steph.

potestati traditum quotidiano commentari servitutem. — Rut. Lup. II, 2. Ad or. adv. Aristogitonem refert S.

215. *Quid si tandem iudice natura hanc causam ageremus, quae ita divisit virilem et muliebrem personam, ut suum cuique opus atque officium 'distribueret, et ego hunc ostenderem muliebri ritu esse suo corpore abusum: nonne vehementissime admiraretur, si quisquam non gratissimum munus arbitraretur, virum se natum, sed depravato naturae beneficio in mulierem convertere properasset?* — Rut. Lup. II, 6. 244

216. *Nam hominis avari atque asoti unum idemque vitium est: uterque enim nescit uti atque utrique pecunia dedecori est. Quare merito utrique pari poena afficiuntur, quos pariter non decet habere.* Id. II, 9; cf. Anonym. de schem. v. 140 sqq. 245

217. *Cogis me iniuriae tuae causam proferre? Nihil agis; non dicam. Sed ipsum tempus eam patefaciet.* Rut. L. II, 11. 246

218. *Sed ego iam, iudices, summum ac legitimum, quod exposui, meae causae ius omitto; vobis quod aequissimum videatur ut constituatis permitto. Non enim vereor, quin, etiamsi sit novum vobis instituendum, libenter id quod postulo propter utilitatem communis consuetudinis sequamini.* — Rut. Lup. II, 17. 247

219. *Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν;* Herod. π. σχημ. VIII, 597 W. 248

---

215 *iudice natura* x; *iudices* libri; *iudices, apud ipsam naturam* Steph., *natura iudice* del. *tandem* ci. Halm. — *quae* x: *atqui* vel *atque* libri (*ut quae* Iacobus). — *virilem et* add. Ruhnk. (*virilemque* post *muliebrem* add. Pithoeus). — *personam*] *naturam* per errorem S. — *et ego* Rigaltius; om. *et* libri (*et hunc ostenderemus* mal. Ruhnk.). — *muliebri* Steph.; *tui liberi* libri. — *abusum* Steph.: *adlusum*. — *sed depr.* Aldus: *se depr.* — *properasse* libri (S. Halm); *se properasset* Steph. — 216 ad or. c. Aristophontem ref. Kiessling. — *utrique* post *merito* del. Fuhr (Mus. Rh. 1878 p. 309). — 218 *etiamsi sit* Ruhnk.: *etiam sit* codd. et basil., *etiam si* exc. Gronovii et aldina. — *instituendum* (*instituatis, nedum*) *libenter* Iacobus. — 219 Ὑπερίδη

*219 a. *Παραπέμπει γὰρ ἡμᾶς ἡ ἐλπίς· αὕτη δὲ ἀτυχούντων ἐστὶν ἐφόδιον.* Herodian. π. cχημ. VIII, 601 W.

249 220. *ἄγειν* ἀντὶ τοῦ ἔχειν ῾Υπ. B. A. 335, 24 (Bachm. anecd. p. 20, 18). Frg. 121 confert Bb.

123 221. ῾Υπερ. δὲ *τὸν ἀγήρατον χρόνον.* Poll. II, 14. Ad orationem funebrem (v. supra p. 94) rettulit S.

250 222. *Αἰγιλιεύς.* ῾Υπ. — Harp.

251 223. καὶ ὡc ῾Υπ. *αἰσχροκερδεῖν.* Poll. III, 113.

252 224. *ἀλφιτεῖς·* οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντεc. ῾Υπ. B. A. 381, 7; Suidas.

253 225. *ἀλφίτια* ὡc ῾Υπ. Pollux VI, 37.

254 226. Οὐ πάνυ ἐπαινῶ — οὐδὲ τὸ παρ' ῾Υπ. *ἀναισχύντημα.* Poll. VI, 183.

255 227. *ἀνδραπόδια* παρ' ῾Υπερ. Poll. III, 77.

256 228. καὶ *ἀνδριζόμενοι* ῾Υπ. Poll. II, 20.

257 229. *ἀντέχει·* — ῾Υπ. ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. B. A. 408, 1.

259 230. Καὶ *ἀποκεκαρμένος* ὡc ῾Υπ. Poll. II, 33.

260 231. *ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα.* Poll. VI, 144.

261 232. ὑπερώριcεν· Δημοcθένηc δὲ καὶ ἐξώριcεν εἶπε καὶ ῾Υπ. *ἀφώρισεν.* Poll. IX, 157.

263 233. ῾Υπ. δὲ καὶ *γηροβοσκὸν* εἴρηκε. Poll. II, 14.

265 234. *δικογράφος* ὡc ῾Υπ. Poll. VIII, 24.

266 235. ῾Η δὲ *δουλὶς* ῾Υπερείδῃ εἰρημένον φαῦλόν ἐcτιν. Poll. III, 74.

65 236. *Δρακοντίδης* εἷc τῶν λ'. ῾Υπ. Harpocr.

267 237. *῾Εκατομβαιὼν* ὄνομα μηνόc. ῾Υπ. Harp.

238. φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι· ῾Υπ. δέ που καὶ *ἐξεδιώχθη* λέγει. Poll. VIII, 70.

Havniensis: εὐριπίδῃ ceteri. — 219a Hyperidi vindicavi propter locutionum similitudinem; cf. c. Dem. 21, 17 (παραπέμπειν); ibd. 40, 17. Eux. 31, 15. epitaph. 9, 41 (ἐφόδιον). ἡμᾶc om. Par. 2929. — 224 ἀλφιcτεῖc B. A. — 225 ἀλφιτεῖα vel ἀλφιτεία Jungermann. ἀλφιτεῖc Th. Fixius. — fr. 253 S. cum fr. 108 coniunxi. — fr. 258 S. exstat in or. III, col. 20, 12. — fr. 264 S. nunc ad orat. pro Phryne rettuli, v. fr. 171.

239. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖϲ λέξεϲιν ἀφειδέϲτερόν πωϲ καὶ ἀμελέϲτερον χρῆϲθαι· ὥϲπερ ὅταν *μονώτατος* λέγῃ καὶ *γαλεάγρα* καὶ *ἐκκοκκύζειν* καὶ *ἐστηλοκόπηται* καὶ *ἐπήβολος* καὶ ὅϲα τοιαῦτα. Hermogen. III p. 382 W.; cf. Max. Planud. V p. 560. — Ὑπ. δὲ καὶ Δημοϲθένηϲ ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ *κοκκύζειν* εἶπον. Poll. V, 89. — ἐϲτηλιτευμένοϲ κατεϲτηλιτευμένοϲ *ἐστηλοκοπημένος*· οὕτω γὰρ Ὑπ. Poll. VIII, 24. 262

240. *ἔμμηνοι δίκαι* αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί· Δημοϲθένηϲ καὶ Ὑπ. Harp. 269

241. καὶ *κατηγόρησεν ἐνδόσιμα* (de praevaricatore) ὡϲ Ὑπ. Poll. VIII, 143. 270

242. καὶ *ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ* Ὑπ. Poll. II, 200. 271

243. Ὑπ. δὲ *ἐπισυκοφαντεῖν* ἔφη. Poll. VIII, 31. 272

244. *εὐημερήσαντος* Ὑπ. Phot. Suid. s. v. εὐημερία.

245. *ζυγομαχεῖ*· ϲταϲιάζει, ὡϲ οἱ βόεϲ ἐζευγμένοι. — κέχρηται Ὑπ. Phot. Suid. E. M.

246. *κακηγορῆσαι* ὡϲ Ὑπ. Poll. VIII, 80. 117

247. *κακολογία* ὡϲ Ὑπ. Poll. II, 119. 30

248. *κακοπράγμων* ὡϲ Ὑπ. ἔφη. Poll. IV, 36 et VI, 169. 275

249. καὶ Ὑπ. *τὰ ὄντα καταβέβρωκέν* φηϲιν ἀντὶ τοῦ κατεδήδοκεν. Poll. VI, 39. 276

250. *καττύεσθαι* Ὑπ. τὸ ὑποδεδέϲθαι. Phot. lex. p. 150, 19; cf. E. M. p. 493, 47. 277

251. *ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν*, ὡϲ Ὑπ. Poll. II, 42. 278

252. *Κρόνος*· μωρόϲ· Ὑπ. Antiattic. B. A. p. 104, 7. 279

253. *κώδεια*· τὴν τῆϲ μήκωνοϲ κεφαλὴν οὕτω καλοῦϲιν· Ὑπερ. καὶ Ἀριϲτοφάνηϲ Γεωργοῖϲ „ἀγαθήν γε κώδειαν". Harp. 280

---

239 ap. Hermog. ἐκκοκύζειν ante S., qui addit fort. κοκκύζειν scribendum esse; sane Planudem ἐκκ. tueri: ἐκκ. δὲ τὸ μέγα κοκκύζειν. — γαλεάγρα v. supra frg. 34, ἐπήβολος fr. 78. — 253 Ὑπερ. *καὶ* add. Dind. ex epitome.

281 254. *μεσεγγυήματα* δὲ Ὑπ. Poll. VIII, 28.

282 255. *μικρολόγον* δὲ Ὑπ. μὲν τὸν εἰϲ ἀργύριον ἀνελεύθερον, Ἰϲοκράτηϲ δὲ τὸν μεμψίμοιρον. Poll. II, 123. Cf. frg. 44.

283 256. καὶ *ξενοτροφία* παρ' Ὑπ. Poll. III, 58.

284 257. *ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει* ἀντὶ τοῦ εὐθύϲ· Ὑπ. Suid.; Phot. lex. 346, 12; Bachmann. anecd. p. 320, 17.

286 258. καὶ ἐποφθαλμιᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν τινόϲ, καὶ *ὠφθαλμίασε* τὸ ἐπεθύμηϲεν Ὑπ. Poll. II, 62.

287 259. *ὀψαρτυτὴς* ὡϲ Ὑπ. Poll. VI, 37.

288 260. *παρεχείμασεν* Ὑπ. Phot. lex. p. 392, 19.

289 261. Ὑπ. δὲ καὶ *τοῦ παροδίου τοίχου* εἴρηκεν. Poll. VII, 121.

290 262. *πελαγίζειν* τὸ διὰ πελάγουϲ πορεύεϲθαι. Antiattic. B. A. 111, 28; cf. Phot. p. 406, 10.

291 263. καὶ περιλωπίϲαι, ὅπερ Ὑπ. *περιδῦσαι* εἴρηκεν. Poll. VII, 44.

292 264. *λείαν περιεσύραντο* ὡϲ Ὑπ. Poll. I, 162.

293 265. πίθοϲ ἢ πιθάκνη· Ὑπ. δὲ καὶ *πιθάκνιον* εἴρηκεν. Poll. VI, 14.

294 266. *πολυπληθία* ὡϲ Δημοϲθένηϲ καὶ Ὑπ. Poll. IV, 163.

295 267. καὶ *πολυφίλοις* Ὑπ. Poll. III, 63.

296 268. τὴν *πομπείαν* αὐτὸϲ ὁ τεχνικὸϲ (Hermog.) ἡρμήνευϲε —· εἴληπται δὲ αὐτῷ τὸ τοιόνδε ὄνομα ἀπὸ τῶν λόγων Λυϲίου καὶ Ὑπ. καὶ Δεινάρχου· πολὺ γὰρ παρ' αὐτοῖϲ τὸ ὄνομα. Greg. Corinth. ad Hermog. VII, p. 1118 W.

297 269. *προσμετροῦντας* Ὑπ. Poll. IV, 166.

22 270. *πωλητήριον* τὸ πρατήριον· οὕτωϲ Ὑπ. Phot. Suid. s. v. Cf. supra ad frg. 18.

298 271. καὶ *σηκώματα* ὡϲ Ὑπ. Poll. IV, 172 (de sacomatis).

---

258 ἐνοφθαλμιᾶϲαι — ἐπιθυμῆϲαι cod. V. apud Lederlinum: ἐποφθαλμιᾶϲθαι cod. apud Dorvil. ad Charit. p. 252. ἐπωφθαλμίαϲε *ci. S.* — 263 εὐριπίδηϲ C.

271 a. *σιτομέτραι* ὡϲ ʽΥπ. Poll. VII, 18.

272. καὶ τὸ *συγκαταδουλώσασθαι* παρʼ ʽΥπ. — 299 ϲύνδουλοι δὲ λέγει Λυϲίαϲ καὶ Εὐριπίδηϲ, ʽΥπ. δὲ καὶ Εὐκλείδηϲ *ὁμόδουλον* λέγουϲιν. Poll. III, 81 sq.

273. *τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον* παρʼ ʽΥπ. Poll. 300 III, 85.

274. *φιλοτησία*· Δημοϲθένηϲ ἐν τῷ κατʼ Αἰϲχίνου. 301 ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖϲ φίλοιϲ προὔπινον φιλοτηϲία ἐκαλεῖτο, ὡϲ ʽΥπ. φηϲὶ καὶ Ἄλεξιϲ. Harp.

275. *φρονηματισθῆναι.* οὕτωϲ ʽΥπ. ἀντὶ τοῦ φρο- 302 νήματοϲ καὶ οἰήϲεωϲ πληρωθῆναι. „οἱ δὲ φρονηματιϲθέντεϲ ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἕτοιμοι ἦϲαν.“ Suid. s. v.; cf. E. M. 800, 43.

276. *λόγου χάριν φησὶν* ʽΥπ. — Phot. p. 229, 22. 303

---

274 apud Harp. add. Dind. ex epitome. — χάριν ἔχειν (fr. 304 S. ap. Poll. V, 142) nunc legitur in or. fun. col. 6, 4.

INDICES.

Numeri, qui appositi sunt, in oratione prima et in initio secundae columnas et versus, in reliquis paragraphos indicant. Numeri orationum deperditarum I—VI uncis quadratis inclusi sunt, velut [I] = or. κατ' Ἀθηνογένους β'.

INDEX NOMINVM.

INDEX VOCABVLORVM

composuit H. Reinhold.

Hunc indicem, in quo componendo Westermanni indice graecitatis Hyperideae (Lipsiae 1860—63) non sine fructu usus sum, ita institui, ut fere omnia oratoris verba reciperem; haec tantum reicienda existimavi, nisi cum singulari quodam sensu usurpata mihi videbantur: ὁ ἡ τό, ὤ, ὃϲ ἣ ὅ, pron. pers., τίϲ, τιϲ, οὗτοϲ, αὐτόϲ = is (admisi αὐτόϲ = ipse, idem), οὐ, μή, ἄν, καί, γάρ, ἀλλά, μέν, δέ, ἐν, εἰϲ, ἐκ, εἶναι. Ea vocabula, quorum omnino nullum aut nimis exiguum est in papyro vestigium, silentio praeterii exceptis eis, quae certissime restitui potuerunt, velut praepositiones. In notis adhibendis eandem rationem secutus sum, qua in verbis oratoris ipsis editor usus est. Numeri uncis quadratis ([1]) inclusi ea vocabula denotant, quae noniam integra in codice leguntur, sed probabiliter sunt restituta. Numeri uncis rotundis ((1)) circumscripti ad ea spectant, quae librarii errore omissa esse sunt putanda. Numeri uncis quadratis duplicibus (⟦1⟧) interpositi ad paucissima ea pertinent, quae perperam librarius addidit. Asteriscus numeris praefixus (*1) ea verba significat, quae mendose in papyro scripta exstant.

A

Δ

Ε

Ρ

C

Υ